BALUL CONTESEI ADLER

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Balul contesei Adler

ISBN:
973-9138-63-2

Malko Productions – Paris,
Le Bal de la Comtesse Adler
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

Balul contesei Adler

În românește de
Anca Pisică

EDITURA
Tineretului

1999

Capitolul I

Doctorul Virgil Nagel alerga cu sufletul la gură prin pădurea deasă de brazi. Prin tălpile subțiri ale pantofilor eleganți, tari ca niște cartoane, simțea cu durere pământul înghețat. Erau de fabricație rusească. Pardesiul prea subțire pentru această vreme nu îi ținea deloc de cald. Trebuie să fi fost minus cincisprezece grade. Din când în când îi mai clănțăneau și dinții.

Medicul se opri gâfâind lângă un copac și ascultă cu atenție. Aburii care îi ieșeau din gură formau un fel de chiciură în jurul ei. Se găsea la aproape doi kilometri de Timiș. Pe malul celălalt al râului, era Iugoslavia. Aproape că scăpase. Ar fi trecut Timișul noaptea, mergând pe gheață. Oricum, în timpul zilei era imposibil. Grăncerii, care erau și trăgători de elită, împânzeau toate punctele de frontieră. Situată mai la sud, Dunărea forma o graniță naturală și de netrecut. Virgil Nagel alesese pentru tentativa lui de a fugi peste graniță o regiune mai puțin populată, pe la vest de Timișoara. Firește că, dacă ar fi avut timp, și-ar fi organizat plecarea, sau ar fi luat avionul. Dar nu dispunea deloc de timp. Viața unui om depinde în mare parte de șansă.

I se păru că, în depărtare, aude sunetul unui fluier și o luă din nou la fugă. Inima îi bătea cu putere în piept, iar gâtul îl ustura, dar trebuia să continue drumul, să-și găsească un adăpost până la noapte și, eventual, să-i depisteze pe urmăritori.

Crengile copacilor îi biciuiau obrajii sensibilizați de ger, iar picăturile de sânge înghețau imediat. Mâinile i se învinețiseră și îl dureau buricele degetelor. Trebuia cu orice preț să se

încălzească, altminteri nu reușea să treacă Timișul. Revedea chipurile neîncrezătoare ale celor doi milițieni încotoșmănați în mantalele lor verzi și grele care, la ieșirea din satul Ciacova, îl opriseră exact când se angaja cu Volkswagenul său pe un drum de țară ce străbătea pădurea și ajungea la graniță. Avea număr de București, de aceea li se păruse cam ciudat. Dacă ar fi anunțat posturile de miliție, i-ar fi găsit mașina cu ușurință. Nu reușise să se îndepărteze decât vreo doi kilometri...

Măcar să fi avut mai mult timp la dispoziție... Existau niște filiere de încredere ce asigurau ieșirea din România. În depărtare se auzi un foc de armă. Probabil că îl avertizau pe vreun nebun care încerca să treacă granița ziua în amiaza mare...

Brusc apăru printre copaci o casă. Printre lacrimile care îi împăienjeneau ochii din cauza gerului, Virgil distinse fumul care ieșea pe coș. Se ghemui după un buștean ca să cerceteze casa. Semăna cu o fermă micuță. Dincolo de brazi, se deschidea un câmp acoperit cu zăpadă.

Încet, încet, Virgil Nagel își recăpătă suflul. Trebuia să ia repede o hotărâre. Nici nu se punea problema să se întoarcă, iar dacă aștepta lăsarea întunericului în pădure, putea să moară înghețat. Trebuia să-și asume riscul.

— La dracu'! mormăi ca pentru sine.

Se ridică, își scutură zăpada de pe pantaloni, își trecu degetele prin păr și înaintă fără să mai caute cărarea. Când se apropie de ușa din lemn, zări fereastra luminată. Bătu cu putere în ușă.

Virgil era atât de încordat, încât tresări când ușa se deschise cu un scârțâit. O fată înaltă apăru în prag. Fruntea era ascunsă de părul negru și creț. Avea bărbia ascuțită, gura mare și cărnoasă, ochii mari, negri și strălucitori, nasul subțire. Îl întrebă pe un ton răstit:

— Ce doriți?

Îi cerceta cu suspiciune fața plină de zgârieturi însângerate. El arboră un zâmbet mecanic.

— Doamnă, eu sunt medic și am rămas cu mașina în pană. M-am rătăcit. Aș putea să mă încălzesc un pic la dumneavoastră?

I se păruse că vorbise cam tare. Obrajii femeii erau acoperiți cu un pufușor strălucitor. Puloverul din lână de casă îi scotea în evidență pieptul puternic.

— V-ați rătăcit? repetă ea rar.

În vocea ei se ghicea o undă de îndoială. Virgil se străduia să zâmbească mai mult, dar îl dureau îngrozitor buzele.

— Mă duceam la un bolnav care locuiește în pădure și m-am rătăcit. E un ger de crapă pietrele.

Ea se uită la paltonul lui elegant și la pantofii cu tălpi subțiri fără să scoată o vorbă. Deodată, deschise ușa larg.

— Intrați, domnule doctor.

— Mulțumesc, doamnă, șopti el.

Era într-adevăr o fată chipeșă. Ea deschise ușa atât de puțin, încât el se frecă de pieptul ei când intră, simțind un fior ascuns. Căldura îl învălui ca o pătură și, din instinct, se duse imediat lângă soba în care ardea un foc din bușteni.

Se ghemui lângă foc dârdâind și clănțănind din dinți. Niciodată nu se simțise atât de bine, nici chiar în miezul verii, pe plaja de la Mamaia. Mirosea a ciorbă de pui și a brânză telemea. I se făcuse foame.

Un pocnet sec îl făcu să tresară. Se întoarse la timp ca să o vadă pe femeie băgând o cheie în buzunarul fustei. Încuiase ușa de două ori. Într-o fracțiune de secundă, cum înainta astfel spre el cu pieptul înainte, își dădu seama de intențiile ei. În ciuda hainelor ei groase, era totuși o femeie apetisantă. De altfel, ar prefera orice în locul gerului din pădure. Văzu expresia din ochii ei negri și înțelese.

— Domnule doctor, nu încercați să fugiți, zise ea cu duritate în glas. Soțul meu este pe-aproape și dacă strig, mă va auzi...

Doctorul Virgil Nagel simți cum îl ia din nou cu frig.

— Ce vreți să spuneți cu asta, doamnă? se bâlbâi el. Eu nu sunt un hoț... Sunt medic.

— Dumneavoastră nu v-ați rătăcit, i-o tăie femeia, și nu mai există nici o casă de aici până la Ciacova, iar pe doctor îl cunosc. Vreți să treceți granița.

Îl măsura cu dispreț din cap până-n picioare, ținând mâinile în șold. Virgil căută să se apere...

— Eu sunt medic specialist și am venit în mod expres de la București să-mi văd bolnavul.

Femeia se răsti la el:

— Bărbată-meu este grănicer și mi-a povestit destule despre oameni ca dumneata. Dacă sunteți cu conștiința împăcată, puteți să-l așteptați.

Vorbea ca un activist de partid. Virgil se blestema în gând. Mai bine ar fi rămas în pădure. Fereastra era unica lui șansă de scăpare. Înaintă un pas către ușă, dar tânăra femeie îl împinse cu atâta brutalitate, încât era gata să cadă peste foc.

— Stați pe loc, domnule doctor!

Cu un gest vioi, ea luă un buștean de jos și îl ridică spre el. Era cât Virgil de înaltă. Se simți cuprins de panică. Dacă în clipa asta apărea grănicerul, era terminat. Neînarmat, nu ar fi reușit să facă față. Și trebuia neapărat să treacă frontiera. De asta depindea viața unui om ce nu putea fi înlocuit...

— Ascultați-mă, zise el pe un ton rugător, este adevărat că vreau să trec granița, dar nu vreau să fac rău nimănui. Lăsați-mă să plec.

— Nu vă las!

Se măsurară reciproc un timp. Femeia strângea cu putere bușteanul și pândea cel mai mic gest al doctorului. Brusc, el o prinse de mână și i-o răsuci cu toată forța. În același timp, îi aplică o lovitură de picior în burtă de îi tăie răsuflarea. Virgil avusese de gând să-i ia bușteanul din mână și să scotocească în buzunar după cheie. Dar nevasta grănicerului avea o rezistență greu de imaginat. Căscă gura mare ca să respire mai bine, dar nu lăsă bușteanul din mână. Îi trase o lovitură zdravănă peste umăr, iar el țipă de durere. Cu ură în priviri și cu bușteanul ridicat în sus, femeia urlă:

— Grigore!

Atunci, o furie oarbă îl năpădi pe Virgil Nagel. Îi prinse gâtul cu ambele mâini.

— Nenorocito! Imbecilo! strigă el.

Începu să o strângă de gât cu toată puterea fără să se sinchisească de ploaia de lovituri care se abăteau peste umerii lui. Obrajii cam măslinii și pufoși se găseau foarte aproape de fața lui. Se clătinară un moment în mijlocul încăperii, apoi el

reuși să o lipească de o masă grea din lemn și o culcă pe spate, lăsându-se peste ea cu toată greutatea. Osul tare al pubisului și sânii mari fură striviți de trupul lui și gândul îi fugi pentru o clipă la un viol. Deodată, simți o lovitură puternică în ceafă, iar ea îi scăpă. Îi mai trăsese un buștean în cap.

Nebun de furie, se năpusti iarăși asupra ei. Abia răsuflând, ea nu mai avu puterea să-l respingă, dar când reveni, ea îl trase un genunchi în vintre. Durerea fusese atât de ascuțită, încât crezu că i-a spart peritoneul. Chircit cum era, slobozi un mârâit răgușit și începu să verse fără să se poată abține.

Ciufulită și cu ochii holbați, femeia urlă din nou:

— Grigore!

Vocea ei avea puterea unei sirene de ceață. Lăsându-l acolo chircit, ea se repezi spre ușă. Virgil văzu roșu în fața ochilor. Făcând un salt disperat, el o apucă de păr, o întoarse cu fața spre el și îi trase un pumn în barbă de o aruncă cât colo. Fusta se ridică pe pulpele păroase. Ridicându-se în patru labe, ea îl prinse pe doctor de picior și reuși să se scoale. Gura îi era însângerată. Virgil avea impresia că se lupta cu o capră, așa de păroasă era. Se clătinară din nou în mijlocul odăii. El reuși s-o lovească în tâmplă. Femeia căzu pe spate, icnind de durere exact la gura sobei.

Se auzi o buftnitură, iar hainele și părul luară foc imediat. Se smulse din flăcări cu un urlet de fiară și se rostogoli pe podea. Părul arsese de tot. Virgil se grăbi să-i ia cheia din buzunarul fustei. Disperată, femeia îl mușcă de mână.

În acel moment, un obiect îl lovi pe doctor în moalele capului. El o prinse pe femeie de umeri și îi îndesă fața în flăcări. Deși se zbătea din răsputeri, el o încălecă și o ținu strâns. Flăcările îi înghițiră foarte repede urletele și ea nu se mai mișcă.

Virgil se ridică tremurând ca varga. Își șterse sudoarea care șiroia pe frunte. O venă i se zbătea la tâmplă gata să plesnească. Se străduí să se uite la trupul inert și îi veni să verse. Duhoarea oribilă de carne arsă plutea în toată odaia. Brusc, îi urî pe toți aceia care se făceau vinovați de această crimă. La mii de kilometri distanță, stând în birourile lor confortabile, se mulțumeau să se joace cu niște iluzii, în vreme ce el, Virgil Nagel, un medic onorabil din București, o omorâse pe femeia asta în cel mai îngrozitor mod.

O întoarse cu fața în sus, dar îi dădu capul într-o parte ca să nu-i vadă chipul negru și ars. Buzele uscate lăsau să se vadă dinții într-o strâmbătură sinistră. Virgil Nagel băgă repede mâna în buzunar ca să ia cheia. Fiecare secundă petrecută în această casă reprezenta un pericol de moarte. Fugi la ușă și o descuie. Nu era nici țipenie de om pe cărare. În clipa în care voia să iasă, văzu pe o policioară o sticlă de țuică și o înșfăcă în trecere. Se lăsase întunericul. O luă la fugă înspre vest.

* * *

Virgil Nagel aștepta de mai bine de o oră pitit după copacul lui. Frigul îl pătrunsese până la oase și se întreba dacă mai avea forța să alerge. Când simțea că nu mai rezistă, mai trăgea câte o dușcă din sticla cu țuică. Alcoolul îi ardea gâtlejul, dar îl și încălzea. O golise aproape pe trei sferturi. Oricum, îi salva viața.

Zări printre brazi chipiurile verzui ale grănicerilor care țopăiau pe loc ca să se încălzească. Cu o oră în urmă, fusese tărăboi mare, cu strigăte, apeluri disperate, iar mai mulți grăniceri înarmați cu mitraliere trecuseră în goană la vreo zece metri de el. Unul dintre ei avea chiar un Mauser cu lunetă. Îl căutau. Printre oamenii în uniformă, trebuie să se fi aflat și soțul femeii pe care o omorâse cu bestialitate... Tocmai el pe care pacienții îl considerau blândețea întruchipată. Războiul secret declanșa cruzimi nebănuite...

Se străduia să se gândească la importanța vitală a misiunii sale ca să nu-și mai aducă aminte de fața arsă a femeii moarte. Își zicea cu cinism că, la urma urmelor, în bombardamente mureau atâția copii nevinovați. Nu era în stare să construiască altă lume, ci să lupte din răsputeri pentru dispariția totală a comunismului de pe fața pământului. Pentru prima dată în viața lui, era veriga cea mai importantă dintr-un lung lanț de comploturi.

La câțiva metri de el se auzeau glasuri. Se schimba tura. Ceilalți discutau cu voce tare.

— Noapte bună! zise cel care abia venise...

Ceilalți râseră zgomotos. Virgil Nagel înainta ușurel. Cei patru grăniceri așezaseră armele la picior și își aprinseră câte o

țigară. Fără să-i scape din priviri, Virgil se strecura printre copaci. Mai avea de parcurs douăzeci de metri. Dar și cei mai periculoși...

Nici unul dintre grăniceri nu se întoarse. Virgil se ghemui după un tufiș cu zloată pe el. Nu lăsase nici o clipă sticla cu țuică din mână. Îl durea îngrozitor tot corpul. Încercă să-și bage mâinile sub cămașă ca să le încălzească, dar renunță imediat ce degetele atinseră pielea. Printre brazii destul de rari zărea Timișul înghețat. Pe malul celălalt, era Iugoslavia. Îi cunoștea pe oamenii care îl așteptau și îl ajutau să meargă mai departe. Numai de nu s-ar sparge gheața sub greutatea lui.

* * *

Râul înghețat lucea ușor în lumina lunii. Stelele străluceau pe cerul senin. Virgil Nagel ascultă cu atenție, dar nu auzi decât lătratul câinilor în depărtare. Se târa pe burtă pe pământul înghețat, încercând să se apropie de malul Timișului.

Grănicerii se găseau la vreo sută de metri, mai în stânga. Când ajunse la marginea apei, respiră adânc. Apoi, deodată, își luă avânt. Se auziră câteva pârâituri, dar gheața era groasă și ținea. Virgil se târa cât mai repede în coate și în genunchi, fiind mort de frică. Dacă se spărgea gheața, era terminat. Grănicerii nu ar fi venit să-l salveze... Ajunsese în mijlocul râului când auzi un strigăt în stânga lui.

— Luminează!

Un proiector se aprinse aproape instantaneu, luminând malul românesc. Fasciculul mătură oglinda gheții, apropiindu-se încet de el. Primul lui reflex a fost să se ridice și să fugă. Avea destul timp să ajungă la adăpostul ferit al copacilor de pe malul iugoslav, înainte ca lumina să cadă pe el.

Dar, când se ridică în genunchi, se auzi un pârâit sinistru. Piciorul stâng se afundă în apă până la genunchi. Se lupta cu frenezie ca să nu alunece sub pojghița de gheață. După aceea, se târî cât putu de repede, încordând mușchii spatelui, de parcă ar fi vrut să oprească gloanțele... Lumina proiectorului ajunse la picioare în momentul în care ajungea pe malul iugoslav. Auzi urletul milițianului:

— Stai! Stai!

Virgil se aruncă pe burtă, asurzit de ţăcănitul mitralierei cehoslovace. Însă gloanţele loviră gheaţa mai departe în faţa lui. Cu un ultim efort, ajunse la brazi şi se culcă pe burtă după unul dintre ei ca să-şi mai tragă sufletul.

Apoi continuă drumul de-a buşilea. Se mai auziră şi alte rafale, însă gloanţele îi trecură pe deasupra capului. Grănicerii nu treceau pe malul celălalt. Aceasta era unica lui şansă.

Sleit de puteri, se opri câteva clipe, apoi plecă alergând. Mai avea încă de parcurs un drum lung şi greu.

Capitolul II

Alteța sa Serenisimă prințul Malko Linge, margraf de Basse Lusace, voievod moștenitor al Voivodinei din Serbia, cavaler legitim al Șoimului Negru, de asemenea și cavaler al Ordinului Serafimilor — pentru a nu mai pomeni și alte titluri la fel de autentice, dar comune — la care se adăuga acela de agent colaborator al Central Intelligence Agency, dădu pe gât o gură de votcă foarte rece, ținând ochii întredeschiși. Bătrâna Ilse, bucătăreasa de la castel, era neîntrecută în păstrarea la rece a băuturilor, îmbrăcând carafele din cristal în blocuri de gheață pentru ca alcoolul să nu-și piardă aroma. Căldura răspândită de focul de bușteni din șemineul din bibliotecă îi dogorea în mod plăcut fața. Ce contrast epicurian! Încă nu venise bine iarna, însă la Liezen, situat la est de Viena, era foarte frig. Anumite părți ale castelului lui Malko erau adevărate ghețării, căci onorariile primite de la CIA creșteau mai lent decât prețul încălzirii centrale. Câteodată, Malko se gândea serios să ceară indexări pentru veniturile lui aliniate la cele ale instalatorilor vienezi.

— Ce-ai zice să mergem puțin la plimbare?

Vocea Alexandrei era la fel de caldă ca și focul din cămin. Malko deschise ochii larg, admirând-o pe tânăra femeie. Moda „midi" nu îi atenua frumusețea, ba dimpotrivă, o făcea și mai apetisantă. Cu fusta ei neagră și lungă din piele de căprioară, cu o despicătură adâncă în față, cu ghetuțele fine și cureaua lată, semăna cu o prințesă rusoaică. Bluza galbenă pe care o purta fără sutien adăuga o nuanță erotică ansamblului.

Contesa Alexandra locuia la câțiva kilometri de Liezen. Orgoliul ei nemăsurat și gelozia vecină cu isteria îi presărau povestea de dragoste cu Malko cu o picanterie de care el se cam sătura câteodată.

De o frumusețe clasică, ea își îngrijea cu mare atenție bogatele plete lungi de un blond venețian care îl bucurau pe Malko între două ciondăneli. Se apropia ziua ei de naștere și el îi promisese să invite câțiva prieteni din Viena la un bal intim cu caviar și șampanie Dom Pérignon. Malko luă ziarul pe care-l ținea pe genunchi și îl desfăcu zâmbindu-i galeș Alexandrei:

— Nu chiar acum. Trebuie să termin ceva de citit...

Frumosul chip al Alexandrei se zbârli pe dată de furie. Să prefere un articol din *Kurier* în locul ei! Și vechi pe deasupra!

— Este foarte interesant, se grăbi să adauge Malko simțind că se apropie furtuna. Vino lângă mine să-l citim împreună.

După ce se codi puțin, Alexandra îl ascultă și se așeză pe genunchii lui. Malko citea cu atenție un articol din pagina a treia din *Kurier*, cu titlul: UN RUS CARE LUCRA PENTRU VEST A FOST EXECUTAT LA MOSCOVA.

Agenția Tass anunța că un oarecare colonel Poreski a fost condamnat la moarte pentru spionaj în urma unui proces desfășurat cu ușile închise și adus în fața plutonului de execuție la poligonul Khodimka, în apropiere de Moscova. Potrivit agenției Tass, erau inevitabile și alte arestări, iar Poreski era veriga cea mai importantă dintr-un lanț care ducea la un agent din Vest, pe care colonelul îl cunoștea sub numele de Ghedeon. Firește, tot potrivit agenției Tass, înainte de a muri, colonelul Poreski s-a căit sincer pentru purtarea oribilă față de generoasa Uniune Sovietică și s-a grăbit să-i denunțe pe toți complicii lui care nu fuseseră încă atinși de morbul recunoștinței...

Malko puse ziarul pe masă. Se întâmpla foarte rar ca un rus cu o funcție foarte importantă să trădeze. De regulă, fuga se producea în celălalt sens. Uniunea Sovietică putea să se laude cu o pleiadă întreagă de savanți și de funcționari pederești veniți aici din toată lumea. Ar fi nevoie de o zi ca să scrii un referat despre legătura dintre homosexualitate și socialism. Asta numai în cazul în care KGB-ul ar poseda o brigadă „roz" care să se ocupe în mod special cu dezmățurile homofililor...

— La ce te gândești? îl întrebă Alexandra.

Malko atinse cu degetele coapsa tinerei femei și urmă linia fermă până la genunchi. Încerca să nu se mai gândească la bărbatul aflat în fața plutonului de execuție. Fără să-l cunoască

pe colonelul Poreski, se simțea totuși solidar cu ofițerul rus. La urma urmelor, amândoi aparțineau aceleiași lumi nemiloase...

Alexandra fremătă ușurel sub mângâierile lui Malko și îi gâdilă nasul cu pletele blonde.

— Poate că nu ar trebui să ne ducem acum în parc, făcu ea. Vom merge la primăvară.

Parcul era partea proprietății cu care se mândrea Malko cel mai tare. Castelul din Liezen nu deținea mai mult teren decât un pavilion de la periferia unui oraș. Situat la granița cu Ungaria, parcul fusese, în 1945, victima unei supărătoare modificări a liniilor de frontieră. Numai în urmă cu câteva luni, cu ocazia morții unui vecin și cu dolarii câștigați pe neașteptate, Malko a devenit în sfârșit un castelan cu o proprietate aproape întreagă.

Alexandra răspândea un parfum fin, discret, dar foarte persistent. Malko se întreba cum reușise să-și facă un coc atât de complicat. Probabil că își pierduse ore întregi în fața oglinzii. Brusc, simți o gură fierbinte pe gât, exact după ureche. Un fior de dorință îi străbătu tot corpul ca un șoc electric. Mâna lui strânse involuntar coapsa Alexandrei.

— Nu mai ai chef de târfele tale glabene? îl întrebă cu glas mieros tânăra femeie.

Aluzie perfidă la călătoria lui Malko în Vietnam...[1] Alexandra nu îi pusese nici o întrebare, dar se gândise la multe lucruri. Datorită acestei excursii cu multe peripeții, castelul din Liezen era odată pentru totdeauna înconjurat de zece hectare de pădure.

Malko ridică mâna până atinse catarama rotundă, prinsă cu un ac imens, a centurii Alexandrei. Nu era prima oară când făceau dragoste în bibliotecă. Ca de fiecare dată când avea chef să se izoleze de restul lumii cu Alexandra, închisese telefonul din această încăpere. Cumpărase blăniță de vigonie așezată în fața șemineului special pentru asemenea ocazii.

În această bibliotecă bine dotată și primitoare, cu o contesă atât de încântătoare în brațe și cu preaiubitul lui castel, Malko se simțea mai nobil ca niciodată. Ducea cu adevărat o viață de

1. Aluzie la SAS — Misiune la Saigon (n a.)

prinț. Iar CIA ducă-se la naiba cu comploturile ei cu tot! Firește că mai avea de reparat o aripă a castelului și acoperișul care practic se prăbușise, dar acum era proprietatea lui. Din când în când, se mai ducea și la vila lui din Poughkeepsie, în apropiere de New York.

Alexandra se lăsă greoaie în brațele lui. Probabil că fără să vrea, ea făcu să-i sară o capsă de la fustă, descoperind marginea ciorapului. Primii trei nasturi de la bluză erau descheiați dinainte, când se auzi o bătaie ușoară în ușă. Malko nu era deranjat niciodată când se retrăgea în bibliotecă cu Alexandra. Cu siguranță, se întâmplase ceva foarte grav.

— Intră! strigă Malko.

Silueta deșirată și încovoiată a lui Elko Krisantem apăru în cadrul ușii. Turcul își întoarse cu sfială privirile de la blănița de vigonie de lângă șemineu. Deși fusta din piele de căprioară îi cădea moale pe pulpe, toate capsele săriseră descoperind picioarele lungi ale Alexandrei până aproape de pântece. Ea nu se mișcă din loc. Se purta față de servitori cu nonșalanța încântătoare a unei femei urâte. Avea pudoare numai de față cu cei de același rang cu ea.

— Alteța sa e chemată la telefon, zise Krisantem. O oarecare contesă Adler insistă să vorbească neapărat cu dumneavoastră.

Malko avu impresia că lustra din salonul cel mare îi cade în cap. Cu rapiditatea unui miriapod, Alexandra venea spre el, iar capsele fustei pocneau la fiecare pas pe care-l făcea. Chipul ei era de gheață. Văzând expresia lui Malko, ea zise:

— Foarte bine, du-te, nu te jena... De aia te sună aici ca să-ți vândă niște arme.

Krisantem lăsă ochii în pământ. Avea oroare să-și vadă stăpânul cedând așa ușor în fața frumoasei Alexandra. În aceste momente îi venea să-i petreacă lațul în jurul gâtului și să strângă puțin...

— Mă duc, zise Malko.

Receptorul telefonului din hol era pus alături. Intrigat, Malko se așeză pe un cufăr antic venețian. Nu mai auzise nimic despre contesa Samantha Adler de când fusese în Bali.[1] Oare

---

1. Aluzie la SAS — Bali, paradis mortal (n.a.)

ce voia? Își aduse aminte cu nostalgie de ochii ei cenușii și de corpul de amforă grecească.

— Alo, Malko?

Vocea era la fel de catifelată, dar puțin răgușită și autoritară. Nu ai fi crezut nici o clipă că Samantha era mai periculoasă decât un pui de șarpe cu clopoței.

— Eu sunt, spuse Malko puțin cam rece. Prin ușa bibliotecii, care rămăsese întredeschisă, Alexandra auzea totul.

— Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit acasă. M-am gândit mereu la tine.

Malko își domoli vanitatea de mascul. Samantha ar fi câștigat de mai multe ori marele premiu pentru minciună.

— Și mie îmi face plăcere să te aud, zise el cu prudență.

Samantha râse puțin cam gros.

— Nu ești singur?

— Ba da, minți Malko. Era furios. Krisantem se strecură ca o umbră lângă el. Dacă ar fi fost în Turcia, Alexandra ar fi primit douăzeci de curele pe spinare.

Dar nu mai era ca altădată, vremurile s-au schimbat...

— Nu mă întrebi nimic? gânguri contesa Adler. Nu ești curios...

— Ce să te întreb?

Malko era sincer mirat. La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, apoi Samantha întrebă cu îndoială în glas:

— Doar nu vrei să-mi spui că nu ai aflat vestea?

— Despre ce veste vorbești?

— Nu citești ziarele?

— Ba da, însă cu o zi, două mai târziu... Aici sunt la țară...

— Dar radioul, televiziunea?

— Nu ascult radioul și nu mă uit la televizor niciodată...

Samantha râse cristalin.

— Asta e prea de tot! Cel mai prețios giuvaier din CIA cum ești tu să nu afle ce mi s-a întâmplat?

— Ei, ce-ai mai pățit? o întrebă Malko agasat.

Contesa Adler râse iarăși.

— Îți voi explica atunci când vom fi față în față... Adică atunci când ne vom revedea. Am nevoie de tine. Mai bine zis,

de ospitalitatea ta. Te-ar deranja dacă aș veni să stau câteva zile la tine, începând chiar de mâine seară?...

Malko crezu că nu a auzit bine. A doua zi era aniversarea Alexandrei... Făcuse deja invitațiile... Dacă amâna balul, ea i-ar scoate ochii și ar da foc întregului castel.

— Nu cred că e posibil mâine...

Căuta să înțeleagă ce se întâmplă. Contesa Adler se ocupa cu traficul de arme de tot soiul. Faptul că insista i se părea ciudat. Nu era genul de femeie care să străbată o sută de kilometri de drum înzăpezit doar pentru o sărutare. Era altceva la mijloc...

— Ascultă, începu Samantha cu o voce ceva mai dură, eu cred că prietenii tăi vor fi încântați să mă găzduiești câteva zile. Deja le-am pomenit despre asta, adăugă ea alintându-se.

— Prietenii mei?

— Da, prietenii tăi de la Ambasada americană...

Malko ajunsese la exasperare. Avea oroare să amestece viața lui de prinț austriac cu activitățile vulgare și retribuite pe deasupra.

— Mi-am făcut alte planuri pentru mâine seară, zise el cu fermitate.

Samantha răsufla cu nerăbdare la celălalt capăt al firului.

— Ce prinț încăpățânat! Ne vom întâlni înainte și sunt sigură că îți vei schimba complet părerea... Ce-ai zice de...

Legătura se întrerupse brusc. Malko scuturâ receptorul, apoi închise.

Alexandra apăru în ușa bucătăriei, ținând cu delicatețe între degete un obiect micuț. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să se dumirească. Erau conectorii de la telefon... Ei comandau toată instalația. Avea figura severă, pieptul țanțoș și fusta cu capsele încheiate până la jumătatea pulpei. Era imaginea vie a demnității alese.

— Ar fi trebuit să accepți, observă ea pe un ton aspru. Frumoasa ta târfuliță ți-a propus o mică orgie... Iar eu mă plictisesc de moarte în văgăuna asta... Krisantem o să fie nespus de încântat să se ocupe de asta...

Ea se uita țintă în ochii lui. Malko o prinse de mână și îi luă conectorii. Krisantem se ivi ca prin minune și îi recuperă de la Malko.

— Dacă ții neapărat la o orgie, zise el încetișor, putem s-o începem amândoi.

Alexandra nu mai opuse nici un fel de rezistență când o trase în bibliotecă și încuie ușa în urma lor.

* * *

Soneria telefonului răzbătu prin ușă și ajunse la urechile lui Malko. Luat prin surprindere, acesta tresări. La cel de-al treilea apel, îl auzi pe Krisantem răspunzând.

Alexandra se ridică în coate, goală precum Eva, cu pletele lungi și blonde căzându-i pe față. Câteva șuvițe aminteau că fuseseră cândva adunate într-un coc, dar fie că fusese jocul întâmplării, fie că o făcuse intenționat, ghetuțele înalte îi strângeau încă pulpele fusiforme.

— A revenit foarte repede, observă ea cu ironie. Cred că are un chef nebun să se reguleze...

Fără să schițeze vreun gest, Malko se ridică în momentul în care turcul bătea la ușă. De data asta, Alexandra se mulțumi să se întindă cu voluptate când Elko strecură capul prin deschizătura ușii. Pentru următoarele două zile, își pierduse cheful să mai bea și să mai mănânce. Furios la culme, Malko se înfășură într-un halat de casă și se repezi în hol. Îi venea să-i zică vreo două Samanthei, dar nu avu timp.

— Te aștept mâine la *Sacher*, la ora patru, îl anunță ea. Să nu întârzii.

Ea închise înainte ca el să scoată un cuvânt. *Sacher* era unul dintre cele mai vechi hoteluri din Viena, celebru pentru salonul de servit ceaiul. Malko se întoarse în bibliotecă plin de ciudă. Alexandra era la fel de lipsită de pudoare.

— Ah, tu erai, zise ea. Credeam că e Krisantem...

Malko îi trase câteva pălmuțe peste fese.

— Am trimis-o la naiba, făcu el.

Schimbă repede subiectul despre întâlnire. Nu avea sens să redeschidă vechile răni. Chiar nu avea intenția să se ducă. Își turnă o cupă de Dom Pérignon ca să alunge din minte amintirea Samanthei și se întinse lângă Alexandra. Lungită pe burtă, ea stătea bosumflată. Malko întinse mâna ca să-i mângâie curbura șalelor când telefonul începu să sune din nou.

Alexandra sări de pe cuvertură de parcă ar fi muşcat-o un păianjen şi străbătu goală-goluţă încăperea, ca o apucată. Krisantem putea foarte bine să facă un infarct.

— Las' că-i răspund eu, mârâi tânăra femeie. Îţi jur că nu o să te mai sune...

Malko se făcu alb la faţă. Dacă Samantha îi pomenea despre întâlnirea de la *Sacher*, trebuia să-şi acopere iubita cu trandafiri ca să-i ierte această mârşăvie. Alexandra se întoarse în bibliotecă mândră şi furioasă, lăsând uşa deschisă.

— E pentru tine, zise ea îmbufnată.

Deci, nu era *cealaltă*.

La început, Malko auzi nişte pârâituri la capătul celălalt al firului, apoi vocea telefonistei din Viena care îl anunţa:

— Nu închideţi, aveţi o convorbire cu Washingtonul...

Nu mai apucă să întrebe nimic, căci, după alte câteva pârâituri, vocea lui David Wise, directorul Diviziei Planificare din cadrul CIA, îi răsună în ureche. Americanul părea foarte nervos. Îl luă la întrebări fără nici o introducere:

— V-a telefonat contesa Adler?

— Da, răspunse cu răceală Malko. Dar nu văd ce legătură are cu dumneavoastră...

Nu-şi închipuise niciodată că David Wise poate fi atât de mitocan... După ce acesta termină de înjurat ca un birjar, Malko îi zise cu o voce de gheaţă:

— Dragul meu, îţi amintesc că sunt acasă la mine şi dacă nu te potoleşti, îţi trântesc telefonul în nas...

Văzând că nu mai spune nimic, înţelese că David Wise era pe punctul de a face un infarct sau un accident cerebral.

— Vă bateţi joc de mine? zise directorul CIA cu o voce aproape rugătoare.

— Nicidecum, protestă Malko.

— Nu ştiţi de ce *trebuie* să o primiţi la dumneavoastră pe contesa Adler? Nu citiţi ziarele?

Iar începea calvarul...

— Nu, nu citesc ziarele şi nu ascult radioul, făcu Malko agasat. Ce s-a mai întâmplat?

— Iisuse, făcu David Wise. (De multă vreme nu mai invocase cu atâta ardoare numele lui Iisus.) S-a întâmplat că scumpa noastră contesă Adler l-a ajutat pe colonelul Boris

Okolov să fugă în Vest, iar autoritățile austriece i-au cerut să părăsească Viena împreună cu el și să vină la dumneavoastră ca să discute condițiile în care colonelul va cere azil politic în SUA... Oare vă e de ajuns ca să vă jucați puțin de-a stăpânii casei?

De data asta, Malko rămase fără grai la capătul celălalt al firului. Ca toți cei care făceau parte din Serviciile de Informații. auzise și el de colonelul Boris Okolov. Era personajul cel mai ciudat din KGB. Niciodată nu se îmbrăcase în uniformă și se specializase de multă vreme în misiunile cele mai delicate, cum a fost de exemplu forțarea Cehoslovaciei de a-și face datoria după ce s-a terminat Primăvara de la Praga, sau ticluirea falselor Memorii ale fiicei lui Stalin...

Când era la Moscova, locuia într-o somptuoasă *dacea* cu teren de tenis particular, conducea un Porsche ultimul tip și se ducea la birou cu un Mercedes cu aer condiționat, ultimul răcnet al snobismului sovietic, deoarece aerul condiționat era total inutil la Moscova, chiar și în luna august... Toți demnitarii de la Kremlin jurau cu mâna pe inimă că Boris Okolov se bucura de protecția uneia dintre persoanele cu rangul cel mai înalt în partid, care, în realitate, era chiar șeful KGB-ului. Deși nu deținea decât modestul grad de colonel. Dacă omul acesta alesese într-adevăr calea libertății, era neprețiut pentru Serviciile de Informații occidentale.

— Cred că pot să aranjez, spuse Malko puțin cam rușinat.

— Nici nu mă așteptam la mai puțin de la dumneavoastră, încheie David Wise cu oarecare ironie. Luați imediat legătura cu Ambasada noastră din Viena ca să primiți instrucțiuni. Ei sunt la curent cu acest lucru.

Malko închise. Când ajunse în hol, stătu puțin pe gânduri, cu un chef nebun să dea o fugă până la Viena, fără să-i spună nimic Alexandrei. Ea îl aștepta în bibliotecă îmbrăcată și intrigată.

— Ce mai vor de la tine?

Malko își turnă un pahar plin cu votcă și îl dădu pe gât pe nerăsuflate, apoi spuse:

— Și de la tine vor ceva...

Capitolul III

— Ce viaţă frumoasă...

Colonelul Boris Okolov îşi goli paharul de whisky *J & B* fără apă şi făcu să scânteieze cristalul când îl aşeză pe masă. Rusul admiră cu încântare broderia fină care împodobea faţa de masă, porţelanurile delicate şi argintăria sclipitoare. Două sfeşnice imense cu patru braţe erau aşezate pe masă, luminând discret încăperea luxoasă. Draperiile groase opreau zgomotele din Stubenring. În mocheta moale ţi se afundau picioarele, parcă te-ar fi invitat să te tăvăleşti pe ea.

— Ce viaţă frumoasă! repetă Boris Okolov. Şi ce femeie superbă, adăugă el imediat surâzându-i însoţitoarei lui.

Bucuria rusului părea absolut sinceră, dar pe Samantha Adler nu o impresionă, căci bărbatul din faţa ei era unul dintre cele mai periculoase personaje din lume. Şi, deşi acest apartament din hotelul *Imperial* din Viena era atât de luxos, ea se afla în pericol de moarte. Ca şi el, de altfel. Pe scaunul de lângă ea pusese un High-Standard de calibrul treizeci şi opt, cu un glonţ pregătit pe ţeavă, şi încuiase uşa cu cheia. Deşi era ziuă, draperiile erau trase, iar asta nu din dorinţa de a crea o atmosferă intimă... Cu o puşcă performantă cu lunetă, se puteau înfăptui şi mici miracole ucigătoare, chiar şi dintr-o clădire aflată vizavi pe un bulevard atât de larg ca Ring. În ciuda măsurilor de prevedere pe care şi le luase, ea se simţea în nesiguranţă. Boris Okolov se aplecă peste masă şi îi luă mâna.

— La ce te gândeşti, draga mea? o întrebă el în germană cu accentul lui inimitabil.

Ignora total formele de politețe ale pronumelui personal. Iar pentru articole, pentru alte pronume și pentru perfectul compus, nutrea un dispreț fără limite. În plus, mai vorbea și cu accent rusesc. Era uimitor pentru un tip atât de inteligent ca el. Samantha se forță să-i zâmbească.

— Sunt bucuroasă să fiu cu dumneata aici.

Dar și pentru că foarte curând va câștiga un milion de dolari... Însă aceste lucruri nu se scot în evidență în prezența unor persoane bine crescute.

Boris își arătă dinții strălucitori, incredibil de albi. Era extraordinar de fermecător. Era greu să-i dai o vârstă între patruzeci și cinci și șaizeci de ani. Era drept ca bradul, nu avea nici un strop de grăsime, numai trăsăturile feței îi mai trădau vârsta.

Avea fața plată, de tip slav, cu un nas turtit ca de boxer, două riduri ample ce îi încadrau gura și bărbia puțin ascuțită. Ochii negri, puțin duși în fundul capului, străluceau de inteligență și te făceau să uiți repede de imperfecțiunile trăsăturilor feței. Când era supărat, mușchii maxilarelor se încordau pe sub piele ca niște corzi din oțel. Samantha își zicea în sinea ei, puțin cam răutăcioasă, că, atunci când va îmbătrâni mai tare, vârful nasului îi va atinge bărbia și va semăna cu Polichinelle...

De când îl cunoștea, se întrebase mereu cum de nu reușise sistemul sovietic să-l formeze după tiparele lui. Cu costumele lui croite impecabil, mulate perfect pe corp, Boris Okolov semăna mai mult cu regretatul Porfirio Rubirosa decât cu un ofițer superior în KGB... În mod cert nu se îmbrăca de la Gum... Dacă te gândești la trupurile greoaie și înțolite de sărbătoare a membrilor din Politbiuro... În plus, colonelul Okolov își îngrijea corpul aproape ca un maniac. În fiecare dimineață, se închidea o jumătate de oră în baie și își spăla părul negru, apoi îl peria și se dădea cu apă de colonie Mennen ca o cocotă din perioada începutului de secol. Îi mai lua un sfert de oră alegerea cămășilor, să fie asortate la culoare, bineînțeles, și ele venindu-i ca turnate. Parcă era un playboy. Dar nu unul oarecare.

Cunoștea anumite persoane care, dacă s-ar fi întâlnit cu Boris față în față, i-ar fi golit un încărcător în cap, fără să-i dea

răgazul să spună măcar bună ziua. Şi tot le-ar fi părut rău că nu au putut face mai mult. Ca de exemplu, să-i smulgă carnea de pe el cu cleştele.

Se afla în capul listei cu oamenii consideraţi de multă vreme cei mai periculoşi pentru Occident. După o carieră de comisar politic fără importanţă, s-a regăsit printre SS-iştii capturaţi în timpul campaniei ruse, fiind trimis în Vest cu misiuni foarte precise. Adică să-i elimine pe ucrainenii din exil.

Aceştia susţineau că Okolov era responsabil de sute de crime, dar îl acuzau că şi el comisese una. Dar aceştia erau slavi, iar americanii împărţeau toate cifrele la doi.

Generalul Gehlen, şeful Serviciilor de Informaţii din Bundeswehr, promisese suma de o sută de mii de mărci, din propriile resurse, aceluia care i-l va aduce pe Okolov sau o parte destul de mare din corpul lui care să ateste că acesta nu mai trăieşte. De echipa care plecase în Est, ca să îndeplinească această misiune, nu s-a mai auzit niciodată nimic în afară de un singur cadavru tăiat în două cu drujba, găsit în faţa sediului Organizaţiei Gehlen din München. Au dat de urma lui Boris Okolov la New York cu ocazia asasinatului unui finanţist internaţional care se întinsese mai mult decât îi era plapuma şi supsese de la mai multe oi.

După aceea, acţionase în Cehoslovacia, după Primăvara de la Praga. Din cauza lui, sute de intelectuali au fost deportaţi şi împuşcaţi. Apropiaţii lui spuneau că nu se înfuria niciodată, că vorba cu blândeţe, că se controla, îi plăcea să trăiască şi că avea o inteligenţă ce depăşea orice limită.

CIA reuşise să afle că el conducea „Secţiunea specială" din cadrul KGB, care se ocupa de operaţiunile delicate şi cu asasinatele, la fel ca bine cunoscutul SMERSH, dar mai bine pus la punct. Având în vedere celebritatea de care se bucura, colonelul Okolov nu se aventurase în mod deschis să se ducă în Vest de mai bine de zece ani. Conform ultimelor veşti, oficial, era consilier la Ambasada sovietică din Bucureşti. Venirea lui a coincis cu dispariţia unui număr de cincizeci de intelectuali români.

Acesta era omul care mânca liniştit cu Samantha, îmbrăcat într-un costum impecabil cu dungi albastre ca un preşedinte

director-general, îngrijit până la vârful unghiilor manichiurate și atât de destins de parcă s-ar fi aflat la Kremlin și nu în cel mai bun hotel din Viena.

Chiar și o fotografie cu el valora o avere. CIA intrase în posesia a șase poze, iar cea mai recentă nu era chiar atât de clară. Samantha se ridică și se duse la fereastră. Purta un pulover din cașmir roșu și o fustă din piele neagră despicată până sus care, la fiecare pas, îi dezvelea picioarele. Boris Okolov o urmărea cu privirea, încântat. Când trecu prin dreptul lui, o trase și o așeză pe genunchi. Ea nu protestă. Și asta făcea parte din joc. Mâna mare a rusului îi desfăcu o capsă și dezgoli coapsa bine strânsă în niște colanți negri. Visător, îi mângâie piciorul, alunecând din ce în ce mai sus.

— Dragă, îți place să faci dragoste cu mine?

Samantha tresări. Boris era mereu imprevizibil. Acum mâna lui se odihnea posesiv pe sex și îl pipăia cu blândețe. Ea își dădu seama că răsuflarea lui era din ce în ce mai sacadată. Fără să o lase să răspundă, rusul zise din nou:

— Când sunt prea tânăr, pot să fac dragoste toată noaptea... Odată, prin '45, am regulat toate femeile dintr-un lagăr de prizonieri... Era una pitică, care nu-i mai dădea drumul lui Boris Sergheievici...

Brusc, luă mâna de pe sexul Samanthei și, cu un singur gest, făcu să-i pocnească toate capsele fustei, lăsând-o pe tânara femeie dezbrăcată până la mijloc. Fără nici un efort, o luă în brațe și o purtă până la pat. Fără grabă, el se dezbrăcă de haină, apoi își dădu jos cravata și cămașa.

Samantha aștepta, dar nu își scoase ghetuțele. Începuse să-i cunoască gusturile lui Boris Okolov. Ea îl observa curioasă. Avea umeri largi, pieptul plat, nu avea burtă, dar pe sub pielea puțin zbârcită mușchii erau tari și puternici.

Se dezbrăcă de pantaloni și se întinse lângă Samantha, dar rămase cu slipul pe el. Picioarele erau pline de varice vineții și îi era rușine. Îi trase imediat ciorapii în jos și, pur și simplu, se aruncă peste ea. Samantha gemu, se agăță de el și căuta în minte niște cuvinte care să-l excite și mai tare. Dar el se și afundase cu brutalitate în ea, ținând-o cu ambele mâini de șolduri.

Din fericire, în poziția aceasta, nu putea să-i vadă chipul. Își legăna coapsele cu pricepere, de parcă ar fi fost subjugată de plăcere. Nici măcar nu trebuia să se încalțe după aceea. Făcu un efort supraomenesc ca să nu coboare din pat și să nu se smulgă din îmbrățișare.

Boris Okolov îi șopti ceva la ureche, iar ea se scutură dezgustată. Lui îi plăcea asta. Se retrase încet din ea, încă excitat, iar ea îl simți cum alunecă în josul coapselor. Ca să nu se mai gândească, ea privi în jur. Jurnalul *Kurier* de dimineață zăcea pe jos... Pe prima pagină, era un articol pe opt coloane:

UN AS DIN KGB SE REFUGIAZĂ ÎN VEST

O durere violentă îi străbătu coapsele și ea închise ochii, mușcându-și buzele. Răsuflând sacadat, Boris se mișca în ea. Samantha se forța să se gândească la zilele ce au trecut. Literele din ziar îi jucau în fața ochilor. Un val de mândrie îi străbătu tot trupul. Bărbatul care se folosea de corpul ei perfect era celebru. Fuga lui în Vest era la fel de neașteptată ca aceea a lui Rudolf Hess, mâna dreaptă a lui Hitler, în timpul războiului. Probabil că mai existau doar câteva persoane care dețineau atâtea secrete ca el... Iar ea, contesa Samantha Adler, se ocupase de fuga unui om atât de puternic...

— Îți place, draga mea? murmură el la urechea contesei.

— Oh da, făcu tânăra nemțoaică.

Era singurul punct slab pe care îl descoperise în aceste zile la Boris Okolov. Plăcerea neînfrânată pentru acest trup de care se folosea în toate chipurile și într-un ritm surprinzător pentru un bărbat de vârsta lui. Mai ales că voia să fie lăudat întruna pentru performanțele sale sexuale.

Ea își arcui bazinul, iar rusul o asaltă cu și mai multă vigoare. Știa că el nu poate să reziste unei astfel de chemări. În câteva secunde, se prăbuși pe spate, scuturat încă de spasme.

Ea nu se mai mișcă. Prima dată când îl întâlnise pe Boris Okolov, nu se îndoise nici o clipă de influența pe care o va avea într-o bună zi asupra lui. De câțiva ani încoace, făcea afaceri cu el. Arme care trebuiau să ajungă în locuri greu accesibile. Rusul apreciase randamentul tinerei femei. Chiar cinaseră de mai multe ori împreună.

Nu mai auzise de el de câteva luni, când, acum o săptămână, primise un mesaj de la Boris Okolov pe un canal mai puțin obișnuit. Îi cerea să vină imediat la București. Samantha l-a ascultat în speranța că vor încheia o afacere profitabilă. Se întâlnise cu rusul la restaurantul Hotelului Lido. Colonelul din KGB parcă îmbătrânise brusc, era îngrijorat și nervos. Foarte repede, își deschisese sufletul în fața Samanthei. Discuția lor rămăsese întipărită în mintea tinerei nemțoaice.

— Ai auzit de colonelul Poreski? o întrebase Okolov cu nonșalanță.

— Bineînțeles.

Povestea lui Poreski și a execuției sale era foarte recentă. Samantha știa că englezii chiar le propuseseră rușilor un schimb pe care aceștia îl refuzaseră... Îi vânau pielea lui Poreski.

— Dumneata l-ai demascat? îl întrebase Samantha.

Rusul râse înveselit.

— Eu le-am furnizat informațiile. Fără mine, Poreski, porcărie mare de tot.

Samantha rămăsese cu furculița în aer. Era înmărmurită și înspăimântată. Nu-i plăcea genul acesta de confidențe.

— Vezi tu tipii ăia doi de lângă bar? continuase colonelul Okolov.

Doi bărbați mâncau în liniște. Nu aveau nici sare, nici piper. Samantha găsi că sunt murdari.

— Sunt din KGB. Îl supraveghează pe colonelul Okolov. L-au descoperit datorită lui Poreski. În curând, mă vor aresta și nu vei mai auzi niciodată de mine.

Tonul era liniștit, fără patimă.

— Dumneata?

Părea incredibil. El, cel mai puternic om din KGB!

— De ce ai făcut toate astea?

Rusul se juca cu un boț de pâine.

— Banii. Întotdeauna mi-au plăcut viața, hainele bune, șampania, icrele negre, femeile. Eu sunt un simplu funcționar cu un salariu de două mii trei sute de ruble pe lună.

Samantha nu mai înțelegea nimic. Se uită din nou la cei doi bărbați care mâncau la masa vecină. Aveau figuri de polițiști.

— Ce vei face?

Boris Okolov clătină din cap.

— Am primit ordin să mă întorc la Moscova pentru o conferință a KGB-ului. Știu că este o minciună. Dar ne place să ne spălăm rufele în familie. Dacă KGB-ul va face în așa fel încât să fiu arestat de români, va avea un efect nefast asupra mea. Am bilet pentru cursa Tarom de mâine pentru Moscova. După aia, poc-poc...

Samantha clipi din ochi.

— De ce nu fugi?

Rusul clătină iarăși din cap.

— Este cu neputință. Dacă mă sui în avion, mă arestează imediat.

Când cunoșteai bine „purificările" făcute de ruși, povestea lui Boris Okolov, era departe de a fi o născocire.

Samantha se străduise să rămână calmă și întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Boris Okolov îi explicase cu răbdare de ce o alesese tocmai pe ea. Fiindcă nu făcea parte din nici un serviciu de informații din Occident și în joc nu era decât propriul interes. În schimb, riscul era enorm. După ce termină ce avea de spus, Samantha îl întrebă:

— Și ce îmi oferiți?

Boris Okolov îi zâmbise arătându-și dinții sclipitori.

— Pe mine. Dacă reușim, te las să negociezi locul unde să mă duc. Mulți oameni ar da o avere să stea măcar un sfert de oră cu mine.

Să nu-i scoți ochii și să-l strângi de gât?

Samantha își păstră cu mare greutate calmul. Era cea mai frumoasă lovitură din întreaga sa carieră de aventurieră. Boris Okolov valora aur curat. Dar și ce risc!

— Și cine îmi garantează mie că te vei ține de cuvânt atunci când vei fi un om liber?

Rusul se aplecă peste masă.

— Draga mea, Boris Sergheievici Okolov nu a jucat niciodată vreo festă unei femei frumoase. Te cunosc. Nu te lași cu una cu două...

— Dacă o să încerci să mă tragi pe sfoară, te ucid cu mâna mea, zise liniștită Samantha.

Rusul ridică mâna dreaptă.

— Cuvântul colonelului Okolov e ca și cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi ridică paharul plin cu vin românesc de Târnave.

— Mâine o să bem șampanie franțuzească!

* * *

— Uite avionul.

Samantha se uita la micuțul aparat Fieseler Stork, scăpat ca prin minune de la Luftwaffe și adăpostit într-un hangar din aripa estică a aeroportului din București. Vopsit în gri, pe din afară, părea în stare destul de bună. Acest monomotor, inițial folosit ca avion de observație al Luftwaffe, era foarte ușor de pilotat.

— Sunteți sigur că are rezervoarele pline?

— Absolut sigur. Avionul întotdeauna gata de plecare pentru comandantul aeroportului. Știu eu.

Aparatul nu era păzit. Samantha se gândea. Aseară, colonelul Okolov i-a explicat de ce a chemat-o în România. Își amintise că ea știa să piloteze. Iar el aflase de acest mic avion, pregătit tot timpul de zbor. Era de ajuns ca să ajungă în Austria dacă zburau la altitudine joasă și dacă vremea le permitea... Era ultima șansă a colonelului Okolov. Dacă se urca în avionul pentru Moscova, era pierdut.

Samantha se uită în jurul ei. Între aparat și ei, era doar o barieră păzită de un singur soldat. Okolov îi spusese că își făcuse datoria.

— Atunci, să mergem, îl îndemnă ea. Dacă te-ai înșelat, s-a zis cu noi.

Boris Okolov trecu Volga în viteza întâi. Văzând că se apropie de barieră, soldatul ieși din gheretă. Rusul scoase portofelul și îi arătă o legitimație cu o dungă transversală roșu, galben și albastru. Militarul îl salută imediat și ridică bariera. Acum se aflau în aeroport.

— Ce este asta? îl întrebă Samantha.

Rusul îi zâmbi.

— Poliția română dă legitimație, director, înainte de povestea...

Tocmai se făcea îmbarcarea pasagerilor pe un aparat BAC 1-11 al companiei Tarom. Volga opri lângă Fieseler. Samantha se repezi imediat spre avion. Ușa carlingii era deschisă. Se sui în ea și se așeză la comenzi. Deschise contactul. Cadranele se luminară imediat. Rezervoarele erau pline. Dar trebuia să mai aștepte cinci minute. Samantha porni motorul fără să mai aștepte. Aparatul se mișcă din loc, iar huruitul motorului cutremură hangarul. Din păcate, zgomotul lui se auzea în tot aeroportul... Cu maxilarele încleștate, Samantha supraveghea cu un ochi tabloul de comandă și cu celălalt, poarta hangarului. Colonelul Okolov rămăsese jos, gata să sară în avion.

Un bărbat în uniformă se ivi în câteva secunde, alergând spre aparat înainte ca Samantha să ridice frânele. Omul se îndrepta spre ea gesticulând. Rusul îl lăsase să se apropie, apoi scoase un pistol imens, un Tokarev automat. Bărbatul ridică brațele. Gestul lui Okolov fusese executat cu atâta rapiditate, încât nemțoaica abia reuși să vadă cum trage în el. Colonelul Okolov sări în carlingă:

— Acum putem pleca...

Samantha nu se lăsă rugată de două ori. Micul Fieseler ieși din hangar huruind. Pista de decolare se afla la o sută de metri depărtare. Înainte ca oamenii din turnul de control să-și dea seama, avionul își luase zborul, îndreptându-se spre vest. Concentrată asupra comenzilor, Samantha nu avea timp să se uite la câmpul neted și cenușiu de sub ea. Avea de parcurs o distanță mai mare de cinci sute de mile deasupra țărilor ostile...

Următoarele trei ore aveau să fie cele mai lungi din viața contesei Adler. Fragilul aparat Fieseler se balansa în bătaia vântului din Carpați, intrând uneori și în zone cu ceață. Samantha pilota după ochi, căci aparatura de la bord era destul de rudimentară și nu dispunea de sondă altimetrică. Se aștepta în fiecare clipă să apară un avion român sau maghiar de vânătoare care să-l facă praf. Așezat lângă ea, Boris Okolov nu mai scotea nici un cuvânt. Era atât de degajat, de parcă s-ar fi aflat într-un salon.

Zburând la firul ierbii, aparatul Fieseler era practic invizibil pentru radare. Dar dacă întâlnea o zonă cu vreme nefavorabilă, ar fi fost obligată să ridice aparatul și atunci ar fi fost terminați...

Din când în când, Samantha deschidea radioul, dar nu prindea nimic interesant. Cantitatea de benzină scădea în mod regulat. Ca să ajungă la Viena, avea doar o marjă de o jumătate de oră de zbor.

Respirase ușurată când auzise în fine vocea controlorului de zbor din turnul de pe aeroportul din Viena. Ea intră imediat în legătură cu el, cerând permisiunea de aterizare forțată.

După cincisprezece minute, aparatul Rieseler atingea pământul austriac. Cât ai clipi, două mașini de poliție încadrară micul avion pentru călători vopsit în culorile steagului românesc. Samantha și colonelul Okolov fuseseră controlați și dezarmați, apoi conduși în clădirea poliției de pe aeroport. Acești oameni care tocmai veniseră din Est, după ce furaseră un avion, nu reprezentau nimic pentru autoritățile austriece. Ba dimpotrivă, însemna că vor avea probleme cu românii...

Însă locotenentului care îi interoga îi venise să intre în pământ când rusul declarase:

— Sunt colonelul Boris Sergheievici Okolov, din KGB și cer azil politic...

Fiindcă avea actele în regulă, au fost obligați să-l creadă pe cuvânt... Iar un colonel din Serviciile sovietice de Informații nu poate fi tratat ca un pirat al aerului. Cu toate astea, nici liber nu-l puteau lăsa. Ce dilemă îngrozitoare!

După trei ore, prima ediție a publicației *Kurier* ieșa de sub tipar cu numele și cu fotografia lui Boris Okolov. Cabinetul din Viena se reunise într-o ședință extraordinară. Rușii protestau deja împotriva acordării azilului politic unor pirați ai aerului ca Samantha și colonelul Okolov. Primul secretar al Ambasadei Statelor Unite se deplasase personal ca să-l anunțe pe ministrul afacerilor interne austriac că SUA erau pregătite să-i ofere lui Boris Okolov și însoțitoarei lui dreptul la azil politic, iar arestarea celor doi transfugi era considerată ca un gest lipsit de prietenie față de SUA... Iar acestea erau pe punctul de a-i împrumuta Austriei suma de șaptezeci de milioane de dolari...

După terminarea unei furtunoase întruniri a cabinetului, ministrul afacerilor interne hotărâse să le acorde celor doi transfugi incomozi patruzeci și opt de ore ca să-și aleagă țara unde vor dori să se refugieze.

Boris Okolov și Samantha se întâlniseră la hotelul *Imperial*, odinioară un palat vienez de renume, iar nota de plată era achitată de contribuabilii austrieci. Trebuie să contribuie și ei la ceva.

* * *

Samantha se desprinse încetișor. Boris Okolov adormise lipit de ea. Tânăra femeie se duse să se machieze. După aceea se apropie de fereastră și dădu perdeaua la o parte. Cele două Mercedesuri ale poliției erau parcate în fața hotelului *Imperial*. În hol mișunau mulți polițiști în uniformă. Culoarul pe care se găsea apartamentul lor era bine păzit. Telefonul fusese legat direct la Stadtpolizei. Cât timp stătea la Viena, colonelul Boris Okolov nu trebuia să pățească nimic. Serviciile speciale vieneze le strecuraseră discret rușilor ideea că nu vor tolera nici un fel de lovitură de forță...

Samantha se îmbrăcă repede, se machie din nou și puse pistolul în geantă. Se simțea puțin cam zăpăcită de ușurința cu care planul ei era pe cale să se înfăptuiască.

Acum putea să organizeze liniștită marea licitație. Ea propunea o marfă unică în felul ei: un bărbat pe care îl dorea toată lumea, un om care deținea anumite secrete pe care Kremlinul le păstra cu sfințenie. Acest om era colonelul KGB Boris Sergheievici Okolov. Zâmbi. Vor veni persoane importante din întreaga lume: englezii, americanii, nemții, poate că și alții.

Se uită la ceas. Era patru fără un sfert. Avea timp să se ducă la *Sacher*. Ea nu-i telefonase întâmplător lui Malko cu o seară înainte. Americanii aveau cei mai mulți bani. Iar ea îl cunoștea pe Malko. Era totuși o mică garanție.

Boris Okolov dormea liniștit în pat, cu fața luminată de candelabrele de pe masă. Dinții lui păreau neadevărați. Samantha își aminti că, odată, el îi destăinuise că erau falși fiindcă nemții îi spărseseră unul câte unul. Visătoare, ea îl contemplă câteva clipe. Cel mai bun atu pe care îl avea în această bătălie crâncenă, care se va da în jurul transfugului, va fi probabil gustul lui nemăsurat pentru corpul ei perfect. Un fel de călcâi al lui Ahile.

Afară, trecea scârțâind un tramvai. Samantha deschise încetișor ușa, apoi o închise în urma ei. Boris nu se trezise. Dar o opri imediat un polițist austriac în civil.

— Unde plecați?

— La *Sacher*, ca să beau un ceai.

Rămase puțin descumpănit când văzu privirea ironică din ochii tinerei nemțoaice. Nu primise instrucțiuni ca să o împiedice să iasă din hotel. Cel puțin până când rusul va pleca din hotel definitiv...

— Puteți să mă urmăriți, adăugă Samantha înainte de a chema liftul.

Poate că nu ar fi fost inutil. În afară de aceia care erau gata să plătească foarte scump pentru a-l avea pe colonelul Okolov, mai existau și alții care ar face orice ca să-l lichideze. Și pe ea la fel.

Liftul sosi, iar Samantha se urcă în el. I se luase o piatră de pe inimă. De la o vreme încoace, pericolul o însoțea permanent. Se întreba cum mai arăta Malko și dacă mai era vreun pic îndrăgostită de el.

Capitolul IV

Dean Donahue, un înalt funcţionar al CIA în Europa, specialist în problemele refugiaţilor, îşi storcea un coş invizibil de pe gât. Cu figura lui severă, cu ochelarii pe nas şi cu silueta subţire, putea fi luat drept medic sau, judecând după rigiditate, un pastor anglican dintr-o sectă libertină.

Lăsând în pace coşul imaginar de pe gât, căută altul pe bărbie, apăsând cu obstinaţie pielea care era netedă şi întinsă. Era un tic de care nu se va dezvăţa niciodată... Aşezat cuminte în faţa lui, Malko aştepta rezultatul reflecţiilor sale.

Biroul ambasadorului Statelor Unite din Viena, unde se găseau acum, era o încăpere de o urâţenie rară, decorată cu „marine" de un asemenea prost gust încât îţi venea să scufunzi şi ultimele corăbii cu trei catarge existente acum în lume. Ambasadorul era plecat la Innsbruck ca să schieze. Acest lucru îl scutea să aibă vreun amestec într-o afacere atât de delicată.

— Parcă ni l-ar aduce pe Hruşciov, oftă Dean Donahue.

Malko îi zâmbi politicos.

— Cu toate astea...

Donahue îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Nu ştiţi cine este colonelul Okolov. De cincisprezece ani încoace, este la curent cu operaţiunile cele mai secrete puse la cale de Kremlin. Ştie lucruri pe care noi nici măcar nu le bănuim. Ca să nu mai vorbim despre legăturile lui cu anumiţi membri din Comitetul Central. E... este ca şi cum ruşii ar pune mâna pe Edgar Hoover. [1]

Era mândru de comparaţia lui.

---

1. Directorul FBI (n.a.)

— Se pare că Hoover s-a cam ramolit, obiectă Malko. Poate că și colonelul Okolov a pățit la fel.

— Nu mai spuneți astfel de nerozii. Edgar Hoover nu s-a ramolit, în ciuda celor șaizeci și șase de ani. Zvonul ăsta ridicol a fost răspândit de Panterele Negre. Iar Okolov nu e nici pe departe ramolit, sunt absolut sigur. A condus operațiunile din Cehoslovacia cu o mână de fier. Și în România a fost foarte eficient.

Interesant eufemism ca să traducă faptul că a asasinat cu o înaltă conștiință profesională. Dar fie-le țărâna ușoară victimelor lui. Acum aproape că le devenise aliat... Malko ridică ochii la tavanul auriu:

— Contesa Adler va fi foarte dezamăgită dacă nu îi voi face o propunere precisă. Dacă pentru dumneavoastră colonelul Okolov este atât de prețios, de ce nu plătiți suma și gata?...

Dean Donahue clătină din cap. Era virtutea întruchipată.

— Nu prea cunoașteți aceste probleme, zise el. Vă dați seama ce profit ar realiza rușii dacă l-am fi „cumpărat" pe acest om de la ei? Dar noi nu avem obiceiul să-i plătim pe fugari. În plus, femeia asta este o aventurieră vulgară. Nu avem nici un motiv să-i dăm un sfanț.

— Dar ea l-a ajutat pe Okolov să fugă, obiectă Malko.

Donahue dădu din mână cu un gest sec.

— Acesta nu este un motiv.

— Poate că mai există și alt motiv, observă Malko liniștit.

Donahue ridică o sprânceană cu un aer rece și distant.

— Care anume?

— Domnișoara Adler este în stare să-l vândă pe Okolov altcuiva. Sau poate chiar să-l omoare...

Pe figura americanului se citi imediat indignarea.

— Nu vorbiți prostii. Nu este chiar atât de periculoasă... Nu vă lăsați impresionat.

Malko se umflă în pene și zâmbi politicos.

— Oare ar trebui să mai adaug că 'am văzut-o cu ochii mei pe contesa Adler comițând mai multe crime? Cu sânge rece și fără să clipească. Este la fel de periculoasă ca și colonelul Okolov al dumneavoastră.

De data aceasta, Donahue păru sincer șocat. În general, el lucra numai pe calculator, nu și pe cadavre.

— Ar fi trebuit să interveniți, zise el sentențios.

— În cazul de față, nu voi fi acolo, făcu Malko.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, iar pe Malko îl năpădiră amintirile. Donahue se scărpină pe gât și bătu ușor cu palma în biroul ambasadorului.

— Am să vă spun acum de ce ținem neapărat să-l avem pe acest colonel. Poreski nu a lucrat niciodată pentru noi, ci pentru MI 5. [1] Iar englezii nu ne-au dat decât frânturi din informațiile pe care le-au aflat. Datorită lui Okolov, vom afla totul sau chiar mai multe decât ei.

Nervozitatea îl făcu din nou să-i tremure vocea care, de obicei, era fermă.

— Gândiți-vă că el îl informa pe Poreski. El cunoaște toate rețelele sovietice și toate codurile Gamma...

— Ce sunt codurile Gamma?

— Vă explic imediat, ocoli răspunsul Donahue, ca și cum ar fi vorbit prea mult.

Se aplecă spre Malko, sigur pe el și cu un aer ocrotitor.

— Nu te osteni prea tare, dragă, am organizat deja totul pentru „recuperarea" lui Boris Okolov. Ați auzit de colonelul Douglas?

— Nu.

— El este tipul care a condus expediția din nordul Vietnamului. Un combatant neînfricat și o operațiune admirabilă. Pentru recuperarea lui Okolov de la dumneavoastră, am pregătit o mică surpriză cam în același stil. Folosim elicoptere care pleacă de la baza noastră din Frankfurt. Va fi o operațiune ireproșabilă...

Donahue devenea poetic. Malko îl aduse repede cu picioarele pe pământ:

— Cred că nu erau și prizonieri în tabăra dumneavoastră. Fiți atent că această operațiune nu este de același calibru. Dacă veți aduce numai cadavrul lui Okolov, nu va folosi la nimic. Și nici nu va fi înmormântat la Arlington.

Donahue tresări când auzi aceste vorbe crude.

---

1. Serviciile engleze de Informații (n.a.)

— Este datoria dumneavoastră să-i apărați viața lui Okolov în timp ce îl așteptați pe colonelul Douglas să vină, observă el cu asprime. David Wise mi-a spus că sunteți un agent strălucit.

— Poate, dar nu sunt magician...

— Aveți încredere în noi. Vă vom trimite întăriri. Chris Jones și Milton Brabeck zboară deja deasupra Atlanticului. Cred că îi cunoașteți. În plus, noi vom avea grijă de orice intervenție din afară.

— Nu credeți că rușii vor încerca să facă și ei ceva?...

— Dacă aș fi în locul lor, și eu aș încerca, făcu Donahue cu convingere. Însă austriecii au fost puși în gardă. Au triplat paza la granița din vecinătatea dumneavoastră... Supraveghează toate drumurile și i-au pus sub observație pe toți agenții sovietici cunoscuți...

— Când trebuie să vină colonelul Douglas ca să mă scape de musafirul meu?

— Mâine noapte, la ora patru. Vor veni trei elicoptere. Vor fi cincizeci de oameni în total și vor dispune de mijloace foarte perfecționate.

— Amintiți-le că nu vin în Vietnam, i-o tăie Malko. Nu toți civilii pe care îi vor omorî vor fi neapărat dușmanii lor...

Donahue nu-i dădu atenție acestei săgeți înveninate.

— Totul se va petrece bine, spuse el cu căldură.

Malko se ridică. Asigurările lui Donahue îl cam enervau.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să ne rugăm. Dar să știți că va fi numai vina dumneavoastră dacă Samantha Adler îi va trage un glonț în cap amicului nostru din KGB. Eu nu răspund pentru nimic. Și spuneți-i colonelului dumneavoastră să nu încurce castelele.

El ieși după ce rostise cu ciudă aceste cuvinte. Nu îi va înțelege niciodată pe americani. Oare unde se ascunsese virtutea? Transfugii nu se cumpără... Aceste vânzări erau numai pentru țările înapoiate și pentru dictatorii analfabeți din Caraibe. Codul moral al CIA avea destule meandre.

* * *

Malko o admira pe Samantha Adler care străbătea salonul de ceai de la *Sacher*. Venise intenționat primul. Tânăra

nemţoaică avea părul negru pieptănat într-un coc cuminte, iar paltonul lung din piele nu reuşea să-i ascundă silueta elegantă. Ca şi prima oară când o văzuse la hotelul *Bremen* în Djakarta, totul la ea i se păruse elegant, sofisticat şi plin de rafinament. Cei câţiva bărbaţi aflaţi în salon întoarseră capetele când trecu pe lângă ei, iar Malko se simţi flatat. Salonul pentru ceai de la *Sacher* era frecventat mai mult de femei aflate la o vârsta venerabilă care erau interesate mai mult de dulciuri, decât de plăcerile cărnii...

Rămaseră o fracţiune de secundă în picioare, unul în faţa celuilalt. În ochii ei albaştri-cenuşii, machiaţi foarte discret, nu se putea citi nimic. Apoi, Samantha îşi apropie puţin buzele de ale lui şi le atinse în treacăt. Aproape la fel cum şi-a luat rămas bun de la el acum un an, pe aeroportul din Bangkok. Dar fusese şi mai impresionat în momentul în care ea se dezbrăcă de haină şi apăru în nişte pantaloni din piele maro, mulaţi pe ea, şi într-un pulover din caşmir sub care nu purta sutien. Îşi păstrase talia incredibil de subţire şi şoldurile în formă de amforă.

— Nu credeam că o te mai văd, zise Malko.

Ea îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi îi comandă bătrânei care servea o prăjitură „Sacher".

— Aproape că lucrăm în aceeaşi branşă, făcu ea cu un zâmbet abia schiţat. Era inevitabil să nu ne întâlnim. De aceeaşi parte, de data asta.

Malko îi zâmbi şi el, puţin încurcat.

— Eşti sigură de ce spui? De ce mi-ai telefonat tocmai mie?

Samantha se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Te cunosc, ştiu că nu vrei să mă păcăleşti. Şi-apoi, hai să spunem că solidaritatea dintre clase a jucat şi ea un rol. Este o lovitură serioasă atât pentru mine, cât şi pentru tine...

— Unde este acum?

El îşi scoase ochelarii fiindcă îşi amintise că îi plăceau la nebunie ochii lui aurii. Samantha se uită ţintă o secundă în cele două picături aurii, apoi întoarse capul în altă parte.

— La *Imperial*. Este păzit de jumătate din poliţiştii Vienei. E şi normal, dacă nu cumva au montat tunuri antiaeriene pe acoperiş...

Ochii aurii ai lui Malko se întunecară.

— Eşti sigură de el?

Samantha îşi dezvălui dinţii într-un zâmbet carnasier. Ochii cenuşii străluceau.

— Da. Este nebun după mine, după corpul meu. Ştie bine că sunt în stare să-l omor dacă mă înşeală. Însă eu cred că îşi va juca rolul. La tine e totul aranjat?

Malko începu să mănânce din tartă ca să aibă timp de gândire.

— Eu sunt pregătit să vă găzduiesc până îşi aranjează plecarea în Statele Unite, fiindcă austriecii au fost de acord.

Ochii ei cenuşii nu exprimau deloc blândeţe acum. Samantha împinse farfurioara cu prăjitura „Sacher" neîncepută.

— Ai banii la tine?

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării.

— Care bani?

— Cinci sute de mii de dolari. De preferinţă, lichizi şi schimbaţi în mărci sau în franci elveţieni. Aşa am stabilit cu Donahue.

„Scârba aia de Donahue", se gândi Malko.

— Nu ştiam acest lucru, spuse el cât se poate de sincer.

— Trebuia să depuneţi în cont cinci sute de mii acum şi încă pe atât când va ajunge în SUA, răspunse Samantha cu voce seacă, dură, metalică.

— Nu este uşor să faci rost atât de repede de o sumă ca asta, pledă Malko.

Se găsea pe un teren alunecos. Castelul lui era singurul loc unde se puteau duce Samantha şi Boris. Asta pentru că autorităţile austriece doreau ca ei să dispară în mod „oficial". Iar tânăra femeie ştia acest lucru. El crezu că o să-l strângă de gât. Apoi, privirea ei deveni mai blândă, dar păstra o lucire primejdioasă.

— Birocraţii tăi de la CIA sunt nişte dobitoci, făcu ea. Colonelul Okolov valorează milioane de dolari. Oricum, ar fi o investiţie mai bună decât să le dea cambodgienilor. Fiindcă nu vor să se hotărască mai repede, licitaţia rămâne deschisă. Dar să nu crezi că o să stau degeaba în aceste două zile. Chiar mă temeam de o asemenea întorsătură. Toţi cei interesaţi de

problemă știu unde să mă găsească diseară... Măcar știu că există un amator: MI 5. Poate că vor veni și la tine să mă caute. Iar eu nu vin decât cu această condiție. „Prietenii" mei sunt de asemenea bine veniți.

Ea îl fixa sfidătoare pe Malko.

— Și dacă refuz?

— Le voi cere englezilor să-mi acorde azil.

Malko tăcu. Nu putea să refuze pentru că CIA nu i-o va ierta niciodată.

— În seara asta, invitasem niște prieteni.

Samantha îi adresă un zâmbet plin de venin.

— Bravo. Spune-le prietenilor tăi vienezi că dai această petrecere în cinstea mea. Sunt sigură că vor fi încântați să mă cunoască... Va fi balul contesei Adler. Iar dacă birocrații tăi dobitoci se vor hotărî în sfârșit, vom avea timp să anulăm anumite invitații. Diseară voi fi la tine.

Ea se ridică, iar Malko o urmă, lăsând pe masă o bancnotă de zece mărci. O ajută să-și pună paltonul. Toate privirile se îndreptară iarăși spre ei când traversară salonul liniștit de ceai. Dacă obișnuiții acestui salon ar fi știut cine este Samantha, le-ar fi rămas prăjiturile în gât...

— Mă duci și pe mine acasă? îl întrebă Samantha. Am venit cu taxiul.

Băiatul care se ocupa cu parcarea mașinilor le și adusese Jaguarul la scară. Samantha se urcă lângă Malko. Se circula bine pe Ring, iar femeia era cu gândul în altă parte.

— Nu crezi că ai avea nevoie de cineva? o întrebă Malko. Este imprudent să-l lași singur.

Samantha râse din tot sufletul.

— Mi-am luat măsuri de prevedere.

Ajunseseră deja la *Imperial*. Malko încetini și apoi opri. Imediat se iviră doi polițiști în uniforme verzi, cu mitralierele la piept, postându-se de o parte și de alta a mașinii. Samantha zise zâmbind:

— Vezi... Ar fi nevoie cel puțin de Skorzeny [1] ca să poată fi scos de aici. Dar Skorzeny nu mai face lucruri dintr-astea. Acum este un om de afaceri onorabil.

---

1. Colonel SS care l-a răpit pe Mussolini în 1945 din ordinul lui Hitler. După aceea, s-a retras în Spania (n.a.)

Ea pusese deja mâna pe portieră. Apoi se aplecă spre Malko:

— V-am păstrat o amintire foarte frumoasă, zise ea cu voce apăsată, adresându-i-se cu pronumele de politeţe. Sper să nu o stricăm tocmai acum.

Ea coborî înainte ca Malko să aibă răgazul să-i răspundă. El demară sub privirile bănuitoare ale poliţiştilor. Puţin mai departe, în dreptul altei maşini, staţiona un Mercedes cu patru oameni la bord. Şi mai încolo, Malko zări un poliţist în civil cu un radioemiţător în mână. Colonelul Boris Okolov era bine păzit...

În timp ce ieşea din oraş, îşi dădu seama că întâlnirea cu Samantha îl tulburase puţin. Tânăra nemţoaică degaja o undă magnetică şi erotică rar întâlnită, deşi era femeia cea mai periculoasă pe care o cunoscuse vreodată. Uitase să-i spună de Alexandra şi de ziua ei de naştere. Oricum nu i-ar fi adus nici un cadou.

* * *

Înainte să ajungă la Liezen, drumul era foarte drept. Malko se uită în oglinda retrovizoare. Fordul Taunus care îl urmărea de la ieşirea din Viena era tot la o sută de metri în spatele lui. Malko încetini, iar acesta se apropie. Avea un singur om la bord. Malko încetini, iar Taunusul îl depăşi.

Opri şi aşteptă cinci minute. După aceea, porni şi merse cu viteză normală. La ieşirea din satul următor, Taunusul se ivi parcă din neant...

Oare cine îl urmărea? Austriecii? Ruşii? Ori altcineva interesat de colonelul Boris Okolov. Oricum, era destulă lume care îl voia. Unii doreau să-i ia gâtul, alţii să-l folosească. Se blestema că ascultase de CIA. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu-i rămânea decât speranţa că Douglas îl va scăpa repede de musafir. Iar, cu această ocazie, şi de Samantha. Contesa Adler era la fel de incomodă.

Jaguarul intră încetişor în curtea castelului. Volkswagenul Alexandrei era tot acolo. Când auzi maşina, ea îl întâmpină în prag şi alergă la el. Acesta aproape că îi ocoli sărutul.

— Contesa Adler și colonelul Okolov vor fi aici peste o oră, zise el pe un ton voit degajat.

Alexandra se încordă în brațele lui.

— Peste o oră!

Tânăra păru că se transformă dintr-o dată într-un buștean. Se desprinse imediat din brațele lui Malko.

— Doar nu vrei să o primești pe târfa asta aici?

— Nu este o târfă, pledă Malko în favoarea ei, face parte dintr-o familie nobilă.

— Atunci, e o târfă de neam mare. Mai și îndrăznește să vină în casa ta să te agațe?

Vorbele care urmară nu ar fi trebuit niciodată să iasă din gura unei femei atât de educate ca Alexandra. Lui Malko îi venea să-și astupe urechile. Cu mâinile în șolduri, superbă și nebună de furie, Alexandra răbufni:

— Poate că vrei să vă pregătesc și patul?

Malko ridică ochii la cer. CIA nu știa chiar totul.

— Contesa Adler vine aici pentru afaceri, zise el răbdător. Este însoțită de un bărbat, colonelul Boris Okolov, amantul ei.

Alexandra zise cu ironie:

— Ce să spun, parcă asta ar împiedica-o...

— Îți jur că nu vor sta mult. Okolov a fugit din Est din cauza poveștii cu Poreski. Samantha l-a ajutat. Dar ți-am mai spus o dată toate astea.

— Dacă a plecat ca să se întâlnească cu ea, înseamnă că e nebun, făcu Alexandra. Cred că are amanți câte stele sunt pe cer.

Malko o prinse tare de braț.

— Ascultă, *știu* bine că este ziua ta de naștere, dar sunt obligat să o primesc...

Alexandra se desprinse din strânsoare fără să-i răspundă și se urcă furioasă în Volkswagen. Malko avu doar timp cât să se ferească ca să nu îl calce.

— Distrează-te cu târfa ta, îi strigă Alexandra când trecu pe lângă el.

În ușă, Krisantem clătina din cap. Dacă ar fi trăit în Turcia, Alexandra ar fi primit o mamă de bătaie și s-ar fi potolit imediat.

— Alteța voastră este prea îngăduitoare, spuse el când Malko trecu prin dreptul lui.

— Krisantem, o să mai avem niște musafiri nepoftiți, făcu Malko schimbând vorba. Printre alții, și pe colonelul Boris Okolov din KGB. Asta nu i-a plăcut domnișoarei Alexandra.

Privirea turcului scânteie:

— Alteța voastră glumește?

— Din păcate, nu, răspunse Malko.

* * *

Gheorghe Borș aruncă o privire distrată aparatului DC 9 nou-nouț aparținând companiei Scandinavian Airlines cu care urma să plece la Viena. Lui nu-i prea plăceau avioanele și se ducea rareori la aeroport. Ca să nu se mai gândească la asta, se uita la o stewardesă tânără care pedala pe o bicicletă de-a lungul culoarului cu aerul cel mai serios. Conducerea aeroportului din Copenhaga nu reușise să găsească nici până acum un mijloc de transport mai practic pentru deplasarea personalului. O stewardesă se apropié de Gheorghe Borș și îi spuse:

— Vreți să vă alegeți un loc, *sir*?

Gheorghe Borș ridică privirea și întâlni chipul superb al unei nordice încântătoare. Pieptul aproape că îi făcea să crape bluza albă a uniformei, iar ochii stewardesei erau imenși și albaștri ca porțelanul, gura mare și deschisă într-un zâmbet care îi dezvăluia dinții strălucitori. Gheorghe simți cum se îmbujorează. Întotdeauna fusese timid cu femeile, în special cu cele frumoase. Îi întinse biletul roșu cu un gest brusc.

— Alegeți dumneavoastră pe care vreți.

Stewardesa luă un cupon și îl prinse de biletul roșu, apoi i-l înapoie lui Gheorghe Borș.

— Doriți un meniu special, *sir*? Avem șapte feluri, la alegere. Unul este vegetarian, iar unul, oriental. Dacă suferiți de diabet sau de ulcer, avem meniuri speciale.

Brusc, Gheorghe îi acordă stewardesei mai multă atenție. Nu crezuse vreodată că va găsi atâta confort la bordul unui avion. Pentru prima oară de când păși pe aeroport, începu să nu tânjească prea mult după Rolls-ul lui, singurul mijloc de transport cu care era obișnuit să meargă. Șoferul plecase cu o seară înainte și trebuia să-l aștepte la aeroportul din Viena.

Gheorghe înclină capul mulțumit și se așeză. Murea de nerăbdare să o privească pe stewardesă, dar nu îndrăznea când se afla atât de aproape de el. Ca să facă pe interesantul, luă un pliant de pe masă și începu să citească. Făcea reclamă la o croazieră „Scandinavian Airlines". Se numea croaziera orhideelor. Doar cu o mie două sute de dolari, plecai din oricare capitală europeană pentru a petrece trei săptămâni pe tărâmuri de vis: Penang, în Malaiezia, Khatmandou, în Nepal, Benares, în India sau la Bangkok, în Thailanda... Deodată, lui Gheorghe Borș i se făcu dor să plece undeva, să evadeze.

Nu avusese niciodată succes la femei. De altfel, nici bărbații nu-l agreau mai tare. În liceu, colegii îi spuneau „constipatul". Atât din cauza tenului gălbejit, cât și dificultății cu care se exterioriza. Gura cu buze subțiri, aproape invizibilă, dezvăluia, atunci când zâmbea, o dantură neîngrijită și îi scotea în evidență bărbia ascuțită.

Dar așa cum era, Gheorghe Borș semăna pe jumătate cu un dihor și pe jumătate, cu o nevăstuică. Râsul lui pițigăiat nu amuza pe nimeni, iar din tonul zeflemitor reieșea mereu că nu-i convine câte ceva. Era pipernicit și firav, fapt pentru care fusese respins la Sandhurst. [1] Tatăl lui, generalul Borș, era gata să facă un atac din cauza asta. Astfel a ajuns Gheorghiță în Serviciul de Informații al armatei. Și încă într-un post foarte bun. Acolo nu existau fanfaroni care să-l bată la box și nu avea colegi care să-și bată joc de fizicul lui debil. Aici își folosea doar mintea.

De trei ani, Gheorghe Borș locuia la Copenhaga într-o casă elegantă din centru. Averea îi permitea să trăiască îndestulător, dându-se drept expert în obiecte din argint.

În realitate, Gheorghe era „ofițer manipulator" în MI 5 și avea legături cu o serie întreagă de trădători cu ajutorul cărora trăgea sforile. Acest lucru îi oferea plăcuta senzație de putere, fiindcă își permitea să întrețină o superbă târfă suedeză cu o sută de coroane. Nu s-a căsătorit niciodată. O voce anunța în difuzoare:

---

1. Școală militară interarme, creată în 1801 la Sandhurst și mutată în 1947 la Camerley, devenită în prezent Frimley Camberley (n.t.)

— Scandinavian Airlines anunţă plecarea cursei 871 cu destinaţia Viena. Îmbarcarea se face imediat la poarta 23.

Gheorghe Borş se ridică cu biletul roşu în mână. În trecere, superba stewardesă îi adresă un zâmbet cald şi amabil. Îşi îndreptă spatele în mod automat. După ce străbătu câţiva metri, trecu prin poarta magnetică păzită de trei poliţişti în civil. Era sistemul de detectare a armelor. Englezul trecu fără cea mai mică reţinere, fiindcă, în meseria lui, nu folosea niciodată violenţa, dar ştia cum să mânuiască un pistol.

În aparatul DC 9 domnea o atmosferă plăcută conferită de aerul condiţionat, iar muzica uşoară îi relaxa pe călători. Gheorghe se aşeză la locul lui de lângă hublou şi îşi legă centura. Abia simţi când decolă avionul şi, imediat ce trecu de pătura de nori, DC 9 se îndreptă spre sud, pe cerul senin. Peste două ore, Gheorghe Borş va ajunge la Viena. Stewardesa îi şi adusese o cupă de şampanie. Se uită la eticheta albă. Era Moët et Chandon din 1964. Stewardesa se aplecă spre el:

— Vă aşteaptă cineva la Viena sau doriţi să apelaţi la serviciul nostru de primire?

Gheorghe Borş zâmbi. Fără să vrea, inima îi bătu mai repede.

— Vă mulţumesc, domnişoară, dar mă aşteaptă cineva.

Nu era cazul să precizeze că persoanele care îl aşteptau nu îi cunoşteau decât numele de cod, şi anume Ghedeon.

Capitolul V

Masivul Rolls-Royce Silver Cloud de un negru strălucitor urca încet rampa de la intrarea în castelul Liezen și se opri în fața ușii duble. Krisantem, care observase mașina venind, deschise ușa ca să o ajute pe Alexandra să-și întâmpine musafirul. Malko veni lângă ea. Văzu că vehiculul are număr britanic. Pe bărbatul care coborî din ea nu îl văzuse în viața lui. Dar și acest lucru făcea parte din joc. Samantha îl prevenise. Schiță un surâs și întinse mâna molatică.

— Mă numesc Gheorghe Borș.

Malko i-o prezentă pe Alexandra, iar bărbatul se înclină și îi sărută mâna. Tânăra purta un compleu alcătuit dintr-o bluză și un șort din mătase neagră, îngrozitor de indecent. Șortul era minuscul, iar țesătura, atât de subțire, încât permitea să se întrevadă sânii obraznici ai Alexandrei. Această ținută era un fel de răzbunare a ei. Se hotărâse în ultimul moment să nu renunțe. Parfumată din belșug și machiată ca o hetairă, ea nu-l slăbea pe Malko din ochi nici o clipă. Acesta îl conduse pe oaspete în salonul imens unde se găseau deja vreo douăzeci de persoane. Erau prietenii lui și ai Alexandrei. Samantha și Boris Okolov stăteau puțin mai retrași. Tânăra nemțoaică purta o rochie de brocart auriu cu o poșetă asortată. Malko era singura persoană care știa că în ea se află un pistol Beretta de calibrul treizeci și opt cu țeava scurtă pe care fusese introdus un glonț. Samantha nu se despărțea nici o clipă de el.

Ajunsese împreună cu rusul acum trei ore, escortați de o mică armată. Austriecii se grăbiseră să i-l pasese cât mai repede lui Malko. Iar el nu reușise să schimbe decât câteva vorbe cu rusul care se și urcă în camera pregătită special pentru el. Samantha primise încăperea de alături.

Rolls-ul condus de Krisantem coborî de pe peron și fu parcat în curte, lângă un Mercedes 300. Trebuia ca cineva să se apropie foarte mult de el ca să vadă că înăuntru erau doi bărbați. Chris Jones stătea la volan cu un Magnum 457 de calibrul treizeci și opt, strecurat în curea, iar lângă el, Milton Brabeck care alesese o minimitralieră Colt și un Luger cu un încărcător cu cincizeci și două de cartușe. Pe bancheta din spate a Mercedesului, se găseau câteva grenade defensive, un lansator de rachete de semnalizare și alte câteva jucărioare de acest fel.

Chris Jones și Milton Brabeck semănau vag amândoi. Aveau ochii albaștri și reci, purtau aceleași costume gri din fibre sintetice, aceleași cravate imprimate și pălării din fetru cumpărate din aceleași magazinele din Washington. De departe, Chris părea mai deșelat, lung cât o prăjină de un metru nouăzeci și cinci și ras în cap. Dacă se apropia, puteai să observi că antebrațul era gros cât un jambon mai potrivit. Nu treceau niciodată neobservați și, de altfel, nici nu voiau. Rolul lor era mai degrabă de sperietoare. Făcând parte din echipa de șoc a CIA — deci gorile — apăsau pe trăgaci repede și cu mare precizie. Admirația lor pentru Malko își trăgea rădăcinile din invidie și din dezaprobare. Era scandalos să cheltuiești banii americanilor cum o făcea el uneori. În schimb, castelul din Liezen, unde se aflau pentru prima oară, îi impresionase profund.

Din păcate, nu avuseseră timp să viziteze mai mult. Ajunseseră la Viena acum patru ore și se luptau din răsputeri cu somnul. Din cauza decalajului de fus orar, se adunaseră patruzeci și opt de ore de când nu închiseseră un ochi. Chiar și pentru un membru al Serviciilor Secrete era deja prea mult.

— Se pare că e liniște, făcu Milton Brabeck, căscând de-i trosneau fălcile.

— Abia e ora nouă, răspunse Chris Jones. În orice caz, dacă vezi vreun tanc, să nu tragi tu primul.

Era întotdeauna optimist. Milton goli dintr-o dată o sticlă de bere Heineken și o aruncă pe jos. Nici măcar nu avuseseră timp să se schimbe. Li s-a adus la aeroport mașina în care se găseau acum: Mercedesul 300 cu un motor de 6,3 litri. Era la fel de nărăvaș ca un Ferrari...

* * *

Gräfin [1] Thala von Wisberg se apropie de Malko și îl luă de braț. Figura ei încântătoare încadrată de părul brun-roșcat părea că nu îmbătrânește niciodată. Trebuia să te apropii foarte mult de ea ca să-i vezi rețeaua fină de riduri din jurul ochilor. Dar acestea sunt lucruri pe care un gentleman nu le observă. *Gräfin* nu frecventa decât gentlemani, fiind astfel ferită de vitregiile vremii.

— Invită-mă la vals, dragul meu prinț.

Magnetofonul se afla în biblioteca de la parter, însă boxele difuzau muzica în cele două saloane. Era un vals. Alexandra se îndepărtă de Malko și se apropie de Boris Okolov. Malko o luă pe Thala în brațe și se lăsă antrenat de melodie. Mai valsau și alte perechi. Krisantem trecu pe lângă ei, ușor adus de spate. Pistolul automat pe care și-l pusese la curea, ascuns sub haina albă, îl deranja puțin în munca lui.

Etajul întâi al castelului era luminat în întregime. În afară de Krisantem, mai erau două persoane venite de la Viena ca să-l ajute la servit. Malko și Thala trecură foarte aproape de Samantha care îi zâmbi prințului. *Gräfin* îi șopti la ureche:

— Încă o amantă de-a ta?

— O relație de afaceri, făcu Malko.

Era nerăbdător să se termine dansul, să se încheie petrecerea și să scape odată de Boris și de Samantha. Conform planului, colonelul Douglas trebuia să vină cu elicopterul la patru dimineața... Dar în acest interval, putea să se întâmple orice. Chiar și un asalt în toată regula al castelului organizat de agenții ruși sau de alții care să acționeze pentru ei. Își bătea capul cum să facă să-i despartă pe Samantha și pe Boris Okolov. Cel puțin în următoarele ore. Dar singura persoană la care se gândea risca să o dezlănțuie pe Alexandra. Nici chiar pentru cea mai dreaptă cauză din lume, nu ar accepta să-l împartă pe Malko cu altcineva...

Thala se lăsa în voia lui. Se considera o femeie de lume. Nu își ascunsese niciodată preferința pentru Malko și își adânci

---

1. Contesă în limba germană (n.a.)

privirea în ochii lui aurii. Dar acum nu era momentul potrivit. Din fericire, valsul se termină, iar Malko se înclină politicos şi se duse lângă Boris Okolov care stătea între Samantha şi Alexandra. Văzându-şi gazda, rusul ridică paharul cu şampanie. Era îmbrăcat într-un costum albastru care părea turnat pe el, cu o cămaşă roz-bombon şi o cravată asortată. Parcă era un adevărat playboy.

— Ce viaţă frumoasă!

Malko luă din zbor o cupă de Dom Pérignon pe care o goli dintr-o răsuflare. Trebuia să-şi ridice moralul într-un fel. Rusul îl intriga. Era prea elegant, prea destins, prea familiar. Era opusul oamenilor din KGB. Şi cu toate astea, era colonelul Boris Okolov în carne şi oase. Nu avea nici o îndoială asupra identităţii lui. Numai ochii foarte veseli şi inteligenţi îl neliniştea. Nu părea înarmat şi nu contenea să-şi umple pahar după pahar, aşa cum făceau toţi invitaţii. De vreo două ore, musafirii beau întruna, iar în bucătărie nu mai aveai loc de sticle goale de şampanie Dom Pérignon, Moët et Chandon şi whisky *J&B*.

Într-un colţ, Gheorghe Borş discuta cu un suedez tânăr, invitat de Alexandra, cu un pahar de whisky în mână. Malko se întreba pentru cine lucra şi ce intenţii avea.

Boris Okolov se înclină în faţa Alexandrei şi o invită la dans pe o melodie lentă. Malko îi urmărea agasat dansând pe parchetul lustruit cu ceară. Rusul o strângea pe Alexandra cam tare, punându-i o mână pe şold, Alexandra se lăsa în voia lui. Picioarele ei lungi în formă de fus, care se vedeau în toată splendoarea lor datorită şortului, îi făceau pe bărbaţii prezenţi la petrecere să saliveze...

— Prietena ta o să ni-l fure pe Boris...

Vocea batjocoritoare a Samantheî îl făcu să tresară. Ea îl privea cu ironie în timp ce se juca cu paharul.

— Nu mă inviţi la dans?

Malko clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu am chef de dans în seara asta. Tot nu ţi-ai schimabt părerea? Nu ai primit nici o ofertă?

Samantha zâmbi.

— Să nu crezi că te voi anunţa. Ţi-am spus că, dacă prietenii tăi nu se hotărăsc repede, va fi mai rău pentru ei.

(Vocea devenise dură.) Să nu îți închipui că o să reușești să mă amețești...

Malko se uită la Okolov. Alexandra își rezemase capul de umărul lui, iar corpul îi era strâns lipit de rus. Chiar de la începutul serii, Malko încercase de mai multe ori să-l izoleze pe Boris, dar nu îl lăsase Samantha. Se depărtă de ea și se duse la fereastră. În curte era liniște și întuneric. Prezența celor două gorile îi dădea sentimentul siguranței. Avea și el un pistol extraplat la curea, cu un glonț pe țeavă. În clipa în care lăsă perdelele, lumina se stinse brusc.

Malko își simți sufletul la gură. Se răsuci pe călcâie și se năpusti în întuneric spre locul unde se afla Boris Okolov. Avu răgazul să zărească farurile aprinse ale Mercedesului. Jones și Brabeck acționaseră repede. În mijlocul salonului se ciocni de un trup moale și parfumat care se agăță de el cu un râs supărător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva cu accent vienez.

Malko ocoli obstacolul. Peste tot, perechile râdeau și se sărutau pe întuneric. Scoase pistolul din centură și își continuă drumul pe bâjbâite. Deodată, se ciocni de o femeie care țipă. Crezu că este vocea Samanthei și o luă de braț.

— Nu te mișca, suflă el.

Țeava pistolului său se proptise în coastele femeii. Chiar în acel moment lumina se aprinse. Mai târziu, Malko își dădu seama că pana de curent nu durase mai mult de un minut.

Fu izbit imediat de privirea îngrozită a contesei Thala von Wisberg care se pregătea să țipe. Ascunse pisolul în smoching cu un zâmbet crispat.

— Îmi pare nespus de rău, contesă.

Femeia încă nu își venise în fire. Din fericire, știa că de câtva timp încoace, Malko se ocupa de niște treburi aflate cam pe lângă lege. Zâmbi un pic forțat.

— Am crezut că vrei să mă violezi, spuse ea.

Pentru asta putea să folosească și un pistol cu apă. Malko privi în jurul lui. Majoritatea perechilor mai erau încă îmbrățișate. Samantha, cu Beretta în mână, stătea în fața Alexandrei și a colonelului Okolov. S-ar părea că numai rusul își păstrase sângele rece. Începu să danseze liniștit.

Krisantem retrase pistolul din stomacul suedezului, lipit de el ca din întâmplare. Totul se petrecu atât de repede, încât acesta se întreba dacă nu cumva visase. De-abia acum îl cuprinsese frica și se duse să-și înece amarul într-un val de alcool.

Sprijinit cu coatele de brațele unui fotoliu, Gheorghe Borș arbora un zâmbet ironic pe fața lui de dihor. Văzuse totul și întâmplarea îi spunea multe. El nu avea asupra lui nici măcar un pistol de calibrul douăzeci și doi. Goli paharul de whisky și mai ceru încă unul. Malko se repezi la bucătărie. Ilse, bucătăreasa, era furioasă foc.

— S-a întâmplat când am vrut să deschid cuptorul, îi explică ea. Au sărit toate siguranțele.

Pentru mai multă siguranță, Krisantem înlocui firul de plumb cu unul din fier, ca în lagărele de concentrare. În cazul unui scurtcircuit, castelul va lua foc, în schimb, se va vedea ca ziua. Malko se înfuriase pe el însuși. Însă era sigur că se va întâmpla ceva în seara asta. Toți aceia care se interesau de Boris Okolov știau unde se află. Ziarele povestiseră pe larg întreaga tărășenie. Numai pe Malko îl prezentaseră ca pe un prieten intim al ambasadorului Statelor Unite.

Silueta mătăhăloasă a lui Chris Jones apăru în ușa bucătăriei. Avea privirea tulbure și fața buhăită.

— Totul este în ordine?

— Da, totul e bine, răspunse Malko, a fost doar o alarmă falsă.

Gorila clătină din cap.

— Foarte bine, ar fi fost păcat să vă strice perdelele cu grenade cu fosfor. La cât mai costă acum...

Subtil ca-ntotdeauna, Chris Jones ăsta... Umflă în trecere o sticlă de whisky și dispăru. Malko urcă în salon. Toată lumea dansa. Se pare că nimeni nu băgase în seamă incidentul. Sau musafirii lui erau prea bine crescuți ca să se formalizeze în asemenea cazuri fără importanță. Numai bietul suedez cu privirea lui verde-albăstruie nu reușea să-și scoată din minte pistolul automat cu care îl amenințase Krisantem.

* * *

— Aleteța voastră este servită.

În ciuda pistolului său automat, Elko Krisantem nu își pierduse din prestanță. Cu silueta lui înaltă și zveltă, și capul mai degrabă sinistru, semăna cu un majordom englez din epoca de glorie. Boris Okolov oftă când eliberă mâna Alexandrei.

— Toate femeile astea superbe... Totuși, ce viață frumoasă.

O dezbrăca din priviri pe tânăra femeie fără nici o jenă, dar ea se simțea sincer măgulită. În ciuda vârstei, rusul era extrem de atrăgător. Ea îl luă de braț ca să o conducă în sufrageria care se găsea dincolo de scara cea mare.

Malko discuta cu Samantha chiar lângă bufet. Nici o petrecere nu i se păruse atât de lungă ca asta. Deodată, zări chipul tinerei nemțoaice încordându-se cu ochii pironiți undeva în spatele lui Malko. Puse jos cupa de șampanie fără un cuvânt și își luă poșeta de pe masă. Malko se întoarse.

În cadrul ușii deschise din fața peronului, stătea o femeie. Era superbă. Avea o rochie neagră mulată pe corp care îi ajungea până la glezne, era foarte înaltă cu o față prelungă și pometi de tip mongol și niște ochi extraordinar de albaștri, dar puțin cam bulbucați. Erau fixați asupra lui Malko. Înaintă spre el cu mâna întinsă.

— Eu sunt Yasmine Riad, spuse ea cu glas melodios.

O lustră imensă o lumina din spate, iar Malko reuși să vadă că nu purta nimic pe sub rochie. Avea un corp de manechin, cu pieptul mic, cu șolduri puțin vizibile și picioare interminabile, părul tuns scurt și puțin ondulat. Parcă era regina din Saba.

Superbă și mândră, ea îl lăsă pe Malko să-i sărute mâna. După aceea se întoarse către ușă, unde se iviră doi bărbați.

— Ei sunt Mahmoud Sabet și Ahmed Nassiri.

Amândoi parcă erau imaginea vie a celor șapte plăgi ale Egiptului. Nassiri era sosia lui Ben Bella în mizerie, iar Mahmoud semăna cu un șoarece astenic, cu urechi mari și rotunde. Probabil că Yasmine îi folosea drept cârpe de lustruit pantofii.

— Sunteți bine veniți în casa mea, reuși să articuleze Malko.

Aceasta era încă o surpriză de-a Samanthei. Yasmine zâmbi dezvăluind niște dinți strălucitori.

— Mă aștept la multe din partea dumneavoastră, zise ea.

Trecu prin fața lui Malko și, urmându-i pe ceilalți musafiri, se îndreptă către sufragerie ca și cum ar fi crescut de mică la castel, încadrată de cei doi cerberi ai ei. Malko se uită la crupa care se balansa ușor, întrebându-se dacă nu cumva era femeia cea mai atrăgătoare din seara asta.

Samantha îl ajunse din urmă și se agăță de brațul lui.

— Ai văzut-o pe târâtura asta strălucitoare?

— Doar tu ai invitat-o, nu-i așa?

— Sunt ucigașii din Cairo, spuse Samantha.

Egiptul era departe. Malko se uita la ea perplex.

— Din Cairo?

Samantha îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Se antrenează în Cehoslovacia, la Praga. Precis că vin direct de acolo. Prietenii noștri ruși s-au gândit că ar fi mai puțin compromițător dacă se ivește vreo problemă.

Malko urmări cu privirea silueta Yasminei.

— Vrei să spui că au venit să-l umfle sau chiar să-l omoare?

Samantha chicoti discret.

— S-ar putea. O să vedem.

— În acest caz, de ce nu ar scăpa de el?

— Poate că a venit numai să negocieze, își spuse părerea Samantha. Și rușii sunt oameni de afaceri. Ți-am spus că am lăsat licitația deschisă.

Luându-și poșeta, ea merse pe coridorul ce ducea în sufragerie. Malko o urmă, dar îi pierise pofta de mâncare. Boris Okolov clătină din cap când se așeză lângă el.

— Ce femeie frumoasă! zise el arătându-i-o pe Yasmine. Ce femeie frumoasă... Aveți gusturi bune, domnule.

Lui Malko îi venea să-i spună că această ființă superbă venise ca să-l omoare, dar nu voia să strice petrecerea.

— Eu o găsesc puțin cam exotică, zise el cu prudență.

Era destul de mândru de sufrageria lui, una dintre încăperile renovate de curând. Două sfeșnice imense cu șapte brațe

difuzau o lumină blândă, și nu mai era nevoie să aprindă candelabrul. Iar la masă puteau să stea comod treizeci de persoane. Îndată ce toată lumea se așeză, el se aplecă spre Samantha.

— Ceea ce facem noi este ridicol. Boris Okolov este în pericol. Dau imediat un telefon la Washington ca să le explic situația. Cred că vor fi de acord cu cererea ta. În cazul acesta nu ne rămâne decât să-l ducem pe prietenul nostru într-un loc sigur...

Samantha scutură din cap.

— Nu mă mulțumesc doar cu promisiuni, nici chiar de la tine. Eu vreau bani. Nu primesc bani, nu-l vedeți pe Okolov. Și cu-atât mai rău dacă vor exista oale sparte. Atât pentru mine, cât și pentru tine. Mi-am riscat viața ca să-l smulg din Est, iar acum omul ăsta e al meu.

Malko nu mai insistă. Nu mai putea face nimic. Își aminti cum se încăpățânase la Bali ca să se răzbune, cu prețul vieții. Își turnă de băut, resemnat.

Alexandra aproape că se ciocni de Yasmine când făcu turul mesei. Cele două femei se măsurară de sus până jos fără simpatie. Dacă Alexandra ar fi putut în clipa asta să o fugărească pe egipteancă cu biciul în mână, nu ar fi stat nici un pic pe gânduri. Dar se mulțumi să o privească cu un zâmbet plin de venin.

— Nu e o petrecere prea „îmbrăcată", observă ea cu un aer superior, nu trebuia să-ți pui gene false...

Yasmine îi zâmbi la fel.

— Dar sunt genele *mele*, făcu ea cu splendida-i voce puțin răgușită. Nu pot să mi le tund.

Alexandra trecu înaintea ei cu vădita dorință să o ucidă. Yasmine o urmă. Mai era un loc liber vizavi de Boris Okolov, iar ea se așeză acolo. Preț de câteva secunde, îl măsură pe rus cu un zâmbet abia schițat, apoi întoarse capul în altă parte exact în momentul în care Samanthei îi venea să-i înfigă furculița în ochi. Okolov se așezase între ea și Alexandra, iar Malko stătea în dreapta amantei sale.

Krisantem apăru urmat de ajutoarele sale, aducând fiecare câte o farfurie imensă cu friptură de rață sălbatică. În timp ce toată lumea mânca, atmosfera se mai destinse.

Cei doi arabi își și băgaseră nasurile în farfuriile lor. Ascultau orbește de semnul făcut de Yasmine din deget și de privirea ei. De fiecare dată când avea prilejul, egipteanca încerca să atragă privirea rusului.

Gheorghe Borș stătea în capul mesei. Nu se atinsese de rață. Și el căuta să-i întâlnească privirea lui Boris Okolov, dar nu în mod direct. Se juca cu cocoloașele de pâine pe care le punea lângă farfurie și părea foarte agitat. Malko se întreba de ce venise. Să-l omoare pe rus sau să-l cumpere? Oricum, în ambele cazuri, era la fel de periculos. Krisantem se aplecă în spatele lui și spuse în șoaptă:

— Moët et Chandon Brut Impérial din 1964.

Malko îl educase bine. Deși era o afacere, petrecerea era foarte reușită. Colonelul Douglas și oamenii lui nu vor ajunge mai repede de șapte ore, nesfârșite pentru Malko.

Se gândea la gorilele care stăteau afară. Reprezentau cât de cât o siguranță. Chris și Milton păreau ei o baltă liniștită, însă la un loc făceau cât puterea de apărare a unui mic portavion. Trebuia să le ducă și lor puțină friptură de rață. Malko ridică paharul.

— În sănătatea tuturor oaspeților noștri...

Imediat izbucni zgomot de glasuri vesele. Yasmine ridică paharul ca să ciocnească cu Boris Okolov. Malko avu impresia că Samantha îl va azvârli pe al ei în capul arabului, însă tânăra nemțoaică se mulțumi să zică printre dinți o înjurătură. Fără doar și poate, apetisanta Yasmine avea ochi numai pentru Boris, iar cauza nu era desigur farmecul lui personal. Ochii ei albaștri întâlniră privirea aurie a lui Malko și îi zâmbi cu căldură. Avu imediat un șoc. Trebuie să fie la fel de periculoasă ca și Samantha. Pentru că avea o constituție mai fragilă, și-o imagina mai degrabă într-un harem, decât într-o cazarmă.

— În sănătatea colonelului Boris Okolov, spuse Yasmine cu voce clară și distinctă.

Ba mai mult, chiar se ridică în picioare. Boris Okolov se ridică și el, dar îndoit de șale și ridică paharul:

— Beau pentru toate femeile încântătoare, zise el. Mai întâi, pentru stăpâna casei.

Alexandra uită pentru o clipă de prezența Samanthei. Malko nu-l slăbea din ochi pe cavalerul contesei Thala. Îi crea o stare de neliniște. Era un bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, bronzat, puțin cam limbut, care părea și el foarte interesat de colonelul Okolov.

Putea foarte bine să facă parte din Organizația Gehlen, deși locuia în Viena. Orașul colcăia de spioni pe ambele maluri.

Boris Okolov mesteca rața cu multă poftă. Brusc, simți că piciorul se lovește de ceva pe sub masă. Ridică ochii și dădu de privirea insistentă a Yasminei. În același timp, simți o apăsare mai puternică pe picior. Arabul și-l ridicase pe al lui ca ea să ajungă mai ușor. Zâmbi în fața acestui avans fără echivoc. „Ce frumoasă este viața", murmură el ca pentru sine. În alte împrejurări, s-ar fi chinuit mult ca să se culce cu o femeie atât de frumoasă ca Yasmine. Dar aici, în acest cadru romantic, ea i se oferea fără cea mai mică reținere. Chiar dacă motivele nu aveau nici o legătură cu dragostea sau cu dorința, era totuși foarte plăcut... Boris își promise să facă tot ce îi stătea în puteri ca să aibă parte de această mică bucurie.

* * *

Prăjitura — o șarlotă uimitor de fină și de ușoară — smulse strigăte de admirație de la toată lumea. Neobosit, Krisantem trecea pe la fiecare cu sticlele de șampanie. Chiar și Gheorghe Borș se înveselise puțin...

Malko era și el puțin mai destins. Nu se petrecuse nimic supărător. Poate că va ține tot așa până la ziuă. Deodată, se auzi muzică dinspre coridor. Viori și alte instrumente cu coarde. O orchestră care interpreta „Ochi negri".

Aproape imediat, o procesiune ciudată alcătuită din șapte muzicanți îmbrăcați în costume populare austriece defilă prin sufragerie. Unul dintre ei cânta la contrabas. Începură să facă turul mesei cântând și jucând, oprindu-se la fiecare invitat, oferindu-i câteva acorduri. Musafirii îi aplaudară, iar Thala îi spuse lui Malko:

— Prințe, sunteți într-adevăr o gazdă perfectă...

El zâmbi măgulit.

Cei șapte muzicanți se opriseră în spatele lui Inge, o austriacă, și începură să cânte. Deodată, dirijorul luă paharul tinerei femei, îi ceru colegului să îl umple cu șampanie și îl așeză pe vioară. După aceea, el o rugă să se ridice în picioare și să-l bea pe nerăsuflate în timp ce el cânta o melodie comandată chiar de ea. Tânăra făcu ce i se ceruse în hohotele de râs și în aplauzele invitaților, apoi se așeză la loc îmbujorându-se.

Urma la rând Gheorghe Borș. Se lăsă puțin rugat, dar se ridică și dădu paharul peste cap. Încântați, muzicanții îl aplaudară și își continuară turul mesei. Distracția atinsese apogeul. Samantha se aplecă la urechea lui Malko și spuse:

— Ce idee bună ai avut să chemi muzicanții.

Malko puse paharul pe masă.

— Nu i-am chemat eu, credeam că tu i-ai angajat...

Se priviră o secundă, gândindu-se la același lucru. De unde veniseră muzicanții, dacă nimeni nu îi angajase? Și ce doreau?

Izbucniră din nou aplauze. Samantha își strecură mâna în poșetă după pistolul Beretta. Până la colonelul Boris Okolov mai rămăseseră trei persoane.

Capitolul VI

Muzicanții se opriră în spatele lui Boris Okolov. Rusul aștepta zâmbind. Își umplu singur paharul cu vin și îl întinse violonistului. În afară de Malko și Samantha, toată lumea era relaxată.

Numai vecinii rusului observară că, după ce așezase paharul pe vioară, dirijorul se întoarse pe călcâie, ca și cum ar fi dorit să se adreseze muzicanților, apoi veni în fața lui Okolov care între timp se ridicase în picioare. Dirijorul avea figura tipică a unui conducător de orchestră: puțin rumen în obraji, altminteri plin de o veselie impusă de această ocazie. După ce se întoarse, zâmbetul îi îngheță pe buze.

Samantha se ridicase și ea în picioare și stătea în spatele lui Boris Okolov. Ținea pistolul Beretta în dreptul umărului lui Boris și îndreptat spre fața muzicantului. Zâmbetul îi dispăru pe dată. Deschise gura ca să se apere, dar ceilalți instrumentiști începură să cânte o mazurcă îndrăcit de ritmată, în aplauzele oaspeților.

Boris Okolov nu avea cum să vadă pistolul. Întinse mâna ca să ia paharul ce stătea în echilibru pe vioară. Cu mâna stângă, Samantha îl obligă să se așeze din nou pe scaun.

— Bea-l până la fund, îi porunci Samantha muzicantului.

Fusese obligată să zbiere ca să acopere zgomotul muzicii. Celălalt se prefăcu că nu a auzit sau că nu a văzut pistolul. Se aplecă surâzând spre Boris Okolov, dar rusul nu se mișcă. El o auzise pe Samantha.

— Beți imediat vinul, sau vă zbor creierii! repetă Samantha.

Muzicantul se uită în ochii cenușii ai Samanthei, apoi văzu trăgaciul la mijlocul drumului. Întinse încetișor mâna spre pahar. Ceilalți continuau să cânte ca și cum nu s-ar fi întâmplat

nimic, însă ritmul melodiei nu mai era ca la început. Malko împinse scaunul în spate, întredeschise smochingul ca să ia pistolul de la curea, îl puse pe genunchi și îl acoperi cu un șervet. Ce rușine! Ce vor crede musafirii despre el?

— Haide, repede! repetă Samantha.

Buzele muzicantului atinseră marginea paharului. Înghiți lichidul, apoi îl puse gol pe vioară.

— Nu înțeleg nimic, protestă el pe un ton sincer indignat. De ce mă amenințați?

Samantha nu îi răspunse și nu lăsă țeava pistolului în jos. În acel moment, un oaspete amețit de băutură se ridică și veni către muzicant și îl apucă de braț. Nu văzuse pistolul.

— Pe la noi nu vii? Haide un pic aici!

Îl trase pe bărbat, forțându-l să se întoarcă cu spatele la Samantha. Restul se petrecu foarte repede. Dirijorul se întoarse brusc cu un Walther PPK în mână. Nu avea degetul pe trăgaci, când glonțul tras de Samantha îi pătrunse după ureche. Sângele țâșni imediat, iar el se răsuci și ar fi căzut dacă nu era ținut de braț. Pistolul Walther îi căzu cu zgomot pe marmura din sufragerie. Austriacul care venise să-l ia rămase înțepenit locului.

Samantha mai trase încă o dată, iar glonțul pătrunse în spate, găurind tunica. Șocul îl proiectă înainte și căzu pe burtă. De data asta într-un concert de țipete de groază.

Krisantem puse cu grijă pe masă tava cu fructe și trase din curea vechiul lui pistol Astra. Avea ordin să aibă grijă de cei doi arabi. Ascuns în spatele unui musafir, el îi observa. Aceștia parcă nu mai văzuseră șarlotă în viața lor, căci își goleau farfuriile cu meticulozitate de lăcuste. Era o laudă la adresa lui Ilse. Când se auziseră focurile de armă, fuseseră la fel de surprinși ca și ceilalți invitați. În acel moment, întâlniră privirea lui Krisantem.

Cu gesturi extrem de lente, lăsară furculițele jos, puseră palmele pe masă și așteptară. Yasmine le strigă ceva în arabă, dar ei întoarseră foarte încet capetele, fără să facă alte mișcări. Se pare că țineau mult la viața lor. Dacă vreunul dintre ei ar fi mestecat mai repede, Krisantem i-ar fi spart dinții imediat.

Ceilalți șase muzicanți se opriseră din cântat. Samantha înainta în fața lui Boris Okolov ca un scut. Malko se ridică și el în picioare cu mâna pe lângă corp ca să se vadă cât mai puțin pistolul. Oaspeții erau împietriți de oroare, iar în sufragerie domnea o tăcere mormântală.

— Aliniați-vă cu toții lângă perete cu mâinile sus! le ordonă el.

Păcat de petrecere. Musafirii nu vor uita niciodată aniversarea Alexandrei. De fapt, ar putea fi considerată ca un joc de societate...

La început, păru că muzicanții îl ascultă. Dar brusc, unul dintre violoniști băgă mâna în instrument. Înainte să o scoată, se auzi o explozie ușoară, ca pocnetul unui dop de șampanie și o oglindă de pe perete se făcu țăndări. Malko ridică mâna la orizontală. El avea oroare de violență, dar învățase să tragă. Pistolul lui extraplat era echipat cu un amortizor incorporat și practic nu făcea zgomot deloc.

Violonistul păru cuprins de apoplexie, depărtă brațele, ținând încă instrumentul în mână, apoi se prăbuși pe spate strivind o măsuță sub greutatea lui. Malko înjură în gând. Mai avea ceva de trecut pe lista de cheltuieli. Dar nu știa dacă va mai găsi una la fel. Deodată, Yasmine se ridică urlând:

— *Chouf!*[1]

Aruncă cu toată puterea paharul înspre contrabasist. Acesta, ghemuit înaintea instrumentului, îl răsuci în așa fel încât să ajungă cu partea din față spre invitați și îl deschise ca pe o cutie. Înăuntru erau două mitraliere Uzi fixate de pereți. Era suficient să le întoarcă pentru a le pune în poziție de tragere. Samantha, Boris Okolov și Malko se pomeniră brusc în bătaia unei mitraliere.

Nici nu avură timp să se ferească. O explozie puternică zgudui pereții sufrageriei. Ceva ce semăna cu o rachetă de foc de artificii trecu pe deasupra mesei și îl nimeri pe contrabasist între umăr și gât. Urmă altă explozie înfundată, iar bărbatul păru că se dezintegrează. Bucăți de carne împroșcară masa și lambriurile din stejar. Aproape imediat altă rachetă străpunse contrabasul explodând în interior. Instrumentul și omul se amestecară într-o masă însângerată, o moviliță pe podea.

---

1. Priviți! (n.a.)

Chris Jones trase și a treia rachetă în alt muzicant care fugea, dar nu îl nimeri. În schimb, proiectilul smulse cam un metru pătrat din lambriuri. Milton Brabeck apăru și el, strângând tandru la piept o pușcă de asalt M 16 al cărei trăgaci era pus pe „full automatic".

— Cel care pare că se scarpină a murit, zise el în timp ce ochea masa.

Spuse pe un ton serios, acest tip de fraze aveau întotdeauna efect. De la această distanță, M 16 avea puterea unui mic obuzier. Nu era neapărat obligatoriu ca toți cei aflați aici să cunoască acest lucru, însă cei patru instrumentiști rămași parcă erau încrustați în perete. Doi dintre ei scăpară câte un Luger pe jos și acum așteptau. Nimeni nu mai mânca, iar în difuzoare se auzea un vals romantic.

Toți oaspeții parcă erau stane de piatră. Gheorghe Borș era alb ca fața de masă. Goli farfuria de un rest care aparținuse violonistului și se întoarse politicos ca să vomeze pe genunchii vecinei sale de masă. Încă un băiat care nu știe să se abțină.

Boris Okolov nu se mișcase de când începuse debandada. Îi zâmbi peste masă Yasminei. Era foarte liniștit, aproape indiferent, ca și cum toate astea nu-l priveau pe el.

— Nu trebuie să-ți fie frică, micuțo, nu vor să-l omoare pe Boris, altminteri o făceau deja.

El clătină capul dintr-o parte în alta.

— Ce păcat, era un dineu foarte plăcut.

Samantha și Malko se priviră. Între gorile și Krisantem, situația se clarificase. În afara noii lovituri de teatru. Cei patru muzicanți nu mișcau în front. Numai instrumentistul rătat de Jones nu mai apăru.

— Unul dintre ei a scăpat, observă Malko.

— Trebuie să-l prindem, zise Samantha. Cel puțin, ca să aflăm cine este.

Chris Jones își puse „girojetul" înapoi în teacă și luă pistolul de calibrul treizeci și opt cu șase lovituri care putea fi totuși mânuit mai ușor. Merita cele trei sute de dolari investite în această micuță Bazukă de buzunar. Îndată ce Malko ieși din încăpere, începu debandada. Cei prezenți se înghesuiau să plece mai repede din sufragerie. Contesa Thala von Wisberg era singura care nu fugise. Se ridică, puțin cam palidă, și spuse:

— Cred că putem trece în salon ca să bem cafeaua.

Cei rămași, adică Gheorghe Borș, Yasmine cu cei doi arabi ai ei, Boris Okolov și Alexandra o urmară pe contesa von Wisberg, trecând în liniște pe lângă cadavrul contrabasistului. Gheorghe Borș se aranjă puțin, apoi se apropie de Boris Okolov.

— Ați scăpat ca prin urechile acului, zise el cu un zâmbet cam palid.

— Am scăpat din atâtea situații, zise el. Soarta.

Gheorghe se postă în fața lui.

— Sunt foarte fericit că v-am cunoscut, spuse el în șoaptă. Deși numele meu poate că nu vă spune nimic, eu am auzit multe lucruri despre dumneavoastră de la un prieten comun.

Boris Okolov nu păru surprins.

— Ah, da, de la cine?

Exact în momentul acela, Alexandra apăru cu o cupă de șampanie în mână pe care i-o oferi rusului.

— Beți ca să vă mai treacă spaima, îi spuse ea. Sper că a fost de-ajuns pentru astă seară. Îmi pare nespus de rău...

Colonelul se aplecă și îi sărută mâna.

— Să nu îți pară rău, micuța mea.

Gheorghe Borș se depărtă cu discreție. Pierduse singura ocazie de a vorbi cu Boris Okolov între patru ochi. Firește că primise misiunea să-l aducă pe rus cu orice preț. Cu singura diferență că el avea să-i ofere colonelului din KGB ceva mult mai palpabil. Ceva ce nu ocupa loc și rezista la toate controalele: un simplu număr de cont într-o bancă elvețiană, mai exact, la UBS.

Acest cont conținea un sfert de milion de dolari de care nu se atinsese nimeni până acum. Nu era înscris pe nici un nume, căci posesorul murise în urmă cu o săptămână în fața plutonului de execuție. Era vorba despre colonelul Poreski, care nu va profita niciodată de banii lui. Nu semnase niciodată documentul din simplul motiv că scrisoarea care îl conținea nu părăsise nici o clipă biroul lui Gheorghe Borș. Uneori, el era un tip extraordinar de prudent. Era suficient să-l convingă pe colonelul Boris Okolov să semneze în locul lui pentru ca acesta din urmă să profite de suma de două sute cincizeci de mii de

dolari, câştigată fireşte de Poreski. Poate că nu era prea corect din punct de vedere moral, însă MI 5 nu fusese niciodată o mânăstire de măicuţe...

Gheorghe Borş oftă. Niciodată nu fusese atât de dificil să-i ofere cuiva o avere. Era totuşi de necrezut cum un om ca Boris Okolov putuse să înşele KGB-ul atâta amar de timp. Într-un anumit sens, poate că era încurajator... Banii fac minuni... Chiar şi în afara Rusiei, era foarte greu să rămână în viaţă. Ruşii nu erau prea indulgenţi cu fugarii lor. Borş ştia că există o secţiune în sânul KGB-ului care se ocupa în mod special de lichidarea transfugilor. Uneori, reuşeau să-i lichideze după mai mulţi ani sau după mai multe luni după fuga lor în Vest. Sau în oricare parte a lumii.

Din păcate o văzu pe Yasmine apropiindu-se de colonelul Okolov şi începând să discute cu el. Rusul nu părea indiferent la farmecul apetisantei egiptence. Acest lucru îl supără pe Gheorghe Borş.

În celălalt capăt al încăperii, cei doi arabi ronţăiau nişte pesmeciori. Krisantem nu-i slăbea din ochi. În curte se auzi trântindu-se nişte portiere. Îngroziţi, musafirii lui Malko o ştergeau englezeşte. Krisantem le convinsese pe cele două ajutoare ale lui să nu cheme poliţia. Fusese destul de dificil. Mai aveau timp s-o facă până în zori...

* * *

Malko şi Samantha înaintau pe întuneric, cu armele în mâini, fiindcă la etajul al doilea din aripa vestică a castelului nu era curent. Malko era din ce în ce mai sigur că muzicantul se afla încă în castel. Gorilele îl văzuseră ieşind, iar Krisantem stătea de pază afară. Samantha clătină din cap.

— Dacă este ceea ce cred eu, înseamnă că nu a fugit, ci aşteaptă momentul ca să-l poată omorî pe Boris.

— La ce te gândeşti?

Tânăra îi zâmbi cu răutate.

— Nu ţi se pare ciudat că prietenii noştri din Organizaţia Gehlen nu au dat încă nici un semn de viaţă? Jocul ăsta e în stilul lor.

— Ei vor doar să-l ridice, nu să-l omoare, obiectă Malko.

Samantha se aplecă peste balustrada scării ca să cerceteze holul întunecat. Malko veni lângă ea.

— Dacă au dat greș, cu siguranță că au primit ordin să-l lichideze, făcu ea. Îi cunosc.

Malko se pregătea să-i răspundă în clipa în care ea se dădu repede înapoi.

— Privește!

Îi arătă într-un colț al holului o lectică veche transformată în cabină telefonică. Datorită fasciculului de lumină ce răzbătea prin crăpătura ușii bibliotecii, se vedea o rază prin ușița cu geam a lecticii. Luminița se mișcă ușor.

— Este cineva în cabină, suflă Samantha.

Malko începu să coboare scara cât mai normal posibil. Muzicantul putuse foarte bine să rămână ascuns aici, căci nu căutase nimeni în cabina îngustă și întunecată. Malko înainta spre ea cu pistolul în mână. Acum nu mai vedea nici o mișcare. El deschise brusc ușa.

Avu răgazul să distingă forma unui corp ghemuit în fund și ridică pistolul. Avea oroare să tragă fără somație. Ceva se mișcă în întuneric.

— Ieșiți afară! zise Malko.

Se auzi un scârțâit ușor. Samantha strigă în spatele lui:

— Fii atent la gaz!

Se aruncă la picioarele lui și se prăvăliră amândoi. Malko simți un miros de migdale amare în nări. Își reținu imediat respirația. Din cabină țâșni o formă și fugi către ușă. Malko și Samantha traseră amândoi odată. Bărbatul se rostogoli înainte țipând. Samantha mai trase două focuri în trupul inert, apoi se ridică. Malko aprinse lumina.

— Atenție! Nu te apropia de cabină, zise Samantha.

Ea se aplecă peste muzicant. Acum îl vedea bine. Era culcat pe o parte și respira slab cu gura căscată. În mâna dreaptă avea o armă ciudată, ca un pistol, dar aproape că nu avea țeavă. Samantha îl luă și i-l arătă lui Malko.

— Este un pistol care funcționează electric, silențios, îi explică ea. Este din aluminiu. Cu ajutorul lui se pulverizează o otravă volatilă pe bază de cianură. După șase minute, nu mai există nici o vietate primprejur. Un om moare în câteva

secunde. A fost singura lui șansă să-l elimine. Dacă se apropia la doi metri de Boris, îl termina.

* * *

În sufragerie, cei patru instrumentiști se aflau încă sub amenințarea puștii de asalt M 16. Stând pe un scaun, Chris Jones îi făcu lui Malko cu ochiul:

— Dacă mai vreți încă un masacru al Sfântului Valentin, vă rog să-mi spuneți. Ar fi mai curat dacă am face-o afară...

Cei patru bărbați știau probabil englezește, căci deveniră instantaneu galbeni ca ceara. Malko se apropie de ei.

— Cine v-a trimis?

Nici un răspuns.

— Șeful vostru a murit, insistă el. Voi chema poliția.

Nici acum nu schițară vreun gest. Se gândise el bine. Cu austriecii se putea aranja întotdeauna.

— Lasă-i pe mâna mea, spuse Samantha calmă.

Malko clătină din cap. Era în stare să-i omoare într-un colț al parcului, iar apoi să se întoarcă să bea liniștită o cupă de șampanie.

— Nu are rost, acum nu mai sunt periculoși.

Se apropie de unul dintre violoniști.

— Cum ați ajuns aici?

— Avem un microbuz Volkswagen, răspunse bărbatul fără să se uite la Malko. Este afară.

— Bine. Îți iei prietenii și dispăreți imediat.

Nu se lăsară rugați. Doi dintre ei adunară ce mai rămăsese din violoncelist și ieșiră din sufragerie. Chris îi însoțea. După vreo zece minute, nu mai rămăsese decât o pată întinsă de sânge și aschii din lambriuri. Motorul microbuzului mergea. Malko se aplecă peste geamul deschis:

— Să nu vă mai prind pe-aici, zise el calm. Așa e mai bine pentru voi.

Chris Jones se aplecă și el peste cealaltă portieră:

— De data asta nu ați avut timp să cântați și „Marșul funebru"...

Microbuzul demară, iar gorila se uita în urma lui venindu-i să golească tot încărcătorul în el. Dar Malko preferase această

soluție. Nu avea chef să-și transforme parcul nou amenajat în cimitir. De altfel, Krisantem era prea comod ca să sape atâtea gropi în pământul înghețat...

* * *

Salonul aproape că se golise. Rămăseseră doar Yasmine cu cei doi arabi ai ei, Gheorghe Borș, contesa Thalassa și cavalerul ei, plus Alexandra.

Colonelul Boris Okolov era întins pe covorul de Buhara, strângându-și abdomenul cu ambele mâini și cu chipul răvășit de suferință.

Capitolul VII

Samantha sări mieunând ca o pisicuță care și-a pierdut puișorii. Pur și simplu o trase cu putere pe Yasmine care stătea aplecată peste rus și se răsti la ea:

— Ce a pățit? Ce i-ai făcut?

Yasmine scuipă ca o mâță furioasă, cu buza superioară răsfrântă într-o strâmbătură plină de ură.

— Întreabă-l pe el. Nu știu ce l-a apucat așa dintr-o dată...

Samantha îngenunche lângă el, iar Boris Okolov deschise ochii. Reuși cu greu să murmure:

— Nu-i nimic, micuțo, o să-mi treacă. Trebuie să te duci să-mi aduci pastilele din cameră. Cele portocalii.

După o scurtă ezitare, Samantha se ridică și ieși din încăpere alergând. Malko îl privea nedumerit pe Boris Okolov. Rusul avea nările strânse, trăsăturile supte și tenul pământiu, iar mâinile crispate pe abdomen dădeau de înțeles că avea dureri mari.

Cu ajutorul Yasminei și a lui Gheorghe Borș, el reuși să se așeze într-un fotoliu, fără îndoială mai confortabil decât lungit pe covorul de Buhara.

Samantha se întoarse ca o vijelie cu un flacon de pilule portocalii. Boris Okolov luă două și le puse într-un pahar cu apă minerală, apoi închise ochii.

— Acum lasați-mă puțin, drăguților, le ceru el. O să-mi revin.

Malko și Alexandra îl ascultară și coborâră în bibliotecă, urmați de Yasmine, de egipteni și de omniprezentul Gheorghe Borș.

— Cred că nu mai avem altceva de făcut decât să mergem la culcare, sugeră Malko.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Nimeni nu se ostenea să-şi ia rămas bun. Încurcat de buna educaţie primită, Malko se gândea cum să-i dea afară pe musafiri. Numai contesa von Wisberg dispăruse în mod discret în timpul crizei lui Boris Okolov... Samantha apăru brusc în uşa bibliotecii cu un aer îngrijorat.

— Se simte mai bine? o întrebă Malko.

Ea dădu din cap.

— Da.

— Cred că petrecerea s-a terminat, insistă Malko.

Samantha parcă fu smulsă din gândurile ei. Ochii cenuşii, de nepătruns, îl fixau pe Malko.

— Le-ai dat camere prietenilor mei?

Acum venea proba de forţă. Malko stătea în cumpănă. Samantha se apropie de el şi îi şopti:

— Dacă ei pleacă, plec împreună cu ei. Şi EL la fel.

Resemnat, Malko sună. Krisantem apăru imediat ca şi cum ar fi stat cu urechea lipită de uşă. Ce-i drept, uneori era cazul.

— Trebuie să-i culcăm pe musafirii noştri, îi explică Malko. Să-i instalezi cât mai confortabil posibil.

Nimeni nu spuse mulţumesc... Niciodată până acum, castelul din Liezen nu găzduise oameni mai prost crescuţi ca aceştia. Krisantem se postă în faţa Yasminei şi zise cu voce răguşită:

— Să vă conduc.

Se făcu nevăzut pe scara mare, urmat de egipteancă. Conştienţi de neputinţa lor, „bubele" egiptene nu scoteau un cuvânt. Obosit, Malko îşi turnă un pahar de votcă şi îl dădu pe gât. Nu mai avea răbdare până la răsăritul soarelui, când avea să sosească, împreună cu cavaleria Sfântului Gheorghe, colonelul Douglas. Era pregătit să-i ceară un preţ de gros pentru toate specimenele interesante pe care le găzduia provizoriu.

* * *

Boris Okolov se opri o clipă pe coridorul de la primul etaj ca să admire o tapiserie. Samantha oftă iritată. Ajunsese la capătul răbdării. Starea rusului era de neînţeles şi

îngrijorătoare. Acum se simțea foarte rău, iar peste zece minute era pe picioare, deși încă foarte palid.

Balul contesei Adler se terminase și serata la fel. Cei doi arabi se retrăseseră în camerele lor de la parter, lângă bucătărie. Malko rămăsese în bibliotecă împreună cu Alexandra ca să termine o sticlă de Dom Pérignon. Toți oaspeții erau cazați la primul și la al doilea etaj, în aripa renovată și încălzită.

Samantha se opri în fața ușii camerei lui Boris și o deschise. Lumina ardea, dar înăuntru nu era nimeni. Ea îi ceruse lui Malko să aibă camerele alăturate, dar separate, ca să intervină la nevoie. Boris se aplecă și o sărută pe gură fără tragere de inimă.

— Noapte bună, draga mea.

Ea observă imediat. O asemenea cuminţenie nu stătea în firea rusului, care era întotdeauna gata să stoarcă orice picătură de erotism din trupul lui osos... Ea îi cercetă cu atenție chipul. Acum nu mai semăna cu un playboy, ci cu un om îmbătrânit și obosit, cu pungi mari sub ochi. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Boris adăugă repede:

— Știu că sunt obosit în seara asta, scumpo, cred că am băut prea mult.

Samantha nu mai insistă. Aștepta să intre în cameră ca să se poată duce și ea. Încuie grijulie ușa cu cheia, apoi scoase din poșetă două cuburi negre și mici. Lipi unul pe ușa care comunica cu cele două camere, iar pe celălalt îl puse pe cearceaf, la căpătâi. În afară de amplificatoare și de microfoane, erau totuși aparatele pe care le făceau japonezii cel mai bine... Ea auzea cel mai mic zgomot din cameră amplificat de zece ori. Își puse Beretta și două încărcătoare pe noptieră și începu să se dezbrace.

* * *

Mânerul ușii se răsuci ușor, cu un scârțâit abia perceptibil. Boris Okolov stinsese lampa din tavan și lăsase aprinsă doar veioza pentru citit de la capul patului. Fumase o jumătate de pachet de țigări ca să-i treacă durerea. Acum se simțea mai

binişor. Băgă uşurel mâna sub cearceaf şi apucă mânerul pistolului Tokarev. Fără să se dea jos din pat, putea foarte bine să-l ciuruiască pe orice nepoftit...

Schiţă un surâs, când zări silueta diafană a Yasminei apărând în cadrul uşii. Egipteanca o închise imediat în urma ei. Sprijinită de toc, ea îi surâdea lui Boris, apoi înaintă spre pat cu degetul la buze. Lăsase pe ea rochia lungă şi neagră, dar era desculţă. În semiîntuneric, ochii ei păreau şi mai mari. Ritmul respiraţiei lui Boris se acceleră imperceptibil şi puse pistolul la loc sub cearceaf. Yasmine se aşeză lângă el pe pat şi îşi lipi gura de urechea lui:

— Ştiai că o să vin?

El dădu din cap în semn că da. Ea apăsă şi mai tare buzele pe lobul urechii şi adăugă murmurând:

— Am fost trimisă ca să te iau în Egipt.

Dar nu îi spuse tot adevărul. Era prea complicat să-i explice colonelului Okolov că generalul Ryad, şeful armatei egiptene din Praga, se hotărâse să dea dovadă de zel după ce citise ziarele. Şi trimisese echipa Yasminei la asalt ca să-l aducă în Est pe colonelul Okolov. Neobosita şi vulcanica egipteancă mai avea şi alte asemenea succese la activ.

El mai clătina încă din cap. Unde voia să ajungă? Mâna prelungă a egiptencei se strecură pe sub cearceaf şi începu să-i mângâie pieptul.

— Este o misiune plăcută... Nu credeam că sunteţi aşa.

Boris Okolov simţi un ghimpe de foc şi tresări fără să vrea. Limba ascuţită a Yasminei pătrunse în ureche, mângâindu-l uşor. Simţi o vâlvătaie care îi străbătea venele. Fără să se oprească, Yasmine se întinse lângă el în pat cu o mişcare plină de supleţe. Mâna începu să se plimbe pe burtă, ca un păianjen de catifea. Boris era fascinat de muntele lui Venus atât de proeminent, care ieşea în evidenţă prin rochia foarte mulată. O mângâie peste ţesătură şi simţi cum se apropie de el pântecele femeii. Mâna lui se plimbă pe şolduri, îi mângâie fesele rotunde şi cambrate, apoi se întoarseră la sânii lăsaţi în libertate pe sub rochie. Cel puţin, era sigur de un lucru: musafira lui nu avea nici un fel de armă asupra ei.

Yasmine se întoarse şi se întinse pe spate. Cu o mişcare brutală şi posesivă, el bagă mâna sub rochie şi atinse slipul minuscul. Yasmine ridică bazinul ca să-i uşureze munca. Boris simţi cum tresare în momentul în care vocea rece a Samanthei îl sperie:

— Coboară din pat, târâtură!

Ţeava pistolului Beretta era proptită după urechea stângă a Yasminei. Samantha stătea în picioare lângă pat, îmbrăcată, uşa dintre cele două camere fiind deschisă. Boris era furios pe el. Se întâmpla foarte rar să fie luat astfel prin surprindere. Yasmine se ridică încet din pat. Sfârcurile sânilor se zăreau pe sub rochie, iar rusul se gândea cu vanitate că ea îl dorea într-adevăr.

— Dacă te mai prind pe-aici, îţi scot ochii!

În timp ce răspunse, Boris o ţinea pe egipteancă.

— Ascultă, draga mea, începu el pe un ton împăciuitor, nu făcea nimic rău... Am controlat-o.

— Credeam că eşti obosit, se răţoi ea cu un imens dispreţ.

Boris clătină din cap.

— Las-o în pace...

El se întrebă o clipă dacă nu cumva Samantha îi va trage imediat Yasminei un glonţ în burtă. Doar aşa, ca să se distreze. Însă nemţoaica se mulţumi să se dea un pas înapoi, dar aţintind în continuare arma spre Yasmine...

— Bine, dezbracă-te...

Egipteanca îi aruncă o privire care ar fi dărâmat pe loc marea piramidă...

— Vreau să mă asigur că târfa asta nu are nici o armă periculoasă asupra ei, preciză cu suavitate în glas Samantha.

Încet de tot, Yasmine duse mâna la spate şi desfăcu fermoarul strălucitor. Apoi se aplecă şi îşi trase rochia peste cap şi o aruncă pe jos. Rămasă doar în slipul negru, cu mâinile în şolduri o măsura pe Samantha cu pieptul înainte. Avea un corp superb, zvelt şi musculos.

— Şi asta?

Arătă cu ţeava pistolului spre slip. Buza superioară a Yasminei se răsuci gata să o muşte. Ea se uită la Boris cu coada ochiului, căutând o salvare, însă rusul era absorbit de

priveliștea sânilor ei. Atunci își scoase slipul la repezeală și îl aruncă. Pubisul era epilat cu grijă, formând un triunghi negru și neted, iar corpul ei gol răspândea o mireasmă plăcută. Fiecare gest era calculat special ca să-l stârnească pe Boris Okolov. Stătea într-o parte, țeapănă, cu umerii trași înapoi, cu bazinul cambrat, netezindu-și părul lung. Samantha șuieră printre dinți:

— Distrați-vă în continuare.

Fără să se uite la Boris, ea se întoarse în cameră trântind ușa. Imediat ce dispăru, Yasmine se lungi în pat și își propti capul în umărul lui Boris.

— Niciodată nu m-am simțit mai umilită, mormăi ea. Niciodată. O omor, o s-o fac...

Boris o bătu pe umăr.

— Haide, scumpo, este doar foarte grijulie. Nu spune lucruri pe care nu te gândești să le faci.

Tocmai se întreba dacă egiptenii erau chiar atât de naivi ca să creadă că era de ajuns să trimită o ființă ca Yasmine să-l aducă cuminței la Cairo. Cu orientalii, nu se știe niciodată... Trebuia să profite de prezent.

Timp de câteva momente, nu scoaseră o vorbă, apoi limba Yasminei se apropie din nou de urechea lui Boris. Se stabili pe dată aceeași atingere magică de mai înainte. Dar de data asta nimic nu mai despărțea cele două trupuri goale.

* * *

Singur în salonul neluminat, Ghedeon vedea negru în fața ochilor. Se dusese în camera lui de la etajul al doilea, apoi coborâse din nou. Nu se hotăra odată cum ar fi mai bine să-l abordeze pe colonelul Okolov. În același timp, se gândea la corpul Yasminei. Samantha îl excita mai puțin, fiindcă era mai dură. Ghedeon nu era un masochist. Visa, instalat confortabil într-un fotoliu. În castel era liniște. Dar pentru cât timp? Scena cu falșii instrumentiști i-a arătat cu vârf și îndesat că trebuia să se teamă. Cele două gorile dormeau la parter lângă cei doi arabi, iar toate ușile erau încuiate, însă Ghedeon s-ar fi simțit mai în siguranță departe de castel împreună cu Okolov.

* * *

Malko se ridică foarte încet din patul cu baldachin și ciuli urechile în întuneric. Era neliniștit. Cadranul luminos al ceasului deșteptător arăta ora două. Mai erau două ceasuri până la sosirea oamenilor colonelului Douglas. Între timp, securitatea castelului era asigurată de Krisantem care stătea de veghe. Milton și Chris căzuseră frânți de oboseală din cauza decalajului de fus orar. I se păru că aude un trosnet pe coridor și coborî din pat. Dar vocea Alexandrei îl ţintui locului:

— Unde te duci?

— Să văd ce se întâmplă.

Râsul ei sarcastic făcu să se cutremure baldachinul.

— Te duci să vezi ce se petrece în patul târfelor ălora două... Nu pleci nicăieri, altfel îţi jur că mă duc la colonelul Okolov.

— La Okolov? Eşti nebună?

— El nu mă va respinge, făcu ea cu răceală. Vrei să încercăm?

El aprinse lumina și o privi. Era superbă așa goală și acoperită cu cearceaful până la mijloc. Dar mai ales, hotărâtă să facă ce a spus. El oftă și se culcă la loc. La naiba cu CIA! Iar colonelul Okolov să crape în mii de fărâmiţe. Vru să o ia în braţe pe Alexandra, dar aceasta îi întoarse spatele în mod ostentativ.

— Mi-e teamă că eşti cu mintea în altă parte, zise ea prost dispusă...

Asta se cheamă să pierzi pe toate terenurile. Furios, Malko începu să se gândească la Yasmine. Erau momente în care chiar Alexandra îl împingea la dezmăţ.

* * *

Yasmine se freca de Boris cu furie, dar nu îl lăsa să o pătrundă. Lungită peste rus, ea îl săruta cu pasiune, coborând uneori până la pântece, apoi urcând din nou. De la plecarea Samanthei, nu-și adresaseră nici un cuvânt. Boris era nebun de dorinţă. Însă, de fiecare dată când încerca să o pătrundă pe egipteancă, ea se ferea, alunecoasă ca o reptilă. În sfârșit, se ridică în genunchi deasupra lui.

— Acum!

Trebuia doar să facă o singură mișcare ca să o pătrundă adânc. În același timp, ea se lăsa în jos ca să fie penetrată mai bine. O fracțiune de secundă, Boris simți o plăcere extraordinară, apoi o usturime, ca și cum mii de ace îi înțepau sexul, smulgându-i un geamăt. Yasmine simți că se dă înapoi și zise:

— Nu te opri!

Crezând că visează, el își văzu în continuare de treabă, însă durerea îl făcu imediat să se oprească. Avea senzația că sexul partenerei sale era căptușit cu mii de ace cu gămălie. Nemaiînțelegând nimic, se rostogoli într-o parte ca să se smulgă din ea. Inima începu să-i bată cu putere în piept.

— Ce ai pățit?

Imensii ochi albaștri ai Yasminei îl fixau plini de reproș. Boris se simți complet zăpăcit și o atrase iarăși pe egipteancă spre el. Dar nu reuși să ajungă până la capăt. Un val de căldură îl luă de la stomac, apoi i se păru că bătăile inimii se accelerează peste măsură și leșină. Ultima impresie a lui fusese mâna Yasminei care îi apăsa traheea-arteră ca să-și piardă mai repede cunoștința.

Egipteanca rămase câteva clipe lipită de Boris, apoi îi ridică o pleoapă. Era inconștient. Se ridică dintr-un salt și își scoase iute diafragma din vagin pe care și-o pusese înainte să vină la colonelul Okolov. Era o invenție de toată isprava a Serviciilor speciale egiptene. O față a diafragmei era plină cu niște țepi microscopici îmbibați cu un somnifer foarte concentrat. Sexul bărbatului, puternic vascularizat, forma un receptacul perfect pentru această otravă... În două-trei minute, își pierdea cunoștința pentru o jumătate de oră. Yasmine nici nu avea nevoie de mai mult.

Își trase repede rochia pe ea și se aplecă deasupra patului ca să-l apuce pe rus de încheieturile mâinilor. Îngenuncheată în mijlocul patului, ea reuși să-l pună în cârcă și se ridică. Deschise ușa cu o singură mână și ieși.

Coridorul era pustiu. Rusul atârna greu, dar ea făcuse niște antrenamente extraordinare pentru asta. Parchetul scârțâi, iar

ea se opri locului. Aceasta era partea cea mai dificilă din program. Arabii așteptau în curte, dar nu puteau să o ajute deocamdată, decât doar să trezească tot castelul.

Yasmine ajunse la scări și începu să coboare încet din cauza greutății pe care o ducea în cârcă. Bucuria de a se gândi la mutra Samanthei și la felul cum a controlat-o îi dădea curaj. Murmură printre buze o înjurătură urâtă la adresa tinerei nemțoaice și zâmbi pe întuneric. Aceasta era o versiune modernă a calului troian.

* * *

Elko Krisantem moțăia pe un scaun, când auzi pași ușori pe marmură. Gorilele dormeau ca niște gemeni înspăimântători în camera lui.

Își recăpătă subit toate reflexele. Silueta Yasminei cărând pe umeri corpul lui Boris Okolov trecu fără zgomot prin fața lui ca o nălucă. La început, nu îi veni să-și creadă ochilor. Cum de reușise să scape de sub supravegherea Samanthei? În clipa în care se ridica, un țipăt de șoricel o făcu pe Yasmine să tresară. Ghedeon, care aștepta și el pe întuneric, o zărise pe egipteancă.

Fără să mai stea pe gânduri, se repezi la picioarele ei făcând-o să se clatine. Femeia avu timp să-i dea drumul lui Boris Okolov pe canapeaua din salonaș, apoi îl înfruntă pe Ghedeon. Dar își dădu seama imediat că englezul era periculos. Se repezea la ea amenințător și cu dinții încleștați. Ea căută o armă. Chiar dacă ar fi avut un pistol, nu putea să-l folosească din cauza zgomotului.

Pe un scaun, zări o curea lată cu o cataramă imensă, uitată de Alexandra. Yasmine o luă și o învârti deasupra capului. Ghedeon nu mai avu timp să se ferească. Catarama grea îl lovi pe englez în tâmplă, iar acul îi brăzdă obrazul. Se rostogoli pe jos năucit. Yasmine îl mai lovi încă o dată cu toată puterea. Voia să-l omoare.

După aceea, se întoarse ca să ia corpul lui Boris. Era asudată toată și îi tremurau mâinile. Făcu un efort supraomenesc ca să-l ridice pe rus în cârcă. Mai avea de

străbătut câțiva metri până la ușă. Mahmoud și Nassiri o așteptau în curte, la volanul unei camionete blindate. Nimeni nu se gândise să se uite cu ce mașină veniseră. Dacă apuca să se urce în vehicul, era nevoie de o Bazuka pentru a-i omorî.

Krisantem se ivi înaintea Yasminei exact în momentul în care deschidea ușa. Turcul era cu vechiul pistol Astra în mână, dar ezita să-l folosească din cauza lui Boris. Dar Yasmine nu-i lăsă răgazul să mai stea pe gânduri. Îl aruncă pe rus cu toată forța în Krisantem.

Turcul căzu din cauza loviturii, dar nu lăsă arma din mână. Yasmine se aruncă să ia cureaua de pe jos. În momentul în care văzu mâna turcului, care ținea pistolul, o lovi cu toată puterea. Elko urlă de durere și dădu drumul armei. Evită la timp catarama grea care îi șuieră pe lângă ureche. Yasmine se înverșuna fără zgomot, cuprinsă de o furie oarbă. Era ca o fiară.

Catarama îl pocni pe turc în umăr, apoi în ceafă. El căzu în genunchi ametit, gemând de durere. Yasmine târî cu iuțeală corpul lui Boris. Krisantem o prinse de gleznă și o trase spre el. Femeia căzu, dar nu dădu drumul curelei, se ridică precum o pisică și sări în spinarea turcului. Împlântă cu toată puterea acul cataramei, lung de zece centimetri, în ceafa lui Elko. Acesta simți oțelul rece și se răsuci disperat într-o parte. Yasmine avea forța unui bărbat, iar el nu se putea folosi de mâna dreaptă.

Yasmine nu își dădu seama când primi un cap în gură. Se prăbuși ametită într-o parte. Krisantem îi smulse imediat cureaua. În clipa în care se năpustea din nou asupra lui, el îi trase un pumn cu acul îndreptat spre ea.

Țipătul femeii se auzi până la etajul al treilea. Tot acul i se înfipsese în ochi. Krisantem simți prelingându-se pe mână un lichid cald și lipicios. Era cristalinul. Acul ajunsese la creier, iar Yasmine murise pe loc.

Trecu un minut până scăpă de corpul egiptencei. Se ridică în picioare clătinându-se și aprinse lumina. Dinspre ușă se auzi un țipăt. Malko și Samantha tocmai apăreau cu pistoalele în mâini. Malko își simți inima în gât. Chipul mutilat al egiptencei îi va stărui multă vreme în minte. Chiar și Samantha întoarse capul în altă parte... Dar își recăpătă imediat sângele rece, se aplecă deasupra lui Boris și îi luă pulsul.

— Trăiește, spuse ea. Cred că a fost drogat.

— Dar cum o fi făcut?

Nu mai auzi răspunsul Samanthei. Îl ridicară amândoi pe Boris Okolov și reușiră să-l așeze pe divanul roșu din bibliotecă. Acum pulsul era regulat și respira normal.

— Trebuie să-i găsim pe arabi, făcu Samantha. Nu cred că au ajuns prea departe.

Malko se uită pe fereastră.

— Ia privește!

În curte, era o camionetă cu motorul pornit. Era un „Brinks" în genul acelora cu care se transportă materialul pentru exploatările petrolifere, blindat, fără apărătoarele exterioare și cu cauciucuri rezistente la gloanțe. Samantha schiță un zâmbet ironic.

— O să le facem o surpriză... Ajută-mă!

Ea o puse pe Yasmine în cârcă.

— Deschide-mi ușa, îi ceru ea lui Malko.

Coborî scările și se îndreptă spre camionetă. Cum era întuneric, putea fi confundată cu Yasmine. Exact când ajunse lângă vehicul, o voce o strigă în arabă.

Portiera din spate era deschisă. Un bărbat trase corpul Yasminei înăuntru. Samantha o trânti imediat și plecă în goană de acolo. În clipa în care ajungea lângă peron, camioneta demară în trombă, luând și cadavrul Yasminei cu ea.

Alexandra îl pansa pe Ghedeon. Malko își turnă votcă într-un pahar mare și îl dădu imediat pe gât. Nu va uita niciodată ochii de peruzea ai egiptencei. Ce meserie împuțită. Boris Okolov începea să se miște...

Malko se uită la pendula mare de deasupra șemineului. Era două și jumătate. Până la debarcarea colonelului Douglas mai rămăseseră nouăzeci de minute. Și gorilele nici măcar nu se treziseră.

— Haideți la culcare, propuse el.

Dar în acel moment, în parc se auzi o rafală de armă automată.

Capitolul VIII

Se mai auziră încă trei focuri de armă, apoi se făcu liniște. Malko îl privea pe Boris Okolov. Rusul deschisese ochii și își revenise. Asculta cu o neliniște apărută subit pe chip.

— Haide să vedem ce se întâmplă, îi spuse Malko lui Krisantem.

Nu putea fi colonelul Douglas. Iar arabii plecaseră deja. Să nu fie cumva supraviețuitorii Organizației Gehlen...

Chris Jones și Milton Brabeck apărură în hol, fără cravată, cu ochii umflați de somn, dar burdușiți cu arme.

— Se aude din parc, strigă Jones.

— Stați pe loc, zise Malko. S-ar putea să fie o diversiune.

În plus, prefera ca Milton și Chris să o supravegheze pe Samantha. Krisantem ridică de jos pistolul Astra și îl urmă pe Malko. Mâna dreaptă i se umflase îngrozitor. Curtea era pustie și nu se mai auzea nici un zgomot în afara zăpezii care cădea de pe vreo creangă prea încărcată. Malko se zgribuli din cauza gerului mușcător. Nu avusese timp să-și ia paltonul. După ce străbătu curtea, se pomeni pe peluza înghețată. Împreună cu Krisantem se afundă în fugă pe cărarea ce traversa parcul. Era destul de întuneric și foarte curând nu mai zări nici luminile castelului. După vreo cinci minute, Malko se opri ca să asculte. În depărtare, se auzea șuieratul unei locomotive.

În clipa în care voiau să se întoarcă, auziră un foșnet de frunze la vreo zece metri în fața lor. Malko se ascunse după un copac, iar Krisantem se ghemui acolo. Mâna rănită îl jena. Se auzi un foc de armă. Imediat, turcul ripostă cu pistolul lui, pe care îl ținea în mâna stângă. Malko văzu o lumină în direcția din care se auzise împușcătura. Trase și el. Se auzi un țipăt și o bufnitură. Se instală din nou liniștea.

Cei doi bărbați se îndreptară cu precauție spre locul din care s-a tras. Pe întuneric, Malko pipăia după corpul întins de-a curmezișul potecii. Se aplecă și pipăi stofa groasă a pardesiului. Bărbatul era culcat pe burtă și nu se mai mișca. Când îl întoarse cu fața în sus, Malko își dădu seama imediat că murise. Pe bâjbâite, Krisantem luă de jos un pistol automat pe care îl băgă în buzunar.

— Să ne întoarcem, zise Malko.

Îndată ce se lumina, se vor întoarce să cerceteze acest interesant cadavru, dar, pentru moment, lucrul cel mai urgent era să-l supravegheze pe Boris Okolov.

* * *

Malko îl opri pe Elko Krisantem. Turcul scoase un geamăt înăbușit. Stăpânul lui îl strânsese chiar de mâna rănită...

— Privește într-acolo! spuse Malko.

Un bărbat mergea clătinându-se lângă peron, încercând să deschidă ușa. Krisantem și Malko veniră tiptil în spatele lui cu armele în mâini. Turcul îl prinse de umăr și îl întoarse brusc cu fața spre el.

— Vai de mine!

Fața străinului era plină de sânge, la fel și hainele. Vru să spună ceva, dar sângele îi țâșni din gură. Mâna era încleștată pe piept. Malko și Krisantem îl susținură, iar necunoscutul se agăță de ei. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, destul de puternic, cu o figură obișnuită. Reuși să articuleze câteva cuvinte de neînțeles, apoi se prăbuși înainte leșinat.

Krisantem deschise ușa cu piciorul și îl băgară pe rănit înăuntru. Când îl văzu, Alexandra țipă îngrozită.

— Dă-i repede telefon doctorului Kuntz, îi spuse Malko.

Ea se duse în grabă la telefon în timp ce Malko și turcul îl întindeau pe rănit pe canapeaua roșie din bibliotecă. Samantha și Boris nu mai erau acolo, iar gorilele se duseseră în bucătărie să bea o cafea. Malko se simți ușurat. Se chinuia degeaba să-l facă pe rănit să bea o înghițitură de votcă. Lichidul se prelingea pe buzele inerte. Respira slab și rar.

Deschise ochii și se uită fix la Malko cu privirea încețoșată. Mai spuse ceva, dar atât de sacadat, încât nu se înțelegea

nimic. Totuși, printre cuvinte, Malko deslușì unul cunoscut: „imediat". Străinul vorbea românește. Malko se aplecă spre el și îl întrebă în nemțește:

— Cine sunteți? Ce trebuie să facem imediat?

Dar rănitul căzuse din nou în starea lui de leșin. Alexandra se ivi în pragul ușii bibliotecii.

— Doctorul Kuntz nu este acasă, zise ea. A plecat la Viena.

Malko înjură neputându-se abține. Dacă nu îi acordau ajutorul imediat, omul avea să moară. Îl deschise la haină și la cămașă. Avea două găuri în piept, chiar în dreptul plămânilor. Mai jos puțin, mai avea una. Se mira prin ce miracol reușise străinul să ajungă până la ușă, cu cel puțin trei gloanțe în el. Acum era pe moarte din cauza hemoragiei interne. Cine îl împușcase și cine era?

Poate știa mai multe colonelul Okolov. Malko urcă în fugă până în salon. Înfășurată într-un halat de casă, Boris Okolov își bea cafeaua. Așezată în fața lui, Samantha nu-l scăpa o clipă din ochi. Ceva mai departe, Gheorghe Borș încerca să-și revină de pe urma emoțiilor. Malko îi povesti rusului straniul incident din parc. Omul KGB-ului clătină din cap.

— Au venit aici ca să ucidă. Polițiști români.

Lucrul acesta era îngrijorător. Malko reveni la parter năucit. Când intră în bucătărie, se ciocni de Krisantem. Turcul îi dădu arma luată de pe jos.

— Ia uitați-vă, un pistol Tokarev.

Era o armă de fabricație rusească. Malko o cântări gânditor. Era foarte ciudat. Pe cine voia să împuște străinul pe care îl omorâseră?

Se întoarse în bibliotecă. Ușa era închisă. Se miră și încercă să o deschidă. Degeaba, cineva o încuiase pe dinăuntru.

— Cine e acolo? strigă el. Deschideți!

Nu primi nici un răspuns. Urcă din nou în salon. Boris Okolov și Samantha nu mai erau acolo. Se întoarse în bibliotecă, exact în momentul în care ușa se deschidea. Malko dădu nas în nas cu colonelul Okolov, foarte liniștit și extrem de elegant în halatul de casă din mătase vișinie. Cu mâinile în buzunare, el îl măsură pe Malko de sus până jos ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce este, dăguțule?

— De ce v-ați încuiat înăuntru?

Rusul zâmbi.

— Pentru că sunt prudent.

Malko zări prin crăpătura ușii corpul întins pe divanul roșu.

— Ați vorbit cu el?

Okolov dădu din cap.

— A murit.

Malko îl împinse într-o parte și alergă la rănit. Dar se opri mut de groază. Cuțitul de tăiat hârtie de pe birou, o piesă persană din bronz, era înfipt în gâtul străinului. Malko se întoarse spre rus furios la culme:

— L-ați omorât!

Okolov ridică din umeri.

— Tot avea să moară. A venit aici ca să mă ucidă.

— De unde știți?

Colonelul clătină din cap.

— Drăguță, nu uita că eu vin din „cealaltă parte". Și am în cap multe lucruri.

Malko examină cadavrul. Se zbătuse, iar corpul zăcea ghemuit pe divan. Deodată, văzu o pată de sânge pe perete. Înainte de a muri, străinul parcă voise să scrie litera „Z". Boris Okolov dădu din cap.

— Nu fi prea sentimental, spuse el.

În ceea ce îl privea pe el, nu era nici un pericol... După aceste drăgălașe cuvinte, ieși din bibliotecă, lăsându-l pe Malko perplex și tulburat. Doamne, câte mistere! Iar colonelul Douglas va sosi abia peste o oră. Închise pleoapele mortului și plecă din bibliotecă. Alexandra îl aștepta singură, dârdâind de frig și de teamă.

— Ce se întâmplă aici este oribil, murmură ea.

— Unde sunt ceilalți?

— S-au culcat. L-am pansat pe Krisantem.

Lui Malko îi trecu prin minte un gând. Străinul pe care îl omorâse în parc venise să-i spună ceva foarte important și foarte urgent. „Imediat". Și era român. Iar Boris Okolov venise din România.

— Du-te să te culci și tu, îi spuse el Alexandrei. Eu mai rămân.

Tânăra îl sărută și urcă scara. Rămas singur, Malko își verifică pistolul și se așeză comod într-un fotoliu. Colonelul Douglas va sosi curând. Până atunci, nu mai voia să-și asume nici un risc, în schimb voia să vadă în cine trage.

Capitolul IX

Pe sub ușă se auzi un râcâit ușor, ca și cum un gândac mare ar fi vrut să se strecoare între prag și podea. Boris Okolov tresări și se ridică din pat. Abia ațipise, căci bărbatul descoperit în parc îl tulburase foarte mult, dar nu voise să trădeze acest lucru în fața lui Malko. Luă încetișor arma Tokarev și trase siguranța. După aceea, se lăsă în patru labe pe mochetă, îndepărtându-se de pat. Dacă cineva ar fi avut intenții rele, prima țintă ar fi fost patul.

Stând de-a bușilea pe întuneric, rusul se opri să asculte. Nu se mai auzea nici cel mai mic scârțâit. Se întreba dacă nu cumva visase și dacă tensiunea nervoasă nu începea să-i joace feste. Ușa dintre cele două camere era deschisă, iar Samantha dormea fără nici o grijă.

Boris Okolov se apropie tiptil-tiptil de ușă. Întinzând mâna pe întuneric, simți brusc sub degete o bucățică de hârtie. Cu siguranță că cineva i-o strecurase pe sub ușă. Mai liniștit puțin, Okolov o luă de jos, se ridică și aprinse lumina. Era scrisă o singură propoziție cu pixul: „Vă aștept în bibliotecă. Ghedeon."

Colonelul Okolov lăsă din mână pistolul și se așeză pe pat, mototolind cu gesturi automate bucata de hârtie. Oftă ușurat. Deci, EL venise. Ca și acea persoană, Boris Okolov prevăzuse și el acest lucru. Bărbatul care știa totul despre trădarea lui Poreski se găsea la etajul de dedesubt și îl aștepta.

Se numea Gheorghe Borș. Okolov era sigur de asta, căci englezul era singurul străin rămas în castel. Doar dacă nu mai venise și altcineva între timp. Dar de unde știa străinul în ce cameră stă el?

Boris Okolov se îmbrăcă în grabă. Prefera să se întâlnească cu Ghedeon fără să fie și Samantha de față. Când își puse ceasul la mână, văzu că era ora trei și zece dimineața.

După ce își puse arma la centură, deschise încetișor ușa și ieși pe coridor. Din fericire, mocheta pufoasă înăbușea zgomotul pașilor. Iar castelul din Liezen părea în fine adormit.

* * *

Vântul rece care bătea în Piața Roșie părea că îi împinge pe trecători pe sub ziduri. Aceștia erau destul de numeroși. O dată cu apropierea sărbătorilor de iarnă, moscoviții invadau toate raioanele de la Gum, în ciuda mărfurilor foarte puține. Imensul magazin de stat era aglomerat tot timpul.

Herb Berger își lovi ghetele una de cealaltă ca să se mai încălzească puțin. Se uita cu jind la hotelul ultramodern de lângă Gum care abia fusese terminat. Cel puțin acolo trebuia să găsească un ceai cald. Mai avea de stat cinci minute, apoi pleca.

Rușii ăștia nu vor deveni niciodată serioși. Herb, atașatul numărul trei al Ambasadei Statelor Unite la Moscova, culegea, mai mult sau mai puțin legal, informații palide prin intermediul unui trădător mărunt. De regulă, acestea nu mergeau mai departe de orarul autobuzelor pentru Irkuțk sau Ulan Bator... Dar când se știe că planul metroului din Moscova este o informație „clasificată", nu trebuie să ceri mai mult.

Legăturile cu trădătorul fuseseră stabilite cu mult înainte de venirea lui Herb la Moscova. El fusese ales de către superiorii lui ca să asigure contactele, căci ambasadorul îl detesta în mod prietenos și, în cazul unui eșec, se va vedea obligat să-l cheme înapoi.

Era de la sine înțeles că întâlnirea avea loc întotdeauna în aer liber, în locuri îngrozitoare. Herb se întreba uneori dacă toate astea nu erau doar un joc neînsemnat al agenților din KGB, bucuroși de orice prilej care i-ar putea compromite pe americani.

Simți că cineva îl atinge ușor. Ridică privirea și îl zări pe bărbatul pe care îl aștepta. Era un funcționăraș rotofei,

încotoşmănat cu un palton din blană de proastă calitate. Rămase doar o clipă lângă Herb, apoi dispăru în Gum. Herb bagă mâna în buzunar şi găsi un cocoloş de hârtie. Ca să abată atenţia duşmanilor, mai rămase încă vreo cinci minute acolo. Îi venea să arunce cocoloşul cât colo şi să spună că legătura lui nu a venit la întâlnire. Voia cu orice preţ să scape de aceste întrevederi ridicole. Oare la ce le foloseau celor din CIA toate astea, când dispuneau de cei mai perfecţionaţi sateliţi de spionaj din lumea întreagă?

Îngheţat bocnă, făcu semn unui taxi să oprească. De data asta, poate că va aduce în sfârşit planul metroului din Moscova ca să poată câştiga cel de-al treilea război mondial.

* * *

Boris Okolov împinse uşa bibliotecii şi pătrunse înăuntru. Gheorghe Borş îl aştepta fumând. Rusul coborâse fără să aibă neplăceri. Malko, doborât de oboseală, adormise ghemuit în fotoliul din salon. Okolov se apropie de englez şi îi zâmbi.

— Deci tu eşti Ghedeon.

Vorbise special în rusește, tutuindu-l după obiceiul acestei limbi. Ghedeon dădu din cap şi îi răspunse tot în rusește, fără nici un efort, deşi avea accent străin.

— Eu sunt Ghedeon.

Uşa bibliotecii fiind închisă, puteau să discute cu voce tare. Okolov îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

— De ce ai venit, drăguţă? îl întrebă el. Nu pot să-ţi spun mai multe despre bietul Poreski.

Ghedeon râse ascuţit.

— Oh, eu sunt sigur că poţi, tovarăşe colonel. Oricum ştii mai multe lucruri decât Poreski. De exemplu, tu trebuie să cunoşti codurile Gamma.

Prudent, Okolov îi zâmbi.

— Acestea sunt secrete foarte bine păstrate.

Ghedeon îşi arătă dinţii galbeni.

— Chiar dacă nu le cunoşti, tu ştii alte lucruri pentru care suntem gata să plătim foarte bine. Scump de tot, repetă el gânditor.

Boris Okolov îl observa pe sub pleoape cu o privire plină de o bucurie răutăcioasă. Ce clipă ameţitoare! Apoi, bucuria îi fu

umbrită brusc. Îl străbătu un gând rece ca moartea. Reluă imediat:

— Ce îmi propui, tovarăşe Ghedeon?

Acesta cercetă faţa suptă a bătrânului rus. Oare din ce motiv acceptase să-şi trădeze patria? Gheorghe Borş spera din tot sufletul să o fi făcut numai pentru bani.

* * *

Ambasadorul Statelor Unite la Moscova îl trezi în toiul nopţii pe operatorul care se ocupa de telexul ambasadei. Era pentru a doua oară când se întâmpla într-un an. El îi întinse subordonatului o hârtie care conţinea doar câteva cuvinte:

— Cod Unu. Maximă urgenţă. Anunţaţi neîntârziat conducerea CIA şi a DIA.

Codul Unu însemna că destinatarul fusese anunţat în clipa în care telegrama ajungea la Washington unde să se ducă şi la ce oră. Somnoros, operatorul începu să decodeze mesajul. Avea de aşteptat mai bine de o jumătate de oră...

* * *

David Wise tocmai se pregătea să iasă din biroul lui situat la etajul al şaisprezecelea în sediul CIA din Langley, când primi mesajul de la Ambasada americană din Moscova. La început crezu că nu a citit corect. După zece minute, era absolut sigur că nu se strecurase nici o greşeală de decriptare a mesajului şi că informaţia care se afla pe biroul lui era nepreţuită... Ridică receptorul unuia dintre cele trei telefoane.

— Fă-mi legătura cu castelul din Liezen, în Austria. Numărul este 45, iar dacă întâmpini greutăţi, sună la ambasada noastră din Viena. E o prioritate absolută.

Închise şi îşi aprinse o ţigară. Măcar de ar ajunge la timp...

* * *

— Toate astea mi se par foarte interesante, drăguţă, recunoscu Boris Okolov.

— Atunci, haide să plecăm acum, spuse Ghedeon.

Rusul clătină din cap.

— Nu vom ajunge prea departe. Nu o cunoşti pe contesa Adler. Ar fi mai bine să ne organizăm puţin. Poate că mâine vom reuşi să facem ceva mai bun.

— Dar eşti de acord? îl întrebă Ghedeon.

— Da, sunt de acord.

Ghedeon se scărpină pe nas. Okolov avea dreptate. Să plece în toiul nopţii de la castel reprezenta un anumit risc, dacă se gândeau la gorile, la Malko, la Krisantem şi la Samantha, care ar porni cu toţii pe urmele lor. Se temea de Malko şi de americani, fiindcă şi ei îl voiau pe Boris Okolov. Se ridică.

— Deci ne-am înţeles pentru mâine. Cum vom proceda?

Boris se pregătea să răspundă, când se auzi telefonul sunând. După patru apeluri, cineva din castel răspunse. Cei doi tăcuseră chitic. Boris Okolov duse degetul la buze, ridică cu grijă receptorul şi îl duse la ureche.

Din cauza zgomotului de fond, Boris îşi dădu seama imediat că era vorba de o convorbire la mare distanţă şi se cutremură. Se pare că nimeni altcineva nu mai răspunsese la aparat. Mai exista o şansă.

— „Person to person call" pentru domnul Linge, zise o voce de femeie.

— Sunt eu, prinţul, se auzi glasul lui Malko.

Ridicase receptorul din salon, dar era sigur că Boris asculta. Se mai auziră câteva pârâituri, apoi o vocea unui bărbat pe care Boris nu îl cunoştea.

— Malko?

— Da.

— Sunt David Wise. Ascultaţi, se petrece ceva incredibil. Poreski, colonelul Poreski...

Boris Okolov închise telefonul din bibliotecă. Pe chipul lui nu se vedea nici o emoţie. Ghedeon îl întrebă plictisit:

— Ce se întâmplă?

Rusul îi zâmbi liniştit.

— Se întâmplă, tovarăşe, că trebuie s-o luăm din loc imediat. Americanii coc ceva ca să mă înhaţe.

Nimic nu l-ar fi bucurat mai tare pe Ghedeon.

— Am putea ieşi din ţară înainte de prânz, spuse el. Voi telefona din Viena ca să cer ajutor...

Boris Okolov ajunsese deja la uşă. Ştia că nu avea prea

mult timp la dispoziţie. Bine că acţionase la ţanc. Altminteri Ghedeon ar fi plecat cu coada între picioare. Avusese întotdeauna noroc. În afară de un singur lucru.

Ca să plece, trebuia să-şi ia anumite măsuri de prevedere. Samantha şi Malko nu stăteau nici ei cu braţele încrucişate. Se repezi la scară, urcând câte patru trepte odată. Era ora trei şi douăzeci şi cinci dimineaţa.

Capitolul X

Urletul femeii izbucni în momentul în care Malko ieșea din camera goală a lui Boris Okolov cu pistolul în mână. În încăperea de alături, Samantha nu se trezise încă.

Malko ezită puțin, torturat de un presentiment înfricoșător. Strigătul venea din camera lui unde dormea Alexandra. Se repezi pe culoar. Ușa era întredeschisă. O împinse cu piciorul și se opri în prag paralizat de surpriză.

Alexandra se lupta furioasă cu colonelul Boris Okolov. O dâră de sânge îi murdărise gâtul și gulerul cămășii de noapte. Rusul o ținea strâns cu o mână, iar cu cealaltă agita un brici.

Stând lângă ușă, Gheorghe Borș privea scena cu ochii lui mici, căprui și inexpresivi, cu pielea la fel de galbenă ca de om bolnav. În mână ținea o valijoară și era îmbrăcat cu pardesiul.

Zărindu-l pe Malko, Okolov, cu o zvâcnire a șoldurilor, o lipi pe Alexandra de el și își petrecu brațul în jurul taliei, lăsându-i gura liberă. Mâna în care avea briciul descrise un arc de cerc prin aer și lama se opri exact sub bărbia Alexandrei. Tânăra austriacă scoase un sunet strangulat și nu se mai zbătu.

— Să nu te miști, drăguțule, că îi tai gâtul până la ceafă, îi porunci Okolov...

Rusul era gata îmbrăcat, tot fără cusur, însă privirea lui nu avea nimic comun cu aceea a unui playboy, deși zâmbea în colțul gurii.

Lama briciului atingea pielea delicată a Alexandrei, iar rusul nu avea de făcut decât să apese puțin ca să-i taie beregata. Malko rămase țintuit locului. Întâlni privirea înnebunită a Alexandrei. Se gândea ca să mai câștige timp. De ce acționa astfel Boris Okolov?

— Îmbrăcaţi-vă! îi ordonă rusul Alexandrei.

Ea căută din priviri părerea lui Malko.

— Ascultă-l, îi spuse el.

Îmbrăcatul îi luă mai mult de cinci minute. Boris Okolov nu o lăsă pe Alexandra nici o secundă, ţinând briciul lipit de gât. Ruşinată, ea fu obligată să-şi pună un slip, apoi să-şi scoată cămaşa de noapte, rămânând cu bustul gol până se îmbrăcă cu o bluză şi cu nişte colanţi, iar apoi până îşi încheie nasturii de sus de la fusta ei lungă din piele de căprioară.

În braţele mari ale rusului, Alexandra părea cât o furnică. Fusta lungă, descheiată la câţiva nasturi, lăsa să se vadă picioarele strânse cu colanţii negri. Malko simţi un fior de dorinţă amestecată cu furie, căci Gheorghe Borş nu pierdea nici o clipă din acest spectacol... El îl întrebă brusc:

— Ce mai înseamnă şi asta? Ce căutaţi în camera mea?

Ghedeon nu îşi schimbă expresia feţei. Zâmbi cu ură şi spuse fără să-şi ia ochii de la picioarele Alexandrei:

— Întrebaţi-l pe el!

Fără să răspundă, Malko înaintă spre Boris Okolov. Acesta o ridică cu brutalitate pe Alexandra care se aplecase să se încheie şi la ceilalţi nasturi.

Urletul tinerei îi îngheţă sângele în vene. Sângele ţâşni sub apăsarea lamei briciului. Din instinct, Malko ridică pistolul.

— Nu te prosti, drăguţă, făcu Okolov. Chiar dacă reuşeşti să-mi tragi un glonţ în cap, îţi jur că ultimul lucru pe care am să-l fac va fi s-o omor.

Alexandra sângera abundent. Reuşi să-i strige lui Malko:

— E vina ta! Dacă nu voiai să te culci cu târfa aia, ai fi avut grijă de mine!

Gheorghe Borş scoase un ţipăt ascuţit.

— Boris, fii atent!

În cadrul uşii tocmai apăru silueta înaltă a lui Krisantem. Boris Okolov întoarse încetişor capul. Malko văzu cum îşi încordează pumnul. Strigă înainte să nu fie prea târziu.

— Krisantem, nu te mişca!

Ofensat, turcul se opri locului. Tocmai când ajunsese aproape de gâtul lui Gheorghe Borş.

— Foarte bine, drăguţule, îl aprobă Okolov, bun băiat şi liniştit. Nu poţi să te baţi cu mine...

— Ce vreţi?

Rusul începu să se retragă spre ușă, târând-o și pe Alexandra. În mișcare, fusta se desfăcu și mai mult. Lui Gheorghe Borș îi ieșiseră ochii din cap.

— Foarte simplu, zise Okolov, eu plec cu Gheorghe Borș. Și cum nu vreau complicații, o iau ostatic.

— Lăsați-o în pace, îi ceru Malko. Vă las să plecați.

Okolov scuturâ din cap. Lui Malko i se păru brusc mai slab și mai îmbătrânit, cu cearcăne mari sub ochi.

— Nu mai vorbi prostii, drăguță, au spus că nu mă lasă cu nici un preț să plec. Îi cunosc eu pe tipii din Washington.

Ținând în continuare briciul la gâtul Alexandrei, el o împinse afară din cameră. Malko și Krisantem se dădură la o parte. Gheorghe Borș îl urmă pe rus. În timp ce cobora scările, Malko se întreba cu disperare cum să o elibereze pe Alexandra. Dar nu vedea nici o posibilitate. Acum ajunseseră în hol, iar peste foarte puțin timp va fi prea târziu. Un curent de aer rece îl făcu să se zgribulească. Borș deschisese ușa de la intrare. Malko zări Rolls-ul lângă peron, cu motorul pornit.

Boris Okolov admira picioarele lungi ale Alexandrei. Malko simți că își pierde mințile. Dacă îl lăsa pe rus să plece, comitea o greșeală de neiertat. Însă acesta nu va ezita să o omoare pe Alexandra. Iar CIA nu va mai putea să i-o dea înapoi. Se blestema că amestecase viața particulară cu meseria lui plină de pericole. Într-o bună zi, trebuia să se întâmple acest lucru. Okolov o împinse pe Alexandra înainte, cu briciul tot la gât.

— Nu te teme. Eu nu fac rău niciodată femeilor frumoase.

Lui Malko îi venea să-l omoare.

— Boris, dacă i se întâmplă ceva Alexandrei, îți jur că te voi urmări prin lumea întreagă ca să te omor, zise Malko cu voce stinsă.

Rusul nu mai apucă să-i răspundă. În spatele lui Malko se auzi o pocnitură înfundată și în geamul ușii apăru o gaură. Gheorghe Borș țipă ca un șoricel și sări într-o parte.

Samantha stătea pe ultimele trepte ale scării cu Beretta în mână, fierbând de furie. Purta doar un chimonou scurt din mătase roșie care se oprea deasupra coapselor, iar părul liber îi cădea pe umeri întinerind-o.

— Nu trage!

Malko strigă fără să vrea. Samantha se repezise la rus și îi propti țeava pistolului în tâmplă.

— Intră imediat în casă!

Trăgaciul se afla deja la jumătatea drumului. Boris Okolov nu spuse nimic, dar întoarse foarte încet capul spre Malko. Fața rusului păru brusc decupată dintr-o piele veche și tăbăcită, lipsită de orice expresie. Malko văzu că apasă și mai tare briciul pe gâtul Alexandrei și își dădu seama că o va ucide. Când era vorba de Boris Okolov, nu era de glumit.

Malko îl căută pe Krisantem din priviri. Cu rapiditatea unei cobre, turcul se strecurase în spatele Samanthei. Dar ea își dădu seama prea târziu. Pentru scurtă vreme ea se relaxase, crezând că rusul avea să o asculte. Șnurul îi arse gâtul, trăgând-o înapoi și făcând-o să-și piardă echilibrul. Cu o stăpânire de sine extraordinară, rusul nu se mișcă nici măcar un milimetru. Țeava pistolului Beretta se dezlipi de tâmpla lui exact în momentul în care Samantha apăsa pe trăgaci. Glonțul se înfipse în tavan, împrăștiind peste tot bucăți din tencuială.

Samantha mai trase două focuri la întâmplare, însă gloanțele se opriră în pereți. Apoi Krisantem o trânti pe spate și se năpusti asupra ei cu o lipsă totală de gingășie. Colonelul Okolov își arătă dinții într-un rânjet strălucitor.

— Ai reflexe bune, drăguță.

O și trăsese pe Alexandra pe ușă afară. Apoi străbătură peronul și se urcară în Rolls-ul ale cărui portiere le deschisese Gheorghe Borș.

Malko rămase paralizat. În spatele lui, Krisantem slobozi un mârâit. Samantha îi strângea sexul în mână. Se încordă ca un arc și îi scăpă, lăsând chimonoul în mâna turcului. Din fericire, Malko îi luase pistolul la timp. Ea se repezi la el nebună de furie, cu un cerc alb în jurul gurii și goală pușcă.

— Omoară-l! urlă ea, omoară-l odată, că altfel nu-l mai prinzi!

Gheorghe Borș nu apucase să se urce în Rolls. Samantha străbătu peronul alergând și se aruncă asupra lui. Englezul simți izbitura trupului ei, dar nu avu timp să aibă vreo satisfacție erotică. Samantha îi aplică un picior sub abdomen, de îl făcu se se încovoaie. Apoi își înfipse degetele mari în carotide și apăsă cu toată puterea... Rusul îl strigă pe Malko prin geamul lăsat.

— Nu o lăsa să-l omoare, drăguță, că vine cu mine, altfel...

Malko alergă și o luă pe Samantha în brațe, trăgând-o înapoi. Ea se întoarse dându-i drumul lui Gheorghe Borș, iar Malko simți cum bâjbâie cu degetele căutându-i ochii. Sânii tari se striveau de el, șoldurile pline erau lipite de abdomen și contesa Adler se străduia din răsputeri ca să-l omoare.

Se luptară amândoi câteva secunde, apoi el reuși să o tragă înapoi. Ea se zbătea cât putea de tare cu o energie sălbatică. În trecere, îi trase un picior englezului care căzuse pe trepte.

— Aduceți-l încoace, strigă Okolov din Rolls. Altfel o omor pe micuță.

— Du-l, îi ordonă Malko lui Krisantem fără să-i dea drumul Samanthei.

Clătinându-se încă, turcul ridică trupul inert al lui Gheorghe Borș și îl târî până la mașină; deschise portiera din spate și îl împinse înăuntru. Malko avea senzația că se luptă cu un colac de șerpi. Samantha îl mușcă de umăr, iar el o îmbrânci cu putere în spate. Nemțoaica se lovi cu capul de zid și deveni moale, apoi se prăbuși pe jos. El se repezi la ușă.

Colonelul Okolov conducea Rolls-ul, iar Alexandra stătea lângă el. Borș nu se vedea. Rusul ridică mâna pentru ca Malko să-i vadă pistolul.

— Vă mulțumesc pentru ospitalitate, strigă rusul.

Acum nu mai putea face nimic. Deodată Malko se gândi la focurile de armă trase în parc. Alergă la Rolls-ul care tocmai demara.

— Fiți atent că ei vă așteaptă, îi strigă el rusului.

Okolov scutură din cap.

— Nu-ți fie teamă, drăguță, eu sunt cel mai tare...

Rolls-ul se îndepărtă încet, iar Malko avu timp să zărească figura îngrozită a Alexandrei. Avea impresia că trăiește un coșmar. Când se întoarse, Samantha își punea chimonoul pe ea, iar Krisantem se strâmba de durere.

— Trebuie să-i urmărim, repede! Mi-e teamă că sunt așteptați la ieșirea din parc, zise Malko.

Samantha i se adresă cu un zâmbet disprețuitor:

— Nu trebuia să-l lași să plece. Nu o să-l mai vezi în vecii vecilor... Avortonul ăla o să-l ducă în Anglia.

— Ba nu în Anglia, zise Malko încetișor. Colonelul Okolov va pleca în Est.

— În Est?

— Acolo o să-l predea, spuse Malko cu tristețe... Dacă nu vom reuși să-l împiedicăm... Las' că îți explic eu...

Se uită la ceas. Era patru fără două minute. Conform orarului stabilit, colonelul Douglas avea să sosească la patru fix. Ce va face atunci? Krisantem alerga deja spre garaj. Malko fugi după el.

* * *

Masivul vehicul Mark 10 ieși din garaj ca o rachetă. Malko era la volan. Lângă el, Krisantem ținea un Winchester 30/30 pe genunchi și destule gloanțe în buzunare ca să scufunde un portavion.

Rolls-ul avea două minute avans. Deodată, în apropierea grilajului, se ivi o siluetă din întuneric. Malko încercă să o evite. Parbrizul se făcu țăndări sub ploaia de gloanțe, apoi se auzi o lovitură înfundată, o zmucitură, iar Jaguarul se opri într-un șanț.

Krisantem se rostogolise deja pe podea, iar Malko ieșise mai încet pe partea cealaltă. Auzi zgomotul unui motor puternic ce demară, apoi imediat, urmă împușcătura înfundată a Winchesterului 30/30. Când ajunse lângă Krisantem, acesta înjura de mama focului.

— Am ratat, se lamentă el.

— Nu-i nimic, oricum nu ar fi schimbat situația.

Malko înălță ochii la cer. Nu venea nici un zgomot de elicopter. Iar granița cehoslovacă era la mai puțin de o jumătate de oră. Și-apoi, intervenția colonelului Douglas risca să o coste viața pe Alexandra. Exista o foarte mică șansă ca David Wise să se fi înșelat.

Nu voia să se mai gândească la Alexandra. De îndată ce Boris Okolov va fi la adăpost, precis că îi va da drumul. La ce îi folosea tânăra femeie? Oricum rusul nu va rămâne în Austria. Jaguarul nu se mai putea folosi. Plecă pe jos spre castel. Balul contesei Adler se terminase foarte prost.

Malko se duse direct în bibliotecă. Descurajat, își turnă un pahar cu votcă și se prăbuși într-un fotoliu. Nici nu îndrăznea să se gândească la Alexandra. Iar prezența cadavrului înfășurat într-o pătură nu-l mai deranja absolut deloc. Puse telefonul lângă el. În acest moment puțin îi păsa de Boris Okolov și de CIA. Se auzi o cucuvea, iar Malko închise ochii. Îl urmărea necontenit imaginea picioarelor lungi ale Alexandrei strânse în colanții negri. Niciodată nu avusese mai multă nevoie de ea ca în clipa în care fusese răpită de rus.

Dădu toată votca peste cap și își aduse mai aproape telefonul. Unde naiba era colonelul Douglas? Oricum nu mai avea nici o importanță.

* * *

Vocea stridentă a Samanthei îl făcu pe Malko să tresară. Fără măcar să-și dea seama, ațipise câteva clipe.

— Ei, asta este tot ce poți să faci?

Nemțoaica era îmbrăcată și coafată. Ochii cenușii semănau cu două bucățele de granit. Realiză că inima îi bătea ca unui licean. Aproape că se așteptase să-i audă vocea Alexandrei.

— Pentru moment, nu este nimic de făcut, spuse el.

— Unde e Okolov?

— Și eu aș vrea să știu. Poate în Cehoslovacia.

— Vrei să spui că s-a întors în Est? Dar e cu neputință. Ești un mincinos! Te-ai înțeles cu englezii. Acolo s-a dus. Dar o să mi-o plătești. Boris nu se poate întoarce acolo pentru că își riscă viața.

Malko dădu din cap. Samantha stătea țeapănă în fața lui, nebună de furie și de teamă. Într-adevăr, era de necrezut.

— Boris Okolov nu a plecat la Londra, spuse rar Malko. La ora asta, este în drum spre Uniunea Sovietică împreună cu Gheorghe Borș. Omul care l-a manipulat pe colonelul Poreski. Samantha ridică sprâncenele neîncrezătoare.

— Ce mai înseamnă și povestea asta? Boris Okolov a ales calea libertății...

Malko îi răspunse cu tristețe:

— Este cea mai frumoasă lovitură din cariera lui! Tocmai am aflat-o de la Washington. Totul a fost pus la cale. A venit în

Vest din propria dorință. Special ca să se întâlnească cu „Ghedeon". Deoarece colonelul Poreski nu a fost executat. Dar acum va fi. Rușii au avut nevoie de Ghedeon ca să-l demaște. A fost o mașinație diabolică.

Samantha îl asculta, dar tot neîncrezătoare.

— Cum se face că un om cu rangul lui Okolov a riscat să fugă în Vest pe cont propriu? Dacă ce spui este adevărat, înseamnă că și-a asumat un risc enorm.

— Să-l întrebi când o să-l întâlnești.

Malko tăcu. Se ruga din tot sufletul ca rusul să o elibereze pe Alexandra înainte să treacă în Est. Altfel, cum avea să o mai găsească?

Dar un lucru evident îl orbi: bărbatul rănit mortal care venise trebuia să știe că Poreski nu a murit. Oamenii lui Okolov trăseseră în el. Iar acest Okolov îl omorâse cu propriile lui mâini. Chiar sub acoperișul lui Malko!

Acesta se uită cu milă la cadavrul făcut sul în cuvertură. Dacă Alexandra nu apărea, trebuia să aducă un campion al spionajului sovietic pe propriul lui teren. Deși acest lucru era echivalent cu o sinucidere...

— Nu te cred, zise brusc Samantha. Ai creat o diversiune și acum o să te omor.

Vocea era obosită și încordată. Malko ridică privirea. Beretta era îndreptată spre el, iar ochii cenușii ai Samanthei erau fixați asupra lui. Acest lucru îl purtă cu gândul în urmă cu un an, la Bali...

Tocmai se pregătea să-i răspundă, când se auzi huruitul îndepărtat al unui motor. Se uită la ceas. Era cinci fără patru minute.

— Dacă mai aștepți câteva minute, o să vezi că nu te mint, îi spuse el Samanthei.

Huruitul devenea din ce în ce mai puternic și mai apropiat. Trebuie să fi venit cel puțin trei elicoptere. Samantha ridică sprâncenele.

— Ce înseamnă asta?

Malko îi surâse puțin cam trist.

— Este un comando trimis de CIA după colonelul Okolov.

El se ridică și străbătu holul. Samantha îl urmă, cu Beretta îndreptată tot asupra lui. Malko deschise ușa și privi afară. După trei secunde, un bărbat în ținută de luptă, burdușit cu grenade de diferite tipuri, se ivi din curtea întunecată. Cu pistolul-mitralieră îndreptat spre Malko, îi zise:

— Condu-mă la prințul Malko. Repede!

Malko dădu la o parte țeava armei.

— Eu sunt. Dumneavoastră sunteți colonelul Douglas?

Figura americanului se lumină.

— Da. El unde este?

Malko clătină din cap.

— A plecat. Ați ajuns prea târziu.

Colonelul Douglas debită o serie de înjurături specifice Școlii de pușcași marini.

— Știu. Imbecilii ăia mi-au transmis ora executării după GMT. Aici, însă, fusul orar este decalat cu o oră în plus... Dar nu m-am gândit că...

— Cred că au avut un motiv, colonele. Pentru dumneavoastră războiul s-a terminat. Eu nu pot să vă ofer decât un whisky sau o ceașcă de ceai.

Împrejurul lor, oamenii din comando împresurau curtea... Castelul era încercuit. Puțin cam târziu. În fața peronului era un elicopter imens.

— Cred că ar trebui să vă chemați oamenii, colonele. Nu aș vrea să-mi sperie servitorii. Dorm liniștiți acum.

Dar nu era chiar așa, căci Krisantem nu dormea. Stând pe un scaun în bucătărie, aștepta ordine. Oamenii colonelului Douglas nu îl speriaseră absolut deloc. În spatele lui Malko, Samantha clătină din cap.

— Ați avut intenția să mă înșelați, zise ea în șoaptă. Nu trebuia să se întâmple astfel...

Malko ridică din umeri.

— Chestie de interpretare. Amândoi am rămas cu coada între picioare.

Colonelul Douglas stătea încă pe gânduri, înțepenit locului de atâtea bagaje. Era clar că nu mai avea nici o șansă... Malko îi întinse mâna.

— Noapte bună, colonele. Nu mai pot să fac nimic pentru dumneavoastră. De altfel, sunt și foarte obosit. Urmarea acestei povești nu vă mai privește pe dumneavoastră.

Imediat după ce dădu mâna cu americanul, el intră și închise ușa. În bibliotecă, era lumina aprinsă, iar Samantha stătea aplecată deasupra cadavrului misteriosului mesager. Malko se apropie de ea. Femeia îi întorsese pe dos toate buzunarele, dar erau goale. Străinul nu avea nici un act de identitate asupra lui.

Malko zări o etichetă lipită de căptușeala hainei și se aplecă. Era aproape ștearsă din cauza transpirației, dar reuși totuși să citească: doctor V. Nagel — București.

— Și el vine tot din România, observă ea gânditoare.

Malko așeză haina la loc și puse pătura peste el. Se simțea extrem de obosit. Ultimele cuvinte ale lui David Wise îi mai stăruiau încă în minte: „Nu-l lăsa pe Okolov să plece, omoară-l."

Capitolul XI

Gheorghe Borș deschise ochii și își reprimă un țipăt de durere. Abdomenul îl durea înfiorător și de-abia putea înghiți. Își pipăi cu grijă gâtul. Era umflat și dureros. Își amintea ca prin ceață de lupta cu Samantha, în rest, totul era un mister... Se întreba unde se afla și ce i se întâmplase. Unde era Boris Okolov?

Englezul se ridică din patul în care fusese culcat și privi în jurul lui. Încăperea era goală, cu excepția patului. Camera avea două uși. Una era mai mică, ducând probabil în altă încăpere, iar în tavan ardea un bec. Gheorghe Borș se duse la ușa mai masivă și încercă să o deschidă. Era încuiată cu cheia și era făcută dintr-un lemn tare și gros. Teama lui Borș devenea și mai mare.

Dădu la o parte perdelele de la fereastră, dar văzu că era zăbrelită. După gratii, erau niște obloane închise foarte bine. Gheorghe Borș ascultă cu atenție. Nu răzbătea nici un zgomot. Veni să se așeze din nou pe pat. Din clipa în care îl lovise Samantha, nu-și mai amintea absolut nimic. Ce ciudat și îngrijorător totodată.

Mâneca stângă era puțin suflecată. O ridică și mai mult și zări o înțepătură la încheietură. Fusese drogat.

Figura lui vicleană se încordă pe dată. Oare unde se afla? Se gândi brusc la Gehlen. Era chiar stilul lor. Dacă l-ar fi răpit pe Boris Okolov, ar fi auzit zgomote. Își scoase haina și pipăi căptușeala. Nu îl scotociseră ca lumea, căci găsi imediat ponsonul din oțel și lamelele din același metal care constituiau trusa lui de ajutor.

Se repezi cu ponsonul la ușă. În zece minute, făcu repede o gaură cu diametrul de un milimetru și lipi un ochi de ea. La început, nu distinse nimic. Apoi, se ivi o siluetă în câmpul lui vizual. Era un bărbat care stătea în picioare pe culoar, foarte aproape de ușă. Un soldat. Gheorghe Borș putea să-i vadă cartușiera de la brâu și centura din piele.

Brusc, soldatul se deplasă de la locul lui. Gheorghe Borș își înăbuși un strigăt. Cascheta paznicului intră în raza lui vizuală și avea steaua roșie. Deci se găsea într-o țară din Est... Îl trecuseră granița cât fusese drogat. Gheorghe Borș se așeză din nou pe pat cu mintea fierbând.

Astfel Serviciile de Informații din Est reușiseră să pună mâna pe Boris Okolov. Cu această ocazie, și pe Gheorghe Borș. Dar cum? Problema aceasta o va elucida mai târziu...

Gheorghe Borș își pipăi molarul fals. Dacă apăsa puțin, elibera câteva miligrame de acid prusic. Poate că îi va folosi. Ghedeon știa multe lucruri și avusese de-a face cu destui trădători. Îl vor face să vorbească și nu îi plăcea suferința.

Singura lui șansă era să reușească să fugă, deși avea una dintr-o mie. Oricum, merita să încerce. Studie ușa care dădea pe culoar și fereastra. Nu prea era nimic de făcut. Ustensilele lui erau prea rudimentare ca să taie barele, iar soldatul de pe coridor îl împiedica să fugă pe acolo. Îi rămânea cea de-a doua ușă. Se aplecă în dreptul clanței și introduse o lamelă din oțel, apoi începu să o miște încetișor. După câteva secunde, încuietoarea pocni. Lamela se înfipsese. Gheorghe Borș apăsă cu toată puterea. Încuietoarea se mișcă, iar ușa se întredeschise. Borș puse ustensilele în buzunar și se strecură în cealaltă încăpere cu inima bătându-i cu putere. Și aici era un bec ce răspândea o lumină puternică. Englezul rămase împietrit.

Alexandra era întinsă pe un pat îngust, în aceeași ținută în care era când o răpise Okolov. Avea ochii închiși, dar respira regulat. Gheorghe Borș se apropie de ea și o cercetă cu atenție. La încheietura brațului drept văzu aceeași urmă de injecție ca a lui. Brusc își dădu seama că mintea nu-i mai funcționa. Corpul Alexandrei îl fascina. Se străduí să-și ia ochii de la tânăra femeie ca să cerceteze posibilitatea de a ieși din

încăpere. Existau o singură ușă care dădea pe același culoar și o fereastră ferecată cu bare.

Se întoarse lângă pat și o contemplă pe Alexandra. Ea dormea cu fața în sus, cu pieptul întors puțin într-o parte. Se aplecă și adulmecă mireasma părului. Simți o mână invizibilă care îi strângea stomacul. Un impuls de moment îl făcu să-i atingă coapsa dezvelită. Ea nu reacționă, iar el își plimbă degetele pe nailonul strălucitor.

Buzele subțiri ale lui Ghedeon abia se vedeau, iar ochii mici se duseseră și mai mult în fundul capului. Cerceta cu aviditate chipul Alexandrei în timp ce mâna cobora și urca în lungul coapsei, din ce în ce mai sus. O clipă i se făcu rușine, dar alungă repede scrupulele. Numai Dumnezeu știa ce îi vor rezerva următoarele ore.

Se așeză încet pe pat. Mâna stângă înaintă mai sus și mângâie pieptul femeii. Simți că nu purta sutien, iar acest lucru îl înnebuni de dorință. Deodată, el simți mamelonul întărindu-se între degetele lui. Își retrase mâna repede, ca ars. Era rușinat și tulburat. Alexandra nu deschisese ochii, numai buzele erau întredeschise. Gheorghe Borș începu să o mângâie din nou. Dorința îl subjuga. Sânii ei erau perfecți, rotunzi și tari.

Când își strecură mâna pe sub bluza din mătase, simți pielea călduță și îi veni să urle de plăcere. Se întinse cu foarte mare băgare de seamă lângă tânăra adormită, dar mai înainte își lepădase haina.

Timp de câteva minute, se mulțumi doar să-i mângâie cu blândețe sânii, apoi își plimbă mâna pe colanții mătăsoși, până ajunse la pata întunecată formată de muntele lui Venus. Respirația lui Borș devenise mai sacadată și i se părea că tot corpul îi va exploda de plăcere. Nu mângâiase în viața lui o femeie așa de excitantă. După un timp, își dădu seama că Alexandra fusese drogată și că, în starea în care se afla, mângâierile lui îi puteau provoca vise erotice.

Acum stătea lipit de ea, presându-și sexul de coapsa femeii. În mai multe rânduri, încetase să o mai mângâie, fiind el însuși în pragul juisării. Alexandra se mișcă și se întoarse cu fața spre el. Gheorghe Borș aproape că își opri respirația.

Atinse ușor cu mâna pântecele femeii, ca și cum ar fi deschis un lacăt ce ascundea o taină. Întârzie cu o mișcare blândă, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare, așteptânu-se dintr-o clipă într-alta ca ea să tresară, să se apere... Însă Alexandra se lăsa în voia lui, cu ochii închiși și respirația regulată. Ghedeon apăsă mai tare, simțind sub degete forma sexului. Tânăra se mișcă în somn, depărtând puțin picioarele. Neputându-se abține, Ghedeon prinse tot sexul cu mâna. De data asta, bazinul ei se mișcă, venind în întâmpinarea mângâierilor lui.

Nebun de dorință, Borș își strecură mâna pe sub colanți și atinse cu vârful degetelor tufișul de pe pubis. Rămase astfel câteva clipe, cu tâmplele zvâcnind, neîndrăznind să facă nici cea mai mică mișcare. Lumea de afară dispăruse complet. Dacă cineva ar fi deschis ușa, el nici măcar nu s-ar fi întors. Ghedeon se topise, rămânând doar Gheorghe Borș, studențașul timid care nu ar fi îndrăznit să se atingă de o femeie de rangul Alexandrei.

Reluă gimnastica înceată a degetelor, coborând mai mult, îndepărtând obstacolul format de colant, făcându-l să alunece progresiv. Acum ajunsese să o mângâie pe tânără cu toată mâna, tulburându-se și mai tare. Ea gemu încetișor, se mișcă și desfăcu picioarele mai mult, dar tot fără să se trezească.

Acest acord mut îl îndârji pe Gheorghe Borș. Nu o mai mângâie și trase până pe coapse colanții cu ambele mâini, cu o încăpățânare tăcută. Îl apucase tremuratul. Pe de o parte, îi părea rău de această frumusețe orbitoare a picioarelor strânse în colanții de un negru strălucitor. Când reuși să-i scoată de tot, se opri să contemple trupul ce i se oferea, apoi începu să o mângâie iar, înaintând mai mult. I-ar fi plăcut să-i scoată și bluza, dar era mai dificil. Se mulțumi să-și lepede propriile haine. Imaginea sexului său îl îndârji și îl excită. Nu mai avusese niciodată atâta chef să facă dragoste.

Alexandra își îndoise puțin picioarele. Mângâind-o în continuare, Ghedeon îngenunche ca să ajungă mai bine la ea. Semăna și mai bine cu un dihor, cu pantalonii în vine și gâfâind. O privea pe Alexandra cu o poftă nebună să o sărute...

Rămase astfel câteva secunde, apoi nu mai rezistă. Își întrerupse mângâierile și o pătrunse brusc pe tânără, lăsându-se cu toată greutatea pe ea. La început avu o senzație amețitoare când își dădu seama cât de simplu fusese gestul său. Se zbuciuma frenetic în ea, cu mișcări ample ale bazinului. El o înconjură cu picioarele, iar ea îl cuprinse în brațe. Apoi deschise ochii.

Rămaseră nedumeriți o fracțiune de secundă, apoi pupilele femeii se măriră, iar gura se deschise slobozind un țipăt sălbatic. Cu o mișcare puternică a bazinului, Alexandra încerca să scape de bărbatul care o imobilizase în pat. Însă Gheorghe Borș se agăța de ea, sprijinindu-se cu toată greutatea. Își strecură brațul pe sub talia Alexandrei ca să o țină mai strâns. Plăcerea coborî pe șira spinării. Acum nimic nu îl mai oprea să o posede.

Alexandra urla cât o ținea gura, se zbătea ca o apucată, smulgându-i cămașa bărbatului care tocmai o viola, zgâriindu-i obraji, zbuciumându-se sub el, mărindu-i și mai tare plăcerea lui Gheorghe Borș. Un demon parcă pusese stăpânire pe el. Savura violul la fel de mult cum se bucurase de mângâierile furate. Balansul bazinului era plin de ură și de resentimente. Mișcările lui bruște o făcură pe Alexandra să tresară. El își afundă capul în umărul ei ca să-și apere fața de unghiile ascuțite. Nici nu auzi când se deschise ușa.

— Nenorocit mic ce ești!

Mâna mare a lui Boris Okolov îl smulse de pe Alexandra, pur și simplu ridicându-l de ceafă ca pe un câine. Rusul îl aruncă pe podea și îi trase un picior în sexul aflat încă în erecție. Gheorghe Borș se apără cu mâinile țipând și rostogolindu-se. Alexandra nu mai plângea. Stând în genunchi în mijlocul patului, cu pleoapele umflate și colanții rulați pe coapse, ea părea împietrită. Brusc, se repezi cu ghearele la Gheorghe Borș, mârâind ca o fiară.

Acesta slobozi un sunet ascuțit când tânăra înfipse unghiile în carne. Făcut covrig, tremura convulsiv. Boris Okolov urmări scena câteva clipe, apoi o smulse pe Alexandra de pe victima sa și o aduse încetișor lângă pat, unde o așeză cu grijă.

— Las' că mă ocup eu de nemernicul ăsta, îi spuse el.

Femeia începu să plângă în tăcere, fără să spună nimic. Se trezise într-o lume pe care nu o cunoscuse până acum și nici măcar nu bănuise că există. Se gândi la Malko și se simți și mai rău. Gheorghe Borș gemea la picioarele ei, potolit și rușinat. Colonelul Okolov se apropie de el și îl obligă să se ridice. Borș îi ajungea până la umăr. Brusc realiză cine este și bolborosi:

— Dar sunteți... sunteți... Unde ne aflăm?

— În Ungaria, răspunse rusul.

Prin crăpătura ușii Gheorghe Borș zărea santinela care stătea în poziția de drepți. Nu mai înțelegea nimic. Întrebă pe șoptite:

— Ei știu cine sunteți?

Boris Okolov îi zâmbi.

— Firește că știu, zise cu voce tare în rusește. Sunt colonelul Boris Sergheievici Okolov din KGB și aici toată lumea mă ascultă.

Îl zgâlțâi cu putere pe Gheorghe Borș.

— Bine jucat, nu-i așa, prostuțule? Te-am adormit cu drogul pe care l-am găsit în mașină. Cu seringa din torpedo. Era pregătită pentru mine, nu?

Englezul era prea năucit ca să mai răspundă. Oare prin ce minune își revenise rusul? Acesta nu-i mai lăsă timp să reflecteze. Îi trase o palmă pe neașteptate. Lovitura îl izbi pe Borș de perete. Cu respirația tăiată, îl văzu pe Okolov năpustindu-se cu mâna lui butucănoasă spre el.

— Te învăț eu ca să nu te mai cómporți ca un porc.

De data asta, Gheorghe Borș avu impresia că îi zboară capul de pe umeri. Rusul avea o putere nemaiîntâlnită. Alunecă în josul zidului ca să scape de lovituri, dar Okolov îl prinse de pieptarul cămășii și îl imobiliză de perete.

— Așteaptă puțin, parșivenie mică!

Lovitura care urmă îl nimeri exact sub buric, iar Gheorghe Borș se îndoi de durere. Pedeapsa abia acum începea.

Capitolul XII

Aeroportul Internațional București semăna cu un templu părăsit și murdar. Cimentul se înnegrise din cauza intemperiilor, zugrăveala de pe pereți se scorojea, iar difuzoarele scoteau sunete de neînțeles. Singura notă de modernitate era conferită de aparatele BAC 1-11, cumpărate de la englezi, arătând încă noi-nouțe și constituind fala companiei Tarom. Însă progresul nu stă pe loc. Pe lângă un DC 9, aparținând Liniilor Aeriene Scandinave în care se îmbarcau pasagerii pentru Copenhaga, acestea păreau deja demodate. În afară de BAC-urile 1-11, totul era urât, cenușiu și murdar. Uniformele vameșilor și ale milițienilor erau atât de jerpelite, încât păreau scoase direct din mașina de spălat.

Elko Krisantem își recuperă valiza din grămada de bagaje. Reușise să-și ia și pașaportul după o jumătate de oră de stat la coadă. Avionul fusese plin cu oameni de afaceri și nimeni nu părea să acorde o atenție deosebită străinilor. Malko trecuse deja fără greutate și îl aștepta afară din vamă, după ușa dublă din sticlă.

Inima îi bătea cu putere. Aceasta fusese prima încercare. Turcul luă valiza fără mare efort și se așeză din nou la coadă. Mai avea trei persoane în fața lui. Adică, un sfert de oră de așteptat. Elko băgă liniștit mâna în buzunar și puse în gură câteva semințe. Le mâncă în câteva clipe. În timp ce aștepta, admira un afiș care lăuda minunații Carpați, încercând să nu se mai gândească la valiza pe care o ținea în mână și în care se găseau două pistoale-mitralieră UZI cu vreo zece încărcătoare, două revolvere și câteva grenade. Puteau să țiuie toate

detectoarele de metale. Noroc că românii au rămas fideli tradiționalei și învechitei metode de scotocire...

Judecând după materialul pe care îl avea în valiză, Krisantem s-ar fi bucurat de vreo două — trei secole într-un lagăr de muncă... Se uită cu interes la un vameș român care controla cu o grijă de maniac geanta de voiaj a unui chinez cu bărbuță. Atunci, Elko strivi încetișor semințele între dinți și le înghiți. Efectul se observă abia după un minut. Chipul lui Krisantem se făcu mai întâi verde, apoi alb și rămase galben ca ceara. Fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare pe care și le șterse cu dosul palmei. Avea senzația că o mână nevăzută îi scoate stomacul afară. Sughiță fără să vrea și își duse mâna la gură ca să-l înăbușe.

Vameșul care termina de controlat bagajul chinezului îl cercetă bănuitor. Krisantem încercă să-i zâmbească, dar nu reuși decât să se strâmbe. I se întorcea stomacul pe dos... Românul întinse mâna ca să-i ia pașaportul.

— Documentele...

Turcul îi întinse pașaportul și îi puse valiza în față, culcată. În acel moment, mai sughiță o dată, făcându-l pe vameș să ridice privirea spre el. Krisantem rămase cu gura căscată o fracțiune de secundă, apoi un jet puternic de vomă țâșni direct pe valiză, stropindu-l și pe vameș care sări înapoi.

Furios la culme, românul vărsă un torent de înjurături la adresa lui Krisantem. Acesta îi zâmbea molatic, scuturat încă de sughițuri. Mai vomă o dată, iar vameșul se dădu repede la o parte.

— Nu prea suport avionul, bâigui Elko în nemțește.

Începu să bâjbâie după încuietoarea valizei, scuturat încă de sughițuri.

— Plecați mai repede de aici, mormăi vameșul în timp ce îi înapoia pașaportul.

Se șterse la gură cum putu cu o batistă mare în carouri. Următorul pasager, un rus cât toate zilele, puse geanta pe masă strâmbându-se dezgustat.

— Occidentalii ăștia sunt niște porci, zise el sentențios. Cred că porcul ăla era beat mort.

Fără să-i răspundă, vameșul îndesă mâna în valiză și scoase o pereche de ciorapi pe care îi flutură triumfător:

— Dumneavoastră purtați ciorapi de mătase, tovarășe? îl întrebă el pe un ton sever.

Merita să-i confiște.

Krisantem ieșea pe ușa dublă sub privirea scârbită a milițianului de pază. Înseamnă că România avea mare nevoie de devize, dacă era nevoită să primească astfel de indivizi...

* * *

Malko se uita melancolic la paharul cu votcă pe care îl adusese un chelner somnoros. Barul Hotelului *Athénée-Palace* era sinistru, la fel ca străzile Bucureștiului, cu magazinele ce aminteau de cele mai rele zile de restricție din timpul războiului. Totul părea făcut din mucava. Tramvaiele zgomotoase și greoaie străbăteau străzile orașului cu viteza melcului. Aproape că nu existau mașini în afară de câteva Tatra, Renault și Volga. Un Volkswagen era semnul vădit al opulenței, rezervată numai anumitor stahanoviști cu merite deosebite sau unor zeloși delatori din Poliția Politică.

În această după-amiază, barul de la *Athénée-Palace*, unul dintre hotelurile cele mai bune din București, era plin de nostalgicii vechiului regim și de tineri al căror creier nu fusese destul de spălat de leșia comunistă și care îi contemplau cu nesaț pe străini.

Din cauza aerului umed de afară, geamurile se aburiseră, dând ciudata senzație că se găseau într-un acvariu.

Hotelul *Athénée-Palace* era o clădire impunătoare și cenușie, cu opt etaje. Semăna cu Palatul din Budapesta, împletind stilul rococo al anilor 1900 cu cel socialist, din zilele noastre. Hotelul era situat pe Calea Victoriei.

Demoralizat, Malko își bău votca dintr-o dată și se duse în salonul de gală ce se afla în stânga holului. Era o încăpere de dimensiuni impresionante, cu tavanul înalt de cincisprezece metri, mobilată numai cu canapele și măsuțe joase, și cu centrul complet liber. Oamenii vorbeau în șoaptă și trebuia să aștepți o oră până să fii servit. Era ca în „Ultimul an la Marienbad".

Ici și colo se vedeau fete singure sau însoțite. Nu prea erau atrăgătoare, sărăcăcios îmbrăcate și urât machiate, cu figuri mohorâte. Una dintre ele străbătu holul și se așeză într-un

fotoliu la aceeași masă cu Malko. Era mai bine făcută decât celelalte, care i se păreau minione, cu picioare puternice, care se vedeau dintr-o fustă foarte scurtă, cu niște ochi mari și fermecători, cu un aer aparent candid. Ea își aprinse o țigară și puse picior peste picior cu un gest à la Marlène Dietrich, pândindu-l pe Malko cu coada ochiului.

Era caraghioasă și vrednică de milă. Republica Socialistă România nu se dădea în lături de la nimic, dacă era vorba să intre niscaiva devize. Dar mai ales, să-i spioneze liniștită pe cetățenii din Occident... Malko se străduia să o ignore pe supărătoarea lui vecină. Deși era calm, totuși îi era teamă. Nu se aventurase niciodată așa de departe și, în același timp, atât de aproape de gura lupului. România nu avea granițe comune cu țările din Vest. Dacă lucrurile nu mergeau bine, trebuia să treacă în mod clandestin *două* granițe, înainte să fie din nou liber. Un agent CIA ca el să se pomenească dintr-o dată pe lista neagră a tuturor serviciilor din Est! Risca să cunoască și el aceeași soartă ca a americanului care comisese aceeași imprudență, cu doi ani în urmă, la Praga. A fost găsit plutind pe Dunăre. Un accident. Câțiva membri în Serviciile speciale îl răpiseră când ieșea din hotel.

Malko avea în mod firesc un pașaport fals, sau mai degrabă unul adevărat, sustras discret de la un cetățean austriac, Heinz Schlesser, care murise întâmplător. Schimbase doar fotografia. Acest lucru nu putea fi observat la un control de rutină și îi dădea răgazul câtorva zile de liniște. Din documente reieșea că Malko era agent de schimb. Îl pasiona pescuitul de păstrăvi și era un bun cunoscător al Munților Carpați. Venise câteva zile în vacanță.

Trecerea la vamă a valizei burdușite cu arme fusese primul lor succes în această misiune imposibilă. Doar un neînsemnat succes în șirul lung de fapte ce aveau să vină. Cel puțin, dacă reușeau să-l găsească pe colonelul Okolov, puteau să mai încerce încă o lovitură de forță. Trucul cu greața îl învățase de la niște prieteni din Venezuela în urmă cu doi ani. [1] Practic acest truc mergea în orice situație.

---

1. SAS nr. 18 — Que viva Guevara (Trăiască Guevara) n.a.

Malko se găsea în România de-abia de câteva ore și deja simțea că se sufocă. Atmosfera din hotel era apăsătoare și măsurată, chiar neliniștitoare din cauza numeroșilor milițieni în civil care se fâțâiau prin hol, pe la restaurant, prin saloane, pentru a-i depista pe românii dornici să intre în vorbă cu străinii...

Cu toate acestea aici turiștii aveau de o mie de ori mai multă libertate decât în Rusia. Se putea închiria o mașină fără șofer ca să străbați drumurile patriei în lung și-n lat fără nici un fel de restricție. Așa că, dacă făcea pe turistul, Malko nu risca nimic. Numai că el nu venise în România ca să pescuiască păstrăvi în râurile Carpaților.

Singurul element care putea să-l ducă la colonelul Okolov era doctorul V. Nagel, bărbatul care venise să moară la Malko. Cine mai știa că Poreski era încă în viață? Nagel murise, dar poate că avea prieteni sau rude care îi cunoșteau activitatea și ar putea să-l ajute pe Malko... Numai că toate astea nu reprezentau decât un șir lung de „dacă". Dar și singura șansă de a-i găsi pe Boris Okolov și pe Alexandra. De fiecare dată când își amintea de ea, Malko simțea cum i se strânge stomacul de furie și de tristețe. De ce nu o eliberase rusul o dată ce se aflase în siguranță?

De când plecase, nu descoperise nici un indiciu, nici o pistă. Numai o singură informație venită prin Centrala CIA din Viena. Okolov va fi predat în România, unde misiunea sa nu se încheiase. Slabe speranțe.

Le-au găsit urma la granița cu Ungaria imediat ce au fugit de la castelul din Liezen. David Wise nu îl încurajase pe Malko să plece în Est, ci se chinuise din răsputeri să-l facă să se răzgândească în privința acestei aventuri imposibile. Lui Poreski puteau să-i pună cruce. Malko nu se opunea. Dar Alexandra dispăruse de opt zile, iar atunci când Malko îi spusese acest lucru lui David Wise, americanul acceptase să-l ajute. Nu rezolva cine știe ce. Doar cu material, cu arme, cu posibilitatea de a comunica prin radio și, eventual, cu un elicopter, dacă ajungeau foarte aproape de frontieră, cu câteva adrese unde să se refugieze în cazul unui eșec, plus o filieră mai mult teoretică de evadare, care nu servea prea mult.

Firește că Malko se putea refugia în Ambasada americană din București, dar risca să putrezească acolo un sfert de secol... Precum cardinalul Mindszenty. [1]

CIA nu știa cine este doctorul Nagel. Ori nu făcea parte din nici o rețea, ori lucra pentru una din numeroasele ramificații ale Organizației Gehlen, specializată pentru țările din Est.

Îndată ce pornise în căutarea ei, pe Malko îl păștea un pericol de moarte. Străzile erau pline de milițieni cu caschete și cu mantale lungi, iar străinii erau puțini și legăturile cu cetățenii români foarte dificile și în afara canalelor oficiale. Îi mai rămăsese doar să se roage.

Malko se ridică, lăsând-o pe blonda în minijupă cu gândurile ei. În ochii lui Okolov, Alexandra nu făcea nici cât o ceapă degerată. Atunci, de ce o păstra? Doar dacă rusul se folosea de ea ca să-l atragă pe Malko. Era o prostie. Ar fi fost deja arestat. Holul gemea de lume ca de obicei. Malko se adresă unui portar:

— Aveți o carte de telefon?

Acesta scoase numaidecât o carte veche de sub tejghea și i-o întinse.

— Pe cine căutați?

— Găsesc eu singur, spuse Malko pe un ton degajat. Un membru al Partidului Comunist Român...

Fâstâcit, portarul îi lăsă cartea de telefon și se duse să-i ajute pe turiștii germani. Malko răsfoia deja paginile. Nagel. Erau șapte persoane cu acest nume. Îl găsi imediat pe cel căutat. Doctorul Virgil Nagel — strada Ștefan Furtună, numărul 43.

Malko memoră imediat adresa. După ce închise cartea de telefon, plecă de lângă tejghea. Acum trebuia să caute pe harta Bucureștiului strada Ștefan Furtună și să se ducă acolo pe jos. Un șofer de taxi din doi lucra pentru informatorii români.

---

1. Prelat maghiar (Jozsef), arhiepiscop de Esztergom și înalt prelat de Ungaria (1945), cardinal (1946), a fost arestat din 1948 până în 1955. După revoluția din octombrie 1956 și până în 1971, a găsit refugiu la Ambasada SUA din Budapesta. A fost reabilitat de abia în 1990. (n.t.)

* * *

Un vânt aducător de zăpadă sufla pe Calea Victoriei, iar rarii trecători erau înfofoliți în paltoane largi, făcute din stofă de pătură. Elegantul palton cu umeri largi al lui Malko ieșea mult în evidență, dar se pare că nimeni nu băgă de seamă. Strada Ștefan Furtună era cam la un kilometru de *Athénée-Palace*. Trebuia să o ia la dreapta, pe lângă clădirea negricioasă și urâtă a Muzeului de Artă Populară,[1] pe Calea Griviței și ajungea la fix. Krisantem rămăsese la hotel. Dacă Malko era descoperit, măcar el avea norocul să scape.

Un milițian apăru brusc în fața lui Malko, blocându-i trotuarul și îl dădu la o parte scuturând din cap. Malko se opri intrigat și neliniștit. Se găsea în Piața Gheorghe Gheorghiu-Dej, în fața unei clădiri masive și urâte, una dintre rarele construcții care arborau pe frontispiciu Steaua Roșie. Vizavi se afla o minunată biserică bogat ornamentată. Vru să înainteze, însă milițianul îi bară din nou calea, arătându-i trotuarul celălalt...

Malko înțelese imediat. Aici se găsea sediul PCR, iar trecerea era interzisă. Milițienii stăteau de pază zi și noapte. Lucru care făcea să le crească popularitatea conducătorilor români.

Traversă piața fără să mai insiste, întrebându-se dacă nu cumva era urmărit. Puțin mai departe, era cât pe ce să fie călcat de o vechitură de Skylark, cam șifonată, cu număr de Kuwait. Dumnezeu știe ce căuta acolo... În sfârșit, ajunse pe Ștefan Furtună. Era o străduță ce cobora spre Splaiul Independenței, mărginită de clădiri moderne. Malko se opri câteva clipe în fața vitrinei magazinului Muzica, supraveghind strada în spatele lui. Dar persoana lui nu părea să intereseze pe nimeni. Rarii trecători zgribuliți de frig se grăbeau să ajungă la casele lor.

Merse mai departe pe stradă fără să se oprească în dreptul numărului 43. Era o casă cu cinci etaje care nu se deosebea cu nimic de celelalte. Se întoarse, apoi intră repede, profitând de faptul că strada era pustie. Pe culoarul întunecos se ciocni de o

1. N.B. Anumite denumiri de străzi sau de instituții și anumite localizări nu corespund întotdeauna realității, existând numeroase confuzii (n.r.)

femeie grasă care își văzu de drum bombănind. Spre norocul lui, când ieșise, femeia aprinsese și lumina, iar el reuși să vadă șirul cutiilor de scrisori. Alături era o tăbliță ovală din aramă ce purta numele doctorului Virgil Nagel.

Malko începu să urce scara. Mirosea a umezeală și a ciorbă de varză. Când ajunse la etajul al patrulea, văzu numele doctorului scris sub sonerie. Acum risca să piardă sau să câștige. Putea foarte bine să dea peste oamenii colonelului Okolov și i-ar fi foarte greu să le explice de ce se afla acolo, dar ar fi și mai rău dacă bătuse atâta drum de pomană. Sună. După câteva clipe, se auzi un fosnet ușor în spatele ușii, apoi o voce întrebă pe românește:

— Cine este?

Vocea era atât de slabă și înăbușită, încât Malko fu nevoit să-și încordeze auzul ca să înțeleagă. Știa câteva cuvinte în română atât cât să se descurce.

— Un prieten al doctorului Nagel, răspunse el prin ușă.

Se auzi încuietoarea și ușa se deschise, iar în prag apăru o femeie cu ochi mari și spălăciți, ciufulită, fără vârstă. Îl cercetă pe Malko cu un aer neliniștit. Se vedea după îmbrăcăminte că nu era român. Ochii lui aurii erau gravi și blânzi totodată.

— Cine sunteți? repetă ea întrebarea. Ce doriți?

Era extrem de periculos să rămână pe palier.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Pot să intru?

Ea se dădu la o parte ca să-l lase să intre în încăperea micuță și foarte tristă, cu mobilă albă. Femeia părea de vreo patruzeci de ani, dar părea de cincizeci. Înfășurată într-un halat de casă decolorat, nu-l slăbea o clipă pe Malko din priviri.

— Cine sunteți? îl mai întrebă ea o dată. Nu v-am mai văzut până acum...

Privirea ei era înspăimântată de moarte.

— L-am văzut pe soțul dumneavoastră. S-a refugiat la mine acum o săptămână...

O sclipire fulgerătoare îi străbătu privirea, dar se stinse repede. Se așeză pe un scaun, își umezi buzele cu limba și repetă:

— La dumneavoastră! Unde locuiți?

— În Austria.

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare. Se auzeau zgomotele din stradă.

— În Austria...

Repeta întruna, nevenindu-i să creadă, apoi se uită la Malko cu un amestec de teamă și neîncredere.

— De ce ați venit aici? Cum l-ați cunoscut pe soțul meu? Aveți vreun mesaj de la el?

Malko scutură din cap.

— Nu. Nu a mai apucat să scrie nimic.

Ea tăcu câteva clipe, apoi își strânse mai tare capotul pe corp. Mărul lui Adam îi urca și îi cobora, dar nu plângea, nu punea întrebări, ci tremura încetișor.

— Nu îmi spuneți adevărul, zise ea pe neașteptate. O să vă denunț la miliție. Am fost prevenită că vor veni la mine niște oameni ca dumneavoastră. Trebuie să-i anunț. Eu nu am nimic de ascuns, iar soțul meu nici atât. Este membru de partid din 1962.

Se ridicase și spusese aceste cuvinte cu o voce monotonă și cu ochii în pământ. Lui Malko i se făcuse milă de această femeie terorizată și cu sufletul sfâșiat. Se apropie de ea și o luă de umeri.

— Soțul dumneavoastră a murit în brațele mele, spuse el în șoaptă. Încerca să-mi spună ceva foarte important. Din nefericire, a ajuns prea târziu. Eu am venit aici ca să-i continuu misiunea. Trebuie să mă ajutați și să aveți încredere în mine...

Ochii femeii se umplură de lacrimi. Malko era dezamăgit, dar fusese nevoit să-i provoace un asemenea șoc, ca să-i alunge frica.

Malko o prinse de umeri. Simțea cum tremură.

— Trebuie să mă credeți, stărui el. Sunt un prieten.

— Virgil a murit? întrebă ea cu voce stinsă.

— Da, a murit cu curaj.

Se gândi la cadavrul încredințat poliției austriece. Virgil Nagel se va odihni în micul cimitir din Liezen.

— Vă duc să vedeți unde este înmormântat, îi spuse el.

— Ah, da!

Acum ea se agăță de el. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— De asta m-am și temut, murmură ea. Nu mai primisem nici o veste, iar el s-a jurat că o să-mi dea. Nu m-a mințit niciodată. A fost o ființă extraordinară... De când a fugit, au venit de mai multe ori să mă chestioneze. Am petrecut trei zile

la miliție. M-au amenințat, au făcut totul ca să mă oblige să spun unde este. Se pare că a omorât o femeie înainte de a pleca. Dar eu nu cred acest lucru. Era atât de blând și atât de drăguț...

Vorbea ca pentru sine, cu voce șoptită. Malko simți că toată teama ei se topise pe dată și că acum avea încredere în el.

— Mai sunteți urmărită?

Ea stătu o clipă pe gânduri.

— Nu știu. Mi-au spus să nu plec din București, că nu au terminat cu mine și că soțul meu este un trădător periculos.

Malko își dădu seama imediat unde se afla de fapt. Poate că încăperea era ticsită de microfoane. Era într-o țară din Est, într-o altă lume. Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Trebuie să mă ajutați, îi spuse el cu fermitate. Pentru ca moartea soțului dumneavoastră să nu fie în zadar.

— Deci, nu-l voi mai vedea niciodată? întrebă ea îndurerată. Am crezut întotdeauna că se va întoarce.

Malko întoarse capul în altă parte. Nu putea îndura suferința acestei femei.

— Ați auzit de un bărbat care se numește Boris Okolov?

Doamna Nagel îl privi pe Malko câteva secunde, apoi dădu din cap.

— Cine n-a auzit de Boris Okolov...

— Știți cumva unde se află?

— S-a întors în România?

— Nu știu. Poate.

— În cazul acesta, aș putea să aflu...

Malko își fixă privirea aurie în ochii femeii.

— Okolov l-a omorât pe soțul dumneavoastră. Ca să nu vorbească.

Se lăsă o tăcere grea. Doamna Nagel era îmnărmurită. Buzele se mișcau fără să scoată un sunet. Malko avu senzația că o să i se facă rău. Trebuia să o smulgă din starea în care se afla.

— Știți de ce a plecat?

Ea clătină din cap.

— Nu. Mi-a spus doar că este foarte important și că trebuia să salveze viața unui om. De foarte multă vreme avea legături cu opozanții regimului. Dar nu îmi spunea chiar totul.

Malko își aminti rapid de povestea colonelului Poreski. Dar doamna Nagel îl întrerupse brusc:

— Acum înțeleg. Soțul meu mi-a cerut de multe ori informații despre Boris Okolov. Am o prietenă care lucrează la Institutul de Medicină care servește drept acoperire pentru serviciile lui. Oficial, îngrijește bolnavi. Dar mai este o aripă unde sunt închiși indezirabilii regimului. Okolov a venit din Rusia special ca să dea ordine.

Lui Malko îi venea greu să-și stăpânească curiozitatea.

— Locul acela... Se află în București?

— Nu. În munți, în apropiere de Brașov.

— Puteți să aflați repede dacă Okolov s-a dus acolo?

— Da, mâine, sper.

Vorbea cu un aer absent, ca și cum toate astea nu o priveau și pe ea. Teama se cuibărise parcă și în mobilier. Doamna Nagel încercă să-i zâmbească.

— Doriți puțină cafea?

— Nu, mulțumesc. Voi veni și mâine, la aceeași oră.

Se îndrepta deja spre ușă. Ea îl reținu de braț.

— Fiți atent. Okolov este puternic. E mai tare decât secretarul general al partidului. Știe absolut totul...

Ea întredeschise ușa și se uită pe palierul pustiu. Un frison neplăcut îi străbătu lui Malko șira spinării. Doamna Nagel era cu siguranță supravegheată de Poliția Politică. Intrase direct în gura lupului.

— Mulțumesc.

Doamna Nagel abia șoptise cuvântul, apoi închise imediat ușa. Lui Malko scara i se păru rece și ostilă. Cu siguranță îl așteptau doi milițieni în holul de la intrare. Dar, în afară de mirosul de varză, nu era nimeni, iar Strada Ștefan Furtună era pustie. Zloata cădea din ce în ce mai deasă. Malko se hotărî să se ducă la hotel hoinărind pe străzi, ca să nu dea de bănuit eventualilor urmăritori. O luă la dreapta, îndreptându-se către centru.

Aproape la fiecare colț de stradă se găsea un soi de patiserie în care românii mâncau în picioare sandviciurile minuscule și beau suc de mere. Se pare că mărul era coloana vertebrală a dietei românești. De altfel, în piețe se găseau munți de mere de toate soiurile și de toate culorile.

Puţin mai departe, pe Bulevardul Magheru, femeile stăteau la coadă în faţa Farmaciei numărul 4. La Bucureşti, farmaciile erau numerotate precum tramvaiele. Erau cozi peste tot. Şi la aspirină, şi la carne. Numai garajele numite în mod curios „autoservice" erau goale.

* * *

Când Malko bătu la uşa camerei sale, Elko Krisantem stătea lungit în pat şi se juca cu şnurul de care nu se despărţea niciodată. Păzea preţioasa valiză cu arme. De altfel, hotelul nu îi inspira încredere. Avea impresia că îl pândea pericolul îndată ce păşea pragul camerei...

Înăuntru era o căldură sufocantă, căci *Athénée-Palace* dispunea de suficientă păcură, ca să respecte planul... Clienţii care nu suportau căldura tropicală n-aveau decât să stea cu ferestrele deschise până făceau pneumonie.

Malko îi povesti turcului despre vizita sa. Dar acesta nu avea decât o grijă: să ia mai repede avionul spre Austria.

— Haide să mâncăm, îi sugeră Malko. Până mâine trebuie să ne omorâm timpul într-un fel.

Restaurantul hotelului era un pic mai mic decât un teren de fotbal. Tavanul înalt îţi provoca ameţeli. O armată de chelneri cu haine cam ponosite se plimbau galeş în această imensitate, nescoţându-i din moleşeală nici măcar chemările disperate ale clienţilor...

Krisantem tocmai presărase puţină sare pe faţa de masă şi se pregătea s-o înfulece, când apăru şeful de sală îmbrăcat în smoching şi catadicsi să le ia comanda. Probabil ca să mai calmeze un pic spiritele aprinse ale mesenilor, o orchestră formată numai din violonişti interpretau cântece de-acum un veac în apatia generală. Numai o delegaţie din Mongolia, avidă de cunoaştere, o asculta cu sfinţenie...

Malko şi Krisantem aşteptară o oră şi jumătate până li se aduse şuncă de Praga şi câte o farfurie cu nişte carne de porc afumată destul de ciudată. La toate astea se adăuga un vin alb autohton care nu ar fi ameţit nici măcar un şoricel...

Ca să nu mai vorbim despre cafea, care era pur și simplu dezgustătoare, drept pentru care Krisantem îi spuse lui Malko că i-o îndeasă pe gât chelneruluj cu cește și farfurioară cu tot. Dar oricum era lucrul cel mai puțin indigest din tot ce mâncaseră... Malko îl îndemnă pe turc să se liniștească. Nu era momentul potrivit să facă tărăboi...

După o oră, se culcaseră. Valiza cu arme era pusă sub patul lui Krisantem și încuiată cu cheia.

* * *

Malko se învârtea prin magazinul Eva, situat în apropiere de Hotelul *Lido*, pe Bulevardul Magheru. Era „Primăvara" de la București. Femei prost îmbrăcate își smulgeau din mâini cupoane de țesături din care, în oricare țară civilizată din lume, s-ar fi făcut cârpe de spălat pe jos. Totul era de proastă calitate, trist și lipsit de culoare. De exemplu, un televizor costa aproape cât un Cadillac.

Se lăsase întunericul. Malko ieși din magazin. Era îngrijorat. În timpul zilei, telefonul din camera lui sunase de două ori, dar când ridicase receptorul, nu îi răspunse nimeni. Ca și cum cineva ar fi vrut să știe dacă era acolo... Acum toți milițienii cu pistolul-mitralieră la piept i se păreau neprietenoși. Se gândea mereu la Alexandra. Dacă nu ar fi fost soarta ei la mijloc, nu s-ar fi vârât în viesparul ăsta. Era o nebunie că venise la București. O femeie îl îmbrânci, iar el tresări. Dar ea nu voia decât să cumpere un fular la preț redus. Se îndreptă spre ieșirea din magazin. Era cel mai bun loc de a scăpa de vreun eventual urmăritor...

Bulevardul Magheru se desfășura în fața lui drept și lipsit de personalitate. Mulțimea mergea grăbită pe trotuare. Românii ieșeau târziu la plimbare. Malko o luă la stânga și trecu prin fața Oficiului Național de Turism unde niște fete în minijup distribuiau bonuri de benzină și cartele.

Nici nu băgă de seamă când ajunse pe Ștefan Furtună, în fața casei cu numărul 43. De data asta, intră fără reținere. În loc să sune, ciocăni la ușă, apoi așteptă. Era ora șase fix. Ușa se deschise fără zgomot.

La început distinse silueta unei femei. Apoi, în semiîntuneric, figura Samanthei Adler care îi zâmbea cu răutate.

— *Gruss Gott*... exclamă ea cu glas melodios.

Prea şocat ca să spună ceva, Malko o ascultă, iar Samantha închise uşa în urma lui, cu un pistol în mână. Îl conduse în sufrageria pe care o cunoştea deja.

— Unde este doamna Nagel?

Contesa Adler îi arătă o uşă cu ţeava pistolului.

— Acolo.

Malko străbătu încăperea şi deschise uşa. Era baia cu faianţă albă pe pereţi. Cada era plină cu un lichid roşiatic, iar un corp plutea la suprafaţă, cu părul răsfirat ca o meduză şi ochii închişi. Doamna Nagel. Nu trebuia să se apropie ca să-şi dea seama că murise. Malko se uită la Samantha. Nu îi venea să creadă că...

— Ce i s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? îl întrebă ea cu ironie. Nu a suferit deloc. Am ameţit-o şi după aceea i-am tăiat venele. Vor crede că s-a sinucis.

Tânăra nemţoaică îl măsura din cap până-n picioare, superbă, cu un pantalon băgat în nişte cizmuliţe negre, cu o tocă din blană pe cap şi cu o bluză roşie din caşmir strânsă la mijloc cu o curea lată din piele.

— De ce ai omorât-o?

Samantha avu un zâmbet rece.

— Pentru că sper să ies teafără din ţara asta. În plus, nici nu mai aveam nevoie de ea. Acum ştiu unde este Boris Okolov. I-am spus doamnei Nagel că vin din partea ta... Te-am urmărit ieri. Şi pe mine mă interesa doctorul Nagel. Dar nu ştiam peste ce voi da aici. Femeia asta era îngrozită şi ar fi spus oricui tot ce ştia...

Malko era de-a dreptul dezgustat. El nu ar fi putut niciodată să omoare în acest mod, pur şi simplu ca să îndepărteze un presupus pericol. Samantha îl privea cu ironie.

— Tot mai vrei să-l găseşti pe colonelul Boris Okolov?...

— Dar tu? De ce îl cauţi?

Ochii cenuşii ai femeii semănau cu două pietricele. Vocea ei vibra de ură.

— Pentru că s-a folosit de mine, iar eu n-am văzut nici un sfanț și vrei acum să îl las în pace! Nu o cunoaște pe contesa Adler.

— Ei, și ce ai de gând să faci? Să-l omori?

Samantha zâmbi.

— Mă gândesc să-l duc în Vest și să-l vând foarte scump. Sau să-l omor dacă nu voi reuși. Poți să mă ajuți, de aceea te-am așteptat în seara asta. Și tu ai de reglat niște conturi cu el. Este vorba despre Alexandra.

Lui Malko îi tresări inima în piept.

— Haide să mergem!

— Ce facem cu cadavrul... E o nebunie.

— Azi e vineri, zise Samantha. Până luni, doamna Nagel nu se mai duce la lucru. Iar până atunci, vom fi departe sau vom fi morți...

El o luă înainte, apoi închiseră ușa. O secundă, se pomeniră față în față, iar Samantha îi zâmbi aproape duios.

— Am scăpat noi la Bali și nu suntem în stare aici...

Ea își încheie paltonul maro din piele de căprioară și începu să coboare scările. Malko o ajunse în hol.

— La ce hotel stai?

— La care stai și tu, dar cu un etaj mai jos...

Își zâmbiră. Samantha îl luă imediat de braț cu un gest cât se poate de firesc. Străbătură vreo sută de metri în tăcere. Deodată, ea îl strânse pe Malko de mână.

— Privește!

Lângă trotuar, staționa o Tatra masivă și neagră, cu farurile stinse. Când trecură prin dreptul ei, văzură că înăuntru erau patru oameni. Civili. Samantha își înfipse unghiile în palma lui, iar Malko se strădui să meargă cât mai normal. Indivizii din mașină văzuseră că au ieșit de la numărul 43.

— Pentru noi au venit, spuse el.

— Poate că nu. Dar trebuie să fim atenți și să nu facem vreo prostie.

— Am făcut deja, zise Malko trist.

Înainte să o ia pe Calea Griviței, el se întoarse. Tatra nu se mișcase din loc. Brusc, acest oraș trist i se păru lui Malko un

imens lagăr de concentrare. La fiecare intersecție, milițienii supravegheau traficul din gheretele lor de sticlă. Pericolul îi pândea peste tot. Se întreba ce surpriză îi mai rezerva colonelul Okolov. Rusul era diabolic. Malko se bucura că o avea pe Samantha alături de el, în ciuda cruzimii și a totalei lipse de moralitate. Oricum, era o aliată cu greutate. La fel ca Husarii Morții, contesa Adler nu se temea de nimic.

Capitolul XIII

Georgică Lupu, codoș naționalist și membru fidel al PCR, afundat într-un fotoliu în marele salon de la *Athénée-Palace*, își îneca amarul în paharul cu țuică din fața lui.

Din hârtia ce conținea mesajul pe care i-l adusese un bărbat în haină din piele, el confecționase o bilă și o mototolea cu furie, ca și cum ar vrea să șteargă ordinul scris acolo. De fapt, era un ordin subînțeles, căci mesajul se compunea dintr-un singur nume — Heinz Schlesser — și din numărul camerei — 226. Însă pentru Georgică Lupu, ordinul era foarte clar. Însemna că trebuia să-l facă pe omul desemnat să profite în mod gratuit de favorurile unei protejate de-a lui Georgică. Și de asemenea, să-i procure o creatură de prima mână care să fie destul de provocatoare, ca să nu se creeze probleme.

Era mereu aceeași rutină. Ordinele veneau de la Direcția Centrală a Poliției Politice care centraliza toate cercetările făcute asupra străinilor. Aceștia ajungeau în mod inevitabil doar în cele trei mari hoteluri din București: *Nord-Hotel, Lido* și *Athénée-Palace*. Astfel că munca lui era cu mult ușurată.

Din nefericire, aceasta era o muncă rudimentară. Poliția Politică ceruse de multă vreme fonduri ca să instaleze microfoane în toate camerele, cum se făcea în majoritatea hotelurilor din Moscova, însă România era o țară fără prea multe resurse. Astfel s-a ajuns să fie folosit material uman pentru culegerea de informații, apelând la toate tinerele romînce certate cu legea, care preferau să se culce cu imperialiștii decât să culeagă mere sau să facă oale de lut prin munți...

Georgică Lupu mai trase un gât de ţuică, dar nu reuşi să se înveselească. Tuturor acestor funcţionari din poliţie nu le păsa de problemele lui. Avea de îndeplinit un plan! Alţi funcţionari stabiliseră, după norme precise, randamentul protejaţilor lor, iar dacă teancurile cu fişe informative scădeau, tot vina lui era. Cam acestea erau inconvenientele de care se lovea.

În fiecare dimineaţă, Georgică îşi aduna „iepşoarele" într-un birouaş de la etajul al patrulea şi aduna banii storşi de la turiştii străini dornici de amor. Bineînţeles că toate fetele îl înşelau, păstrându-şi şi ele o parte în ascunzători complicate de care era plin hotelul. De aceea, Georgică pusese la punct un sistem complex de control — bazat pe denunţarea permanentă şi reciprocă — prin care le obliga pe fete să crească preţul ca să le rămână şi lor diferenţa. Aşa se făcea că „porumbiţele" de la *Athénée-Palace* rivalizau cu faimoasele *call-girls* din New York, luând aproximativ acelaşi preţ. Aceasta era prima victorie a capitalismului în Republica Socialistă România.

Numele din mesaj era subliniat cu cerneală roşie, fapt ce însemna că Georgică trebuia să-i pună la dispoziţie cea mai frumoasă „porumbiţă" a lui. Era foarte important.

Puţin mai liniştit din cauza ţuicii, românul începu să viseze cu ochii deschişi. De obicei, nu supraveghea decât vânatul cel mai mic, adică industriaşi bănuiţi că vând pe piaţa neagră sau excentrici. Aceştia trebuiau să se mulţumească cu fetişcane de la ţară care abia slăbiseră. Câştigul de pe urma acestora era sensibil mai mic.

De data aceasta era ceva serios. Georgică îşi zise că, dacă participa la distrugerea unui spion periculos, ar putea să renunţe la meseria lui de proxenet. I se promisese de multă vreme un post în poliţie. Se săturase de batjocura prietenilor când se întâlneau la reuniunile celulei de partid. Aceste glume proaste pe seama lui erau şi mai nejustificate fiindcă el avea un salariu puţin mai mare decât un muncitor calificat. Înseninându-se, el privi în jurul lui şi se întrebă cui ar putea să-i încredinţeze această misiune de încredere.

Sosise ora şi mai multe dintre „porumbiţele" lui se uitau prosteşte în gol, lâncezind pe canapelele joase. Privirea lui Georgică se opri asupra elegantei Strehaia care tocmai

câștigase o mie de mărci de la un industriaș din Hamburg. Înjură printre buze. Strehaia nu va fi disponibilă nici un pic. Această fată înaltă, cu figură de tip slav și cu picioare interminabile, era destul de puternică ca să-i poată convinge pe unii dintre clienții ei cu care lucra în mod clandestin...

O fată intră în salon, venind din hol. Georgică plescăi din limbă. Era perfectă. Cu ochii ei mari de porțelan, cu fusta foarte scurtă și pieptul sănătos de țărancă, Marioara era una dintre cele mai frumoase fete. Și nu era proastă deloc.

Uitându-se prin salon, ea îl descoperi pe Georgică. Acesta îi făcu un semn discret, iar ea veni la el.

— Ce faci aici, de ce îți pierzi timpul de pomană? o întrebă el cu severitate.

Deloc intimidată, fata se așeză, se întinse și puse picior peste picior, dar mai întâi își pusese poșeta pe masă.

— Ba nu pierd timpul de pomană, domnule Lupu. Dar la ora asta, au ieșit la plimbare.

Georgică se împăună. Îi plăcea tare mult ca fetele să-i spună „domnule".

— Am o treabă delicată pentru tine, începu el. Dacă o faci ca la carte, te trimit o săptămână la Brașov ca să te odihnești...

Imensul restaurant de la *Athénée-Palace* era foarte aglomerat. Era ora nouă, iar românii mâncau de seară la fel de târziu ca și spaniolii. Café-barul din stânga holului gemea de mulțimea amatorilor de bere fadă și călduță. În plus, afară era un ger de crăpau pietrele. Deși prețurile de la *Athénée-Palace* erau monstruoase pentru români, erau destui care s-ar fi ruinat cu bucurie, numai ca să se gudure pe lângă străinii veniți din Vest sau pe lângă femeile bine îmbrăcate... Cu toate că localul era ticsit cu informatori și le interzicea românilor să închirieze camere în hotel. La București, nu găseai prea multe distracții, în afară de un număr impresionant de muzee și de teatre de un conformism strigător la cer. Cele două sau trei restaurante decente erau practic rezervate străinilor sau cadrelor de partid, iar prețurile, pe măsură. Nu exista nici un bar de noapte și nici un loc mai vesel, mai ales în timpul iernii.

Malko și Krisantem așteptau de vreo douăzeci de minute icrele lor de Manciuria, mestecând un soi de pâinică moale cu unt cam anemic. Orchestra de violoniști se străduia să aducă puțină veselie în imensul salon plin de gălăgie...

Malko era încordat și nervos. Totul era pregătit pentru plecarea de a doua zi dimineață. Samantha închiriase un Volkswagen de la Biroul Hertz aflat în incinta hotelului. Ca să nu atragă atenția prea tare, ea rămăsese să mănânce în cameră. Malko se aștepta în fiecare secundă să apară oamenii în haine de piele din Poliția Politică.

Unul dintre șefii de sală îmbrăcat în smoching apăru lângă masa lor, însoțit de o fată încântătoare, blondă, a cărei rochie foarte scurtă lăsa să se vadă ciorapii fini. Cu un zâmbet de scuză, el o așeză nepăsător în fața lui Malko, apoi se îndepărtă... La ușă, numeroși bărbați așteptau la coadă ca să se elibereze un loc. Această practică de a împărți mesele era obișnuită pe aici.

Galant, Malko se ridică și o ajută pe nou-venită să se așeze. Apoi o salută în nemțește. Ea îi răspunse în engleză, iar conversația continuă în această limbă.

Ea le spuse că o cheamă Marioara și că era manechin la un mare magazin de stat din București. Fiindcă avusese mai multe prezentări, i se oferise o vacanță de o săptămână într-un hotel de lux. Din păcate, nu cunoștea pe nimeni. Malko se prezentă, apoi pe Krisantem, dar bineînțeles că sub identitățile de împrumut. Fata îl privea insistent în ochii aurii. Krisantem uitase de icrele de Manciuria, cu privirea numai la decolteul ei pătrat. Brusc, îi spuse lui Malko în turcă, dar tot cu zâmbetul pe buze:

— Fiți atent, sigur este o spioană...

Existau puține șanse ca ea să înțeleagă turcește și de altfel, nu aveau nici un subiect arzător de discutat cu ea. Singurul risc venea de la valiza cu arme de sub patul lui Krisantem. Totuși, nu putea să vină cu ea în restaurant.

Malko o examină pe fată. Era puțin cam expansivă și prea provocatoare... Iar el cunoștea foarte bine sistemul comunist ca să-și facă iluzii. *Toate* legăturile cu străinii erau supravegheate cu strictețe. Oare era o simplă prostituată, pentru o supraveghere de rutină, ori angajată de colonelul Okolov, care era deja pe

urmele lui? În acest caz, de ce nu fusese arestat până acum? Colonelul se bucura de o nemărginită putere în România... Doar dacă nu voia să se joace de-a șoarecele și pisica, ca să-l lase pe Malko să se prindă mai bine în cursă și să-l ducă la diversele ramificații ale CIA existente în România.

Aceasta era o ipoteză deprimantă, dar posibilă. După un timp, va pune gheara pe Malko. El se juca cu un cocoloș de pâine, absent. Parfumul fetei blonde nu îl tulbura, ci se gândea la Alexandra. De ce o luase Boris cu el? În ceea ce privește „informațiile", își va da repede seama că ea nu avea nici o valoare pentru CIA, care nu va da nici pe cel mai neînsemnat spion în schimbul ei. Pe cei de la Washington nu îi impresiona, iar Malko nu se afla chiar atât de sus în ierarhia CIA ca să-i facă un asemenea cadou. Rămânea doar supoziția la care Malko nici nu voia să se gândească. Dar colonelul Okolov era bărbat, iar Alexandra o femeie foarte frumoasă...

— Cunoașteți Brașovul?

Vocea vecinei de masă îl făcu să tresară.

Nu, Malko nu cunoștea Brașovul, cea mai cunoscută stațiune din Carpați pentru sporturile de iarnă. Șeful de sală aduse în sfârșit lista cu vinuri, iar Malko căută în zadar o sticlă de Moët et Chandon. Chiar avea nevoie ca să-și mai ridice moralul. Dar se mulțumi și cu un vin alb și sec de Târnave. Krisantem ceru o bere Heineken.

Nu mai avea răbdare să plece în căutarea lui Okolov. Chiar dacă era un lucru nebunesc. Nu își făcea iluzii prea mari. Exista o șansă dintr-o mie ca să poată ieși din România. În plus, erau nevoiți să traverseze ori Iugoslavia, ori Ungaria, ori Cehoslovacia și cu oamenii lui Okolov pe urmele lor.

Pe sub masă, Marioara își frecă piciorul de a lui Malko. Tânăra susținu privirea ochilor aurii cu un surâs blând. Avea fața rotundă, aproape copilăroasă, cu ochi mari albaștri și gura senzuală.

— Ce cravată frumoasă aveți, spuse ea într-o engleză stângace.

Malko îi zâmbi și el în mod automat. Era atât de simplu să se culce cu fata asta, iar mâine dimineață să ia avionul spre lumea civilizată și să nu se mai gândească la Alexandra. CIA îi

pusese cruce colonelului Okolov. Deodată i se făcu ruşine, gândindu-se la hotărârea Samanthei. Contesa Adler îşi risca viaţa aproape la fel de mult ca şi el numai şi numai pentru a se răzbuna.

Malko îşi înăbuşi un zâmbet. Tavanul barului de nopate era atât de scund, încât nefericiţii acrobaţi care executau un număr stând unul în picioare pe umerii celuilalt nu reuşeau să-l facă aşa cum trebuia. Cel care se afla în vârful piramidei stătea puţin aplecat, cu spatele lipit de tavan.

Marioara aplaudă de mama focului, apoi puse mâna, ca din întâmplare, pe coapsa lui Malko. Vinul de Târnave îi aprinsese o lumină jucăuşă în ochii albaştri şi devenise şi mai provocatoare. Krisantem, care stătea în faţa ei, îi zărea slipul negru de fiecare dată când punea picior peste picior, ceea ce îl stânjenea foarte tare.

După masă, Marioara insistase să meargă la clubul din subsolul hotelului ca să bea ceva. Pentru puritanul Bucureşti, acesta era o insuliţă de dezmăţ capitalist. Într-un decor de bar nenorocit, picoliţele urâcioase şi înfumurate, cu fuste până la fese, serveau şampanie de Crimeea la pahar. Discurile erau cu muzică americană, dar veche de peste zece ani. Marioara îi explicase că fuseseră confiscate la vamă. Nici o melodie populară românească. Dolarii şi numai dolarii. Între două melodii de dans, era prezentat un număr de prestidigitaţie sau de acrobaţie.

Cum aceasta era singura distracţie din Bucureşti, în afară de clubul de noapte de la *Lido*, absolut toţi clienţii veneau aici după ce agăţau o fată în salon. Pentru câteva mii de lei, era o seară foarte plăcută.

Acrobaţii se făcură nevăzuţi şi începu o melodie lentă. Marioara îi aruncă lui Malko o privire candidă şi languroasă.

— Îmi place atât de mult să dansez.

Malko se ridică şi o cuprinse în braţe. Marioara dansa pe vârfuri, lipită strâns de el, cu braţele încolăcite în jurul gâtului, cu pântecele împins înainte. După cinci minute, o parte din bunele lui intenţii se topiră ca neaua. Marioara îi şopti la ureche:

— Ar trebui să mergem în altă parte, aici toată lumea se uită la noi şi nu-mi place.

Era o invitație atât de directă, încât el coborî brusc cu picioarele pe pământ. Malko spuse cu puțină ironie:

— Aveți inițiativă... Credeam că suntem într-o țară comunistă, cu concepții puritane.

Tânăra se îndepărtă puțin și bâigui:

— Oh, dar eu nu sunt... Îmi place de dumneavoastră, atâta tot. Aici viața e tristă. Singurii oameni care mai ies undeva sunt activiștii de partid. Dar sunt sobri și urâți. Mă simt bine cu dumneavoastră.

El nu mai insistă. Totul era posibil. Marioara îi povestise că vara, pe străzile Bucureștiului, studentele îi agățau pe străini doar pentru o plimbare cu mașina. Nici nu era de mirare, într-o țară în care Volkswagenul era încă un lux de miliardar. Malko se rușină că fusese ironic. Aici criteriile erau de altă natură. Poate că Marioara voia doar să scape de apucăturile ei de fată de la țară. Când melodia se termină, ea îi spuse:

— Știu un loc pe Șoseaua Kiseleff în care studenții se întâlnesc ca să danseze. E mai frumos ca aici și nici nu sunt milițieni.

Malko lăsă o avere în lei și se ridică însoțit de Krisantem. Și de ce nu? Dacă Marioara îl spiona, merita să-i dea ceva în schimb. Dacă nu, tot era prea devreme și încă nu i se făcuse somn. Când ieșiră, se urcară într-un taxi. Krisantem vru să se retragă, însă Marioara insistă să rămână.

— Acolo o să-și găsească și el o fată, îl asigură ea pe Malko.

Merseră o jumătate de oră pe străzile întunecoase ale Bucureștiului. Toate magazinele erau închise și circulația aproape inexistentă. Autobuzele erau goale. În sfârșit, taxiul se opri în fața unei vile aflate pe marginea unui bulevard pustiu. Marioara coborî și îi spuse șoferului să aștepte. Malko și Krisantem se uitară unul la celălalt. Asta mirosea rău de tot a capcană. Era atât de simplu să fie răpiți în toiul nopții. Malko îl avertiză pe Krisantem în turcește:

— Dacă vine cu cineva, tu sări într-o parte, iar eu în cealaltă...

Însă romînca se întoarse singură alergând, cu figura copilărească bosumflată.

— Este închis, le explică ea. Se pare că a venit miliția acum câteva zile.

— Ce păcat, făcu Malko uşurat, haideţi să ne întoarcem la hotel.

Nu se linişti decât atunci când văzu luminile de pe Calea Victoriei. Marioara coborî împreună cu ei din taxi şi intră în hotel. Aşteptă puţin până când Malko şi Krisantem luară cheia de la recepţie, apoi veni veselă lângă ei cu calmul cel mai firesc. Portarul se prefăcu că nu o vede. Coridoarele erau slab luminate, iar tavanele joase ca în toate blocurile obişnuite. Pe fiecare palier, două sau trei fete aşteptau aşezate în fotoliile adânci, ultima capcană pentru oamenii de afaceri singuratici.

Nu schimbaseră nici un cuvânt, iar Marioara rămase în spatele lui Malko în timp ce descuia uşa camerei. Numai ce o închise în urma lor, că fata nici nu-l lăsă să-şi scoată haina, că îl şi cuprinse în braţe cu gura întinsă spre el. Apoi ea se descălţă şi, ţuşti, în vârful patului ca să pară mai înaltă. Ochii ei mari şi albaştri erau plini de zburdălnicie.

Ca să se joace cu Malko, îl împinse înapoi şi căzură amândoi în pat. Limba ei o căuta pe a lui, fără echivoc. Ca în interioarele dintre cele două războaie mondiale, în faţa patului era atârnată o oglindă mare. Se pare că puritanismul comunist făcea salturi ciudate.

* * *

Georgică Lupu stătea ca pe jar. Absenţa Marioarei reprezenta o pierdere de cel puţin două sute de dolari... O văzuse ieşind din hotel şi simţise o strângere de inimă. Atunci îşi găsise să plece, când trei italieni se învârteau prin hol singuri-singurei...

Deodată, văzu o brunetă intrând în salon. Era tunsă scurt, cu faţa ascuţită şi mică, cu ciorapi negri şi o fustă crăpată. Elvira era una dintre cele mai bune elemente de care dispunea Georgică Lupu... El se repezi la ea.

— Pe unde ai umblat? În hol sunt trei italieni...

Fata plecă la asalt bombănind. Georgică era mai rău decât un proxenet capitalist. Parcă s-ar lua la întrecere... Elvira se întoarse triumfătoare după câteva minute.

— S-au dus la culcare, îl anunţă ea.

Mai pierdea niscaiva dolari... Georgică avu brusc o inspirație. Dacă tot i-a pierdut pe italieni, o va folosi pe Elvira în alt mod. Oficial, însoțitorul blondului nu era supravegheat, Dar de ce să nu dea și el dovadă de un pic de zel? O prinse pe Elvira de cot și o trase într-un colț.

— Am o treabă delicată pentru tine...

* * *

Când se întoarse în camera lui, Elko Krisantem simțea un gol în suflet. Picioarele Marioarei i se păruse cam suspecte... Împins de o veche obișnuință, el introduse cheia în broască și împinse ușa.

Înainte de a intra în cameră, era un antreu. În clipa în care turcul se pregătea să închidă ușa, un zgomot ușor îl făcu să înțepenească locului. Venea din cameră. Krisantem înaintă un pas și întinse gâtul ca să vadă. O umbră era ghemuită lângă pat și scotocea prin jurul valizei cu arme...

Turcul simți cum i se face părul măciucă. Se întoarse repede și ieși din cameră, închizând încetișor ușa. Primul impuls era să se năpustească în camera lui Malko, dar își aminti de Marioara. Chiar dacă nu era spioană, tot nu avea încredere în ea.

Rămase pe coridor să cumpănească. Dacă fata ieșea din cameră, el și Malko erau în pericol de moarte. Chiar dacă nu putuse să deschidă valiza, greutatea ei i-ar fi dat de gândit. Firește că putea să intre și să o atace, dar dacă striga, le atrăgea atenția și celor trei fete care discutau pe palier...

Elko reflectă câteva clipe, apoi găsi soluția. Făcând zgomot înadins, el introduse cheia în broască, intră fluierând și aprinse lumina.

Părea un om de afaceri amețit care venea la culcare. Numai privirea era puțin neliniștită, dar se baza pe becurile chioare de producție românească...

Fata stătea în picioare lângă pat, fără jenă, cu pulpa care se vedea prin crăpătura fustei. Parcă l-ar fi așteptat special pe Krisantem.

— *Hello. You are alone?* îl întrebă ea.

Se vedea de la o poştă că era singur. Având în vedere ambianţa de la *Athénée-Palace*, prezenţa fetei nu avea nimic extraordinar. Krisantem îşi umezi buzele cu limba, cu un aer pofticios, fără să se forţeze. Trebuia să îmbine utilul cu plăcutul.

— Cât? o întrebă el.

— O sută de dolari...

Până la urmă, o făcu să lase la optzeci, doar aşa, de formă, apoi scoase din buzunar bancnotele şi i le întinse. Ea le băgă repede în geantă şi începu imediat să se dezbrace. Nu purta nimic pe sub rochie în afară de slip.

Se prăbuşiră imediat în paturile alăturate şi, vreme de câteva secunde, Krisantem nu se mai gândi la nimic. Din cauza zgârceniei înnăscute, nu şi-ar fi permis niciodată o asemenea nebunie dacă împrejurările ar fi fost altele... Totuşi, simţea că fata este încordată şi neliniştită. Imediat ce îşi termină cavalcada, ea se ridică din pat şi fugi în baie.

Krisantem aşteptă să dea drumul la apă, apoi se ridică şi el. Puse şnurul în buzunarul drept al pantalonilor şi îi verifică duritatea. Se simţea detaşat. Ţinea la Malko, iar dispariţia Alexandrei îl privea puţin şi pe el. În Turcia, conturile care priveau onoarea se reglau cu o baie de sânge. Ori era onoare, ori nu mai era...

Fata era aşezată pe bideu când ajunse în spatele ei. Ea întoarse capul şi îi adresă un zâmbet comercial. Dar scuturâ din cap când îşi dădu sama de intenţiile turcului.

— *Fertig, fertig...* [1]

Krisantem ţinea mâinile la spate şi se apropie mai mult. La cea mai mică mişcare greşită, fata ar fi urlat cât o ţinea gura, iar pereţii erau destul de subţiri. Dacă nu punea la socoteală şi microfoanele... Turcul veni cu pântecele aproape de faţa fetei. Mai întâi, ea scuturâ din cap, apoi îl mângâie repede ca să scape, apoi se opri. Krisantem o prinse de părul scurt şi o atrase spre el.

— *I give you twenty more*, [2] spuse Krisantem.

---

1. Terminat, terminat... (n.a.)

2. Îţi mai dau douăzeci (n.t.)

Era limbajul pe care îl înțelegea cel mai bine. Ea întinse gâtul cu conștiinciozitate, închise ochii și se gândi în altă parte. Când îi deschise, avea șnurul în jurul gâtului. Citi în ochii turcului că nu mai avea scăpare. Îl mușcă cât putu de tare. Dar dinții se încleștară în gol. Cu o mișcare rapidă a bazinului, turcul sărise înapoi. Atunci, tânăra făcu greșeala să se ridice în picioare. Krisantem o lăsă, apoi înfășură lațul și începu să strângă, ținând-o lipită de el. Când mâinile lui vor ajunge la ceafă, ea va fi moartă.

Însă ea era mai voinică decât își închipuise turcul. Ochii îi ieșiseră din orbite, iar cu gura căscată se zgâria pe gât. Dar șnurul intrase deja în carnea umflată. Ca să termine mai repede cu ea, Krisantem o prăvăli pe spate. Fata se lovi cu capul de bideul care se revărsa. Krisantem o băgă cu capul în apă, strângând-o de gât în continuare. Spasmul agoniei fu atât de violent, încât fata își fractură glezna lovind-o de piciorul chiuvetei. În curând, nu mai mișcă deloc.

Un miros îngrozitor ajunse la nările turcului. Mușchiul sfincterului se relaxase, iar acum moarta se golea. Krisantem își astupă nasul cu un prosop. Scena asta îi amintea de masacrul din Coreea. Romînca nu se mai mișca. Se luptaseră în liniște. Opri robinetele bideului și o lungi pe fată pe podea cu fața în sus.

Avea ochii ieșiți din orbite, iar pielea ardea. Krisantem desfăcu șnurul din jurul gâtului. Nu mai simțea nimic. De la moartea soției lui la Istanbul, [1] sufletul lui se pietrificase pentru totdeauna, nemaisimțind multe dintre emoțiile omenești.

Târî cadavrul până în cameră și îl băgă cum putu sub paturile lipite. Apoi îi luă poșeta, o goli de bani și o aruncă sub pat. Acum mai trebuia să-i dea lui Malko vestea cea bună.

* * *

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, iar Malko ciuli urechile. Marioara părea neobosită ca o curajoasă stahanovistă. Ea

1. *Vezi SAS la Istanbul (n.a.)*

ţinuse să-şi păstreze cizmele în picioare şi fusta scurtă care nu o deranja nici un pic. Semăna cu un desen deocheat din Playboy. Malko se duse să deschidă. Stând în genunchi în vârful patului, ea îl aştepta cuminte.

Văzând capul lui Krisantem, Malko ştiu imediat că se întâmplase ceva. Malko îl invită pe turc înăuntru ca să-şi dea seama că era şi fata acolo.

Marioara ţipă uşor şi îşi acoperi pieptul. Apoi ea îi aruncă o privire întrebătoare lui Malko. Ideea sexului în trei nu o speria peste măsură. Krisantem îl anunţă cu un aer grav în turceşte:

— A fost o fată care scotocea prin valiză, am omorât-o. Am ascuns-o sub pat.

Se uita neliniştit cu coada ochiului la româncă. Aceasta murea de curiozitate să ştie ce discutau cei doi. Figura lui Krisantem nu-i inspira nimic... Dar putea să intuiască.

Malko se gândi că fuseseră nebuni să care atâta armament după ei, de care s-ar putea să nici nu aibă nevoie.

— Mâine dimineaţă plecăm, spuse Malko, aşa că până atunci nu o va descoperi nimeni. Du-te şi culcă-te. Trec mai târziu pe la tine.

Îndată ce ieşi, Marioara îl întrebă:

— Ce a vrut?

Malko îi zâmbi ca să o liniştească.

— Vrea să petreacă toată noaptea cu fata care e la el, dar îi e frică să nu-l jecmănească... Voia să ştie care e preţul.

— Şi ce i-ai spus?

— Să o plătească mâine dimineaţă, după prestaţie...

Romînca bătu din palme.

— Bravo! Vino!

Parcă ea nu era plătită tot la fel... Păcat că atunci când gura moale a fetei îl învăţă pe Malko, el se gândea la ce se petrecea dincolo de zid. Nu ar fi prea vesel să putrezească într-o închisoare românească...

Se pare că Marioara îi acceptase versiunea. Asta le-ar da puţin răgaz, dar cu condiţia să nu descopere nimeni cadavrul doamnei Nagel.

* * *

Georgică Lupu își număra dolarii în camera minusculă de la etajul al patrulea pe care hotelul i-o pusese la dispoziție. Începuse să ningă și nu avea chef să plece acasă, să stea prin stație o jumătate de oră. O invidie brusc pe Marioara care stătea frumușel la căldurică lângă străinul ei. Numai în cazuri excepționale fetele aveau voie să petreacă toată noaptea cu clienții lor. Georgică era intrigat. Cei de la Securitate telefonaseră de trei ori ca să afle dacă s-a găsit ceva interesant la străin în cameră, iar Georgică nu fusese în stare să le spună nimic. După tonul grav al șefului, Georgică înțelese că nu erau mulțumiți de el. După ce termină de numărat dolarii, îi încuie într-un sertar și se hotărî să se ducă să vadă ce se întâmplă.

* * *

Palierul de la etajul al patrulea era întunecat și pustiu. Georgică Lupu se pregătea să se ducă în camera lui, când un fluierat ușor îl făcu să se întoarcă. Marioara, cu cizmele în mână, fugea spre el, după ce ieșise dintr-o cameră. El o trase spre lift și vorbiră doar după ce urcară în cabină.

— Ei, ce-ai aflat? o întrebă el morocănos.

Marioara se întinse.

— Elvira își petrece noaptea cu turcul, îl anunță ea. A venit să-l întrebe cu cât trebuia s-o plătească...

Georgică o privi bănuitor.

— Dar ție cât ți-a dat?

Nu avu răbdare să-i răspundă că el îi smulse poșeta și o deschise. Dar nu găsi nici un dolar. Marioara îl privi cu ironie.

— Oricum aș fi făcut-o pentru nimic, zise ea plină de dispreț. Tipul ăla nu e un bădăran ca tine...

Georgică ridică sprâncenele.

— Dacă mai vorbești așa cu mine, te trimit la fabrica de șuruburi de la Sibiu.

Marioara lăsă capul în pământ. Georgică se bucura de putere, nu glumă.

— Vrei să rămân cu tine? îl întrebă ea pe un ton împăciuitor. Afară e frig şi nu am chef să mă întorc acasă.

— Dacă vrei, făcu Georgică ascunzându-şi mulţumirea de sine. Meseria lui mai avea şi părţi bune. Ai aflat ceva?

Marioara îşi trase fusta în jos.

— Nimic.

— Te mai vezi cu el?

— Mâine. Mă duce la Muzeul Zambaccian.

* * *

O ceaţă deasă plutea peste Bucureşti. Cu harta pe genunchi, Samantha încerca să-l dirijeze pe Malko pe imensele bulevarde pustii. Singurul punct de reper era Casa Scânteii cu steluţa roşie în vârf, situată pe drumul spre Ploieşti.

Volkswagenul era nou-nouţ şi mergea foarte bine. În spate stătea Krisantem cu valiza plină cu arme. Plecaseră de la hotel la şase şi jumătate. Portarul somnoros abia dacă îşi dăduse seama.

De douăzeci de minute se învârteau în cerc prin labirintul de străduţe cu sens unic. În sfârşit, zăriră prin ceaţă o inscripţie: PLOIEŞTI — 57 kilometri. Malko se întoarse şi văzu două faruri albe care veneau în urma lor. Era imposibil să vadă cine era.

Încetini şi lăsă cealaltă maşină să se apropie. Când aceasta veni la vreo zece metri, el distinse pe capotă girofarul specific maşinilor de poliţie. Era o Volga neagră. În loc să se angajeze pe Şoseaua Kiseleff, Malko mai făcu încă o dată turul imensei pieţe. Maşina de poliţie era tot în urma lor.

— Trebuie să scăpăm de ei, spuse Malko.

Luând-o în sens invers faţă de Ploieşti, se întoarseră spre centru şi acceleră. Pe bancheta din spate, Krisantem terminase de montat un pistol-mitralieră. Îi mai puse încărcătorul.

Malko intră cu toată viteza pe o stradă cu sens unic. Noroc că la ora asta drumul era pustiu. Maşina poliţiei era tot în urma lor. Malko acceleră. Nu avea de ales. Imediat ce avu o sută de metri avans, puse o frână bruscă.

— Du-te, îi spuse el lui Krisantem.

Turcul sări din Volkswagen. Farurile albe se îndreptau direct spre el. Când ajunseră la zece metri distanță, el apăsă pe trăgaci. Gloanțele nimeriră în parbriz și în faruri. Se auzi un zgomot de sticlă spartă, farurile se stinseră, iar Volga derapă spre stânga. În trecere, Krisantem goli încărcătorul. Izbucni o flacără portocalie, iar mașina explodă, izbindu-se de un copac. Krisantem se urcase deja în mașină. Samantha și Malko nu scoaseră un cuvânt. Acum începea lupta cu timpul. Dacă românii îi prindeau, ajungeau cu siguranță în fața plutonului de execuție.

Singura lor șansă ar fi că toată lumea să-i caute pe drumul spre Pitești, crezând că se vor îndrepta spre vestul țării, decât pe un drum ce se afunda în inima Carpaților. Pentru moment, ceața era aliatul lor. Numai de nu ar afla colonelul Okolov încotro se îndreptau.

Capitolul XIV

Duhoarea de șobolani i se părea foarte greu de suportat. Și acră și dulceagă totodată, i se oprea în gât, îi intra în piele, îi făcea greață, iar Gheorghe Borș nu se mai putea controla. Știa că trebuie să o suporte zile sau luni întregi.

Mișunau în jurul lui fără încetare, închiși în cuștile lor, cu țipete ascuțite sau prinși cu ghearele de bare. În comparație cu a lor, cușca lui Gheorghe Borș era și mai mică. Nici măcar nu putea să se miște, fiind obligat să stea ghemuit ca să nu se lovească cu capul de grilajul de deasupra. Ca să nu înnebunească de-a binelea, încerca să-și amintească de mirosul banchetelor din piele din Rolls, de parfumul Alexandrei, lucruri ce i se păreau acum din cu totul altă lume, căci a lui se limita deocamdată la acest subsol ocupat în întregime de șirurile de cuști cu grilaje, pline de șobolani destinați experiențelor de laborator. Mai existau încă trei cuști ca aceea în care era închis Gheorghe Borș, zis și Ghedeon. Pentru moment, erau goale, dar câțiva români zăcuseră aici săptămâni întregi. În zece zile, Ghedeon slăbise enorm, iar mirosul propriului trup îl îngrețoșa la culme. Însă, important era că trăia. Devenise precum șobolanii: animat de o aprigă dorință de viață. Nu îl controlaseră cum trebuie, iar dintele plin cu acid prusic era la locul lui. Însă mai avea o speranță. Colonelul Okolov nu avea nici un interes să-l omoare, ci să-l facă să sufere, să-l stoarcă ca pe o lămâie, să obțină de la el cea mai mică informație. Dar mai ales, aveau nevoie de importanta lui mărturie ca să-l poată condamna la moarte pe colonelul Poreski.

Gheorghe Borș știa că orele lui erau numărate. Era sigur că Poreski nu mărturisise și că rușii aveau nevoie și de mărturia lui ca să le confrunte pe amândouă. Firește că puteau să-l lase pe Poreski să putrezească în închisoare sau să-l execute în mod discret. Dar, ca și naziștii, comuniștii se formalizau foarte tare. Ar fi putut să-l împuște pe Poreski, fiindcă erau siguri că îi trădase. Dar ei aveau nevoie de un proces adevărat și de o mărturie adevărată. Aceea a lui Gheorghe Borș.

Auzi cheia răsucindu-se în broască. Gheorghe Borș își adună toate puterile ca să-și păstreze ceea ce îi mai rămăsese din demnitate pentru a face față situației. Dar era greu să mai ai demnitate când erai închis într-o cușcă foarte strâmtă, cu mâinile prinse la spate în cătușe. Colonelul Okolov intră primul în încăperea cu șobolani, însoțit de un bărbat în halat alb. Era doctorul Vibescu. Ghedeon bănuia că face parte din Serviciul român de Informații, dar nu era sigur... Și la Auschwitz fuseseră medici adevărați...

Rusul se apropie de cușca lui Gheorghe Borș. Parcă era de pe revistă, îmbrăcat impecabil din cap până-n picioare, cu manichiura pusă la punct, însă eleganța lui contrasta în mod evident cu acest decor sordid. Fără să vrea, Borș își dilată nările ca să simtă mai bine mireasma apei de toaletă cu care se parfumase rusul. Acesta observă cu vădită plăcere că obrajii lui Ghedeon se supseseră și că fruntea părea o imensă cocoașă. Dar când începu să vorbească, colonelul Okolov avea același ton câteodată blând, câteodată nemilos.

— Drăguțule, ai început să semeni din ce în ce mai mult cu un șobolan...

Părea dezamăgit... Gheorghe Borș înghiți ura care clocotea în sufletul lui. Cum de aflase că, la Oxford, colegii îi spuneau șobolanul? Asta din cauza feței ascuțite și bărbiei proeminente... Închise ochii. Forța și vitalitatea extraordinară izvorau din dorința de a supraviețui cu orice preț. Dar mai ales, voia să se răzbune.

Doctorul Vibescu deschise cușca și îl ajută pe Borș să iasă. Mușchii îi amorțiseră atât de tare, încât era cât pe ce să cadă. Românul îl susținu și îl trase afară din cușcă. Gheorghe inspiră cu voluptate aerul răcoros de pe culoar. Aici mirosul de

șobolani nu se simțea chiar atât de tare. Dar nu dură mult, decât până intrară în altă încăpere. Văzând mașinăria pe care o cunoștea deja, Gheorghe Borș se dădu înapoi, iar acest gest nu-i scăpă colonelului Okolov.

— În curând o să te țicnești de tot, puișor, făcu rusul grijuliu. Nici măcar șobolanii nu rezistă.

Fără să scoată o vorbă, englezul se duse și se așeză singur pe scaunul care semăna cu un balansoar, dar tot cu mâinile legate la spate. Oricum asta nu schimba lucrurile... Boris Okolov îl întrebă pe un ton egal în românește:

— Cât trebuie să aibă acum?

— Cu 6,5 G, în unsprezece zile, răspunse medicul român. Este maximum de rezistență.

Unsprezece zile! Gheorghe Borș crezu că nu a auzit bine. Medicul îi punea chingile. El nu întrebă nimic, dar mai ales nu le arătă că este neliniștit, deși îl apucase o panică cumplită. Unsprezece zile...

Oare cum va rezista? Poate că atunci îl vor lăsa în pace. Va ajunge ca o epavă. Între timp, KGB-ul făcuse progrese și descoperise metode sofisticate, nu mai smulgea unghiile ca în beciurile Lubiankăi. Deși lui Gheorghe Borș i-ar fi plăcut mai mult să-i smulgă unghiile, căci avea numai zece... Panica începu să-l copleșească. La ce bun să se agațe atâta de o semnătură care nu ar schimba cu nimic soarta colonelului Poreski! Se pregătea să vorbească în momentul în care întâlni privirea colonelului Okolov. Era teribil de rece și de vicleană.

Înțelese fulgerător că rusul aștepta să cedeze și că totul era calculat în mod științific. A fost planificat să cadă în cursă. Închise ochii și se gândi la corpul Alexandrei. Nu o mai văzuse de când rusul îi întrerupsese violul. Okolov își continuase drumul în Rolls-ul lui împreună cu tânăra, în timp ce el mersese în urma lor cu Tatra, încadrat de doi polițiști care nici nu vorbiseră cu el. Parcă nici nu ar fi existat. Rusul se proțăpi în fața lui.

— Să știi, drăguță, că te-ai înșelat... Când o să te oprești din învârtit, o să fii complet nebun. Unsprezece zile... Îți dai seama?

Gheorghe Borș nu răspunse. Oare care era partea sadică a călăului său? Bineînțeles că Boris Okolov avea nevoie de

colaborarea și de semnătura lui. Orgoliul nu-l lăsa în pace până când prizonierul lui nu preda toate armele. În repetate rânduri, Gheorghe Borș surprinsese în priviri un fulger de ură. După pedeapsa primită în Ungaria, rusul îi spusese:

— Nu este bine ce faci. O să termin cu tine.

În mod oficial, laboratoarele din inima Carpaților cercetau efectele hipergravitației. Șobolanii se învârteau zi și noapte în cuștile lor legate la o centrifugă. Apoi îi autopsiau ca să vadă cum își pregătesc rușii miile de cosmonauți. Iar el, Gheorghe Borș, zis și Ghedeon, cu studii la Oxford, membru strălucit în MI 5, se transformase într-un șobolan...

Fusese supus deja de mai multe ori la acest supliciu, timp de vreo două ore. Destul ca să-i iasă ochii din cap și ca să se simtă distrus și neputincios. Mai cu seamă că această senzație persista ore întregi, provocându-i migrene îngrozitoare și dese. Uneori, noaptea, când era singur în cușca lui, urla de durere ca un șobolan... Era o metodă diabolică.

Visa la ziua în care îl va putea târî pe Okolov în fața unui tribunal englez ca să le spună juraților la ce cazne fusese supus. Se și vedea la piciorul spânzurătorii.

Balansoarul începu să se învârtă, antrenat de o curea din piele legată la un motor puternic. Okolov trecea cu rapiditate prin fața lui. Rusul strigă:

— Unsprezece zile, puișor, unsprezece zile...

Mașinăria începea să ia viteză. Gheorghe Borș închise ochii ca să mai întârzie senzația de amețeală. Avea impresia că celulele se desprindeau de corp. Umbra rusului trecu de mai multe ori prin fața ochilor, apoi durerea devenise insuportabilă. Îi plesni ceva în cap și nu mai simți nimic.

Capitolul XV

Un miliţian apăru imediat după ce luase curba. Se proţăpise în mijlocul drumului, în uniformă, cu picioarele depărtate şi arma la piept. Când văzu Volkswagenul, ridică mâna.

— Stai! Stai!

— *Himmel Herr Gott!*

Malko trase o înjurătură în nemţeşte. Primul reflex fusese să accelereze, însă în spatele miliţianului mai erau câţiva colegi de-ai lui. Nu putea să forţeze barajul.

Krisantem puse cu înfrigurare un încărcător în UZI şi îl armă. Samantha îşi luă şi ea Beretta din poşetă. Era prea târziu ca să se mai întoarcă. Ningea de o oră. Începând din Ploieşti, pe care îl străbătuseră în zori, drumul urma albia Prahovei aproape secată. Deşi se făcuse ziuă de-a binelea, cerul era greu şi cenuşiu şi părea că striveşte culmile Carpaţilor care se zăreau în depărtare.

Malko mai înjură o dată printre dinţi. Ochii lui aurii deveniseră verzi şi i se făcuse frică. Era hipnotizat de silueta miliţianului care le bara drumul. Nu aveau cum să o ia nici la stânga, nici la dreapta. Până la Braşov nu mai exista alt drum. Rarele răscruci, nu erau decât nişte cărări de munte care nu duceau nicăieri. În sens opus, era Bucureştiul. Erau închişi în capcană. Miliţianul se afla la douăzeci de metri. Malko încetini.

— Să nu faceţi nimic! ordonă el.

Ar fi fost o prostie să ajungă la câţiva kilometri de locul unde se refugiase colonelul Okolov şi să dea greş. Krisantem ascunse pistolul-mitralieră. Miliţianul ţinea arma tot în bandulieră. Dar teama lui Malko se transformă brusc într-un

licăr de speranță. Românul nu părea că vrea să oprească vehiculul. Doar îi făcu semn să meargă mai încet. În fața lor apăru un grup de oameni. Parcă s-ar fi întors cu un secol în urmă, cu șepci și cu căciuli de blană, cu ghete înalte și cu femei cu rochii lungi și înfoiate. Nici moda și nici comunismul parcă nu ajunsese în acest colțișor uitat de lume.

Un bărbat cu o cruce mare mergea pe mijlocul drumului. În spatele lui, venea un tractor cu un catafalc pe care era pus un sicriu din lemn alb. După el veneau niște bătrânei cu niște instrumente din aramă, iar cortegiul era încheiat de o șaretă veche în care se înghesuiseră vreo șase femei îndoliate...

Cortegiul era încheiat de mai mulți bărbați și câțiva milițieni. Nu era nici un preot, iar crucea începuse să fie acoperită cu zăpadă. Cu toate că era o țară comunistă, înmormântarea se făcea, creștinește. În clipa în care depășeau cortegiul, fanfara formată din bătrâni începu să cânte un marș funebru.

Era înmormântarea cea mai stranie pe care o văzuse Malko vreodată. Superstițios, Krisantem își făcu semnul crucii. Chiar și Samantha părea impresionată. Când trecură prin fața coșciugului, ea murmură:

— Așa erau îngropați oamenii odinioară la noi, în Pomerania...

În spatele cortegiului funebru, drumul era liber. Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Mai aveau un răgaz. Traversaseră deja Ploieștiul, așteptându-se în fiecare clipă să-i oprească miliția.

Volkswagenul luă din nou viteză. Plecaseră de trei ore din București. În mod normal, ar fi trebuit să aibă toată miliția română pe urmele lor. Dar Malko prefera să nu se gândească mai departe. Viața lor putea să se termine la următoarea curbă, unde puteau să-i aștepte cu artileria grea... Samantha oftă și își aprinse o țigară. Frica săpase șanțuri adânci sub ochii ei cenușii. În mașină se făcu din nou liniște.

În timp ce conducea, Malko se străduia să prevadă ce va urma. Era ciudat că nu întâlniseră încă nici un baraj în cale. Ori comunicațiile prin radio ale miliției române nu funcționau prea bine, ori nu se gândise nimeni că vor apuca pe acest drum care

se afunda în inima Carpaților. Următorul oraș important era Brașovul, stațiune montană foarte cunoscută. Malko avea impresia că ajunsese la capătul pământului. Nu îi venea să creadă că Boris Okolov și Alexandra s-au ascuns în această regiune pierdută din centrul țării. Drumul era în serpentină, iar zăpada, de treizeci de centimetri.

Nici măcar nu știau încotro se îndreptau. Samantha nu le spusese unde se ascunde rusul. Îi zisese lui Malko doar atât:

— Mergi pe drumul spre Brașov și ține-o tot așa. O să te îndrum pe parcurs.

El se întoarse spre ea.

— Unde ne ducem?

O pancartă pe jumătate acoperită cu zăpadă anunța: Câmpina, 13 km. Samantha scutură scrumul.

— Încă nu am ajuns.

Furios la culme, Malko acceleră. Era o prostie să se poarte precum acei „desperados" sud-americani. Carpații nu erau Anzii Cordilieri. Or fi românii mai înceți și mai prost organizați, dar până la urmă tot vor reacționa într-un fel. Judecând după ce făcuseră în București, nu vor primi Ordinul Lenin...

* * *

Camionul apăru în apropiere de Câmpina. Îi urmărea de vreo zece minute. Era un Molotov cu prelată, de fabricație rusească, asemănător celor pe care le văzuseră de când ieșiseră din București.

La început, Malko nu îi dăduse nici o atenție. De când plecaseră, nu se întâlniseră cu nici un autovehicul particular, ci numai cu sute de camioane. Din zece în zece kilometri mai rămânea unul în pană pe marginea drumului.

Cel care venea în urma Volkswagenului părea nou-nouț și avea trei oameni în cabină. Trebuie să fi avut un motor foarte puternic ca să poată ajunge un Volkswagen cu atâta ușurință.

Când drumul devenise mai drept, el claxonă. Malko văzu în oglinda retrovizoare că venise la câțiva metri în spatele lor. Șoseaua era alunecoasă, iar ninsoarea le împiedica

vizibilitatea. Malko încetini și se retrase spre dreapta, făcându-i semn camionului să-l depășească. Acesta acceleră imediat și ajunse în dreptul lor. Dar, în loc să accelereze, își păstră aceeași viteză. Malko aruncă o privire la roțile mari care se învârteau la câțiva centimetri de mașinuța lor. Brusc, strigătul Samanthei îl făcu să se uite înainte.

— Fii atent, în fața ta!

Alt camion staționa pe dreapta și era cât pe-ce să se ciocnească de el. Apăsă pe pedala de accelerație ca să depășească prin dreapta primul camion, însă șoferul acceleră, obligându-l să rămână pe partea dreaptă. Rulau cu peste optzeci de kilometri la oră. Până la vehiculul oprit mai avea vreo treizeci de metri. Cel de-al doilea îi închidea drumul, iar în ambele părți se deschideau râpi adânci... Frână cât putu de tare. Samantha țipă și Volkswagenul se puse de-a curmezișul drumului. Dacă agățau roțile din spate ale camionului care tocmai îi depășea, erau terminați.

Încercă să dea înapoi, dar Volkswagenul se zgudui din toate încheieturile. Camionul oprit se afla la mai puțin de zece metri. Nu putea să frâneze mai cu forță, de teamă să nu derapeze.

Se auzi un zgomot de tablă lovită. Cei trei pasageri din Volkswagen fură proiectați în față. Samantha se dădu cu capul de parbriz. Mașina lor se opri cu botul băgat sub camionul oprit. Din fericire, impactul nu fusese prea violent. Aflat încă sub efectul șocului, Malko opri motorul și coborî. Scăpaseră cu toții ca prin urechile acului.

Spre norocul lor, numai capota avusese de suferit, căci mașina putea continua drumul. Malko ocoli camionul. În cabină nu mai era nimeni. Puse mâna pe radiator. Era rece. Frigul îl pătrunsese până la oase. Perplex, se urcă din nou în Volkswagen ca să inspecteze stricăciunile. Peste capotă parcă trecuse buldozerul, însă motorul nu suferise stricăciuni. Ar fi trebuit să-l lovească mai puternic... Camionul care produsese accidentul dispăruse fără urmă, înghițit de ceață și de ninsoare.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Samantha.

Malko scuturâ din cap.

— Nu știu, este ciudat.

Părea greu de crezut ca șoferul primului camion să nu fi acționat intenționat ca să provoace accidentul... Dar de ce? Poliția sau agenții români nu acționau prin mijloace ocolite și puteau să facă ce îi tăia capul, să folosească armata, miliția... De ce recurseseră la o metodă atât de neprofesionistă ca să scape de ei? Doar dacă nu avuseseră de-a face cu un șofer pentru care simpla vedere a unui simbol al lumii capitaliste să-i fi inspirat gânduri ucigașe... Chiar și vederea unui Volkswagen... Samantha era palidă.

— A vrut să ne omoare.

— Aveau la dispoziție și alte mijloace, observă Malko. Nu înțeleg.

— Să ne grăbim, îi tăie vorba Samantha. Mă simt în pericol pe drumul ăsta.

Malko porni. După ce parcurseră o sută de metri, încetini. O perdea deasă de ceață acoperea drumul și câmpul. Nu se vedea la treizeci de metri. Aprinse farurile. Acest peisaj fantomatic aflat la capătul lumii îl îngrijora. Putea să li se întâmple orice pe acest drum pierdut în munte. Nimeni nu ar fi aflat nimic.

Timp de o jumătate de oră merseră fără o țintă anume. Volkswagenul se târa cu douăzeci de kilometri la oră prin ceața deasă să o tai cu cuțitul, întâlnind rareori câte un camion, ale cărui faruri le zăreau în ultimul moment. Încet, încet, câmpia lăsa loc pădurilor. Ninsoarea încetase. Deodată îi apăru în față o lumină intermitentă chiar la nivelul solului. În spate, erau două siluete în uniformă. Krisantem se năpusti la mitralieră.

Calmul lui era liniștitor. Ar fi ținut piept întregii armate române. Din fericire, geamurile erau acoperite cu chiciură... Malko frână. De data asta, venise sfârșitul... Samantha își băgase deja mâna în poșetă.

— Fiți atenți! zise Malko.

Unul dintre milițieni îi zâmbi și îi arătă un camion așezat de-a curmezișul drumului. Rămăsese doar o porțiune îngustă de trecere prin care se vedea alt camion venind din sens invers care înainta cu greutate cu două roți prin șanț.

Malko se destinse dintr-o dată. Înainte de a porni din nou, el observă un civil care stătea lângă milițieni cu un aparat de emisie-recepție la brâu. Însă bărbatul nu părea interesat în mod deosebit de Volkswagen... Camionul reușise să treacă, iar milițianul îi făcu semn să plece.

În sfârșit, porniră. Ceața le dădea senzația că nu înaintau deloc... Milițienii, camionul care bloca drumul și lumina intermitentă se pierdură undeva în perdeaua lăptoasă de ceață.

* * *

Malko zări niște faruri venind direct spre el, care apărură brusc din ceață. Apăsă pe claxon din instinct. Ținând strâns volanul, el nu îndrăznea să vireze brusc de frică să nu se trezească de-a curmezișul drumului. Drumul era un veritabil patinoar cu porțiuni de ghețuș ce alternau cu zăpadă bătătorită și alunecoasă. Îi trebui destul de mult până să-și dea seama că un vehicul, care se rătăcise probabil din cauza ceții, venea în plin direct spre ei, pe partea stângă.

Malko îl atenționă cu farurile. Masa enormă a camionului se afla doar la câțiva metri, ocupând tot drumul, ca un monstru orb. Malko strivi frâna. Volkswagenul execută o magnifică întoarcere de o sută optzeci de grade, antrenat de alunecușul de pe șosea, exact în clipa în care camionul ajunse lângă el și se răsuci în mijlocul drumului. Se auzi o izbitură în partea stângă care zgudui micul vehicul ce se opri cu botul în șanț.

După aceea, nu mai rămăsese decât ceața și liniștea. Motorul calase. Malko deschise portiera dându-i un brânci cu umărul și coborî, dar picioarele îi mai tremurau încă. Inspiră cu plăcere aerul rece și umed, apoi ocoli mașina. Toată partea stângă era turtită, iar aripa din spate dispăruse pur și simplu, smulsă de camion. Dacă ar fi avut frâne bune, i-ar fi izbit în plin din față și toți trei ar fi fost făcuți terci. Dacă Malko ar fi învârtit volanul mai brusc, s-ar fi prăvălit în râpă...

De data asta, era sigur că accidentul fusese provocat intenționat. Camionul venise spre ei special. Și era același. Malko recunoscuse bara de protecție care avea o dungă roșie.

Oare cine se înverșuna să-i omoare atât de „discret" pe un drum pustiu de munte?

Se urcă din nou în mașina care era de-a curmezișul și învârti cheia în contact. Ca prin miracol, motorul porni. Krisantem era alb ca varul. Prefera să se lupte cu un regiment întreg decât să fie bușit în halul ăsta. Samantha izbucni în momentul în care demerau:

— Acum ce se mai întâmplă? Chiar au vrut să ne omoare...

Un „accident" banal pe un drum pustiu... Asta mirosea a treabă de agenți. Dar de ce atâta osteneală, când o mână de milițieni ar fi fost de-ajuns ca să-i oprească?

— Și eu aș vrea să știu, zise Malko.

Oare ce vor mai încerca în continuare? Nu înțelegea cum de dăduse peste ei acel camion atât de repede... Brusc îi veni în minte civilul cu stația de emisie-recepție. Dacă cei din camion aveau și ei una, totul avea o explicație foarte simplă. După ce trecuseră de camionul care bloca drumul, era de ajuns să-i anunțe pe cei din celălalt camion care aștepta undeva, protejat de ceață.

Dacă accidentul ar fi „reușit", ar fi dat vina pe ceață. Dar de ce se străduiau atât de tare să-i elimine? Și asta cu ajutorul milițienilor. Dacă așezaseră în mod intenționat camionul de-a curmezișul drumului? Ca să anunțe mai ușor venirea Volkswagenului?

— Am ajuns, zise deodată Samantha.

Prin ceață se zărea un panou care indica: SINAIA.

* * *

Un obiect absolut indecent pentru părțile acestea pierdute în inima Carpaților se vedea clar cu binoclul. Era calandrul unui Rolls-Royce ce ieșea de sub hangarul unde fusese adăpostit. Era un dispreț total față de Republica Socialistă România...

Malko lăsă binoclul în jos. Avea un chef nebun să pună mâna pe o mitralieră și pe câteva grenade, apoi să coboare panta până la clădirile pe care le cerceta. Pentru că ultima oară când văzuse acest Rolls-Royce cu numărul 847GFK, care îi

rămăsese adânc întipărit în memorie, fusese la castelul din Liezen. Colonelul Boris Okolov se suise în el luându-i pe Alexandra și pe Gheorghe Borș, proprietarul vehiculului. Samantha murmură în spatele lui:

— Sigur este aici.

Se gândea numai la răzbunare. Voia să se afle în fața colonelului din KGB care o dusese cu zăhărelul. Malko își scutură zăpada de pe pantaloni. Krisantem rămăsese în Volkswagenul oprit la marginea drumului. Erau într-o pădure de brazi, la ieșirea din Sinaia. Hotelurile erau ticsite de turiști români și străini veniți în vacanță, dar se părea că nimeni nu le dădea nici o atenție.

Acum Malko era sigur că informațiile date de doamna Nagel erau adevărate. Boris se ascundea în Institutul de Medicină, ale cărui clădiri le zărea la o sută de metri mai jos. Erau două construcții cu un singur etaj, despărțite de un gard și de o grădină. Prima trebuia să fie partea „oficială" a institutului, căci avea intrarea la stradă și era un veșnic du-te-vino. Iar cea de-a doua, dimpotrivă, era foarte liniștită, izolată și nimic nu se mișca prin preajma ei.

Aici trebuia să fie Alexandra... Malko nu își putea lua ochii de la zidurile albe și de la ferestrele închise. Din locul în care se găseau nu se vedea nici un fel de agitație, parcă ar fi fost o clădire părăsită. Nu erau nici paznici. Singurul amănunt ciudat pentru un spital era antena radio foarte înaltă de pe acoperiș.

— Nu pare foarte bine păzită, observă Samantha. Am putea să ne ducem în seara asta.

— Ia privește acolo, spuse Malko arătând cu mâna misterioasa clădire.

Zăpada care acoperea totul de jur-împrejur era brăzdată de niște șiruri paralele care nu se puteau distinge de aproape. Parcă ar fi fost greblată cu o greblă uriașă... Între șiruri era un spațiu de vreo cincisprezece centimetri.

— Sunt sigur că este un sistem de captare a sunetului, îi explică Malko. În jurul clădirii există fire îngropate în pământ și legate la un post de control. De aceea nu au nevoie nici de sârmă ghimpată, nici de foișoare. Îndată ce se aventurează

cineva pe acest teren, firele transmit vibrațiile postului de control. Fiind echipați cu arme cu lunetă pentru infraroșu, nu apuci să faci zece metri. Chiar și pe o ceață s-o tai cu cuțitul...

Samantha rămase fără grai.

— Am avea nevoie de un elicopter, zise ea în cele din urmă. Am ateriza pe acoperiș.

— Apoi vom ruga frumos armata română să ne alimenteze, observă Malko cu amărăciune. Nouă ne-ar trebui o mică divizie de blindate, dar și sprijinul forțelor aeriene...

Ochii cenușii ai contesei scăpărau de mânie.

— Doar nu am venit până aici degeaba. Dacă vă este frică, mă voi duce singură.

Malko fierbea de turbare. Și el murea de curiozitate să se ducă.

— Nu mi-e frică, dar încerc să nu mă arunc direct în gura lupului. Acum cred și mai mult că Okolov ne întinde o cursă.

— Camionul? Oare a fost mâna lui?

— Nu, cred că a fost altceva.

Samantha ridică din umeri.

— Mă duc după el, chiar dacă îmi risc pielea.

În timp ce ei discutau, o infirmieră ieși din prima clădire și se îndreptă spre gardul ce o despărțea de cealaltă, scoase o cheie din buzunar, descuie poarta, apoi o închise la loc și intră în clădirea cu accesul interzis. O lucire de izbândă străbătu în privirea Samanthei.

— O să facem și noi ca ea, spuse tânăra, și vai de capul celui care va încerca să ne oprească. Vreau să văd teroarea din ochii moșului ăluia mizerabil.

Malko nu o mai asculta. Unde era capcana? Faptul că un agent american ca el a ajuns în această bază secretă constituia în fapt un lucru inimaginabil. Oare până în ce punct se voia acest lucru? Chiar și acest Rolls care se găsea la vedere. Era ca și cum ar fi vrut cu tot dinadinsul să atragă atenția asupra prezenței aici a omului căutat de ei. Când se gândea la abilitatea și la curajul colonelului Okolov, i se părea tare ciudat... Dar mai ales îngrijorător.

Nu aveau la dispoziţie prea mult timp. Sinaia era o staţiune în care se practicau sporturile de iarnă şi gemea de lume. Dacă Malko şi însoţitorii lui s-ar duce la un hotel, ar fi obligaţi să spună numele şi să arate actele. Iar la minus zece grade Celsius, nu se putea dormi în maşină. Ca să ia cu asalt baza secretă a colonelului Okolov era altă nebunie. Şi cu toate astea, nu puteau să-şi ia tălpăşiţa fără să fi încercat ceva. Oricum, mai aveau de aşteptat încă vreo patru ore ca să profite de întuneric.

În clipa în care se pregăteau să plece, Malko observă o linie de înaltă tensiune care pleca din cea de-a doua clădire şi se afunda în munte, de-a lungul cărării.

Dacă ar putea să-l împiedice pe colonelul Okolov să cheme ajutoare şi să-i distrugă sistemele de apărare, ar ajunge totuşi la un rezultat. Graţie micului arsenal cu care era echipat Krisantem, puteau să se lupte. Dar pe urmă, nu le rămâneau decât două drumuri ca să iasă din Sinaia. Unul dintre ele, ducea direct în nord, spre Rusia. Colonelul îşi alesese bine ascunzătoarea.

— Ar trebui să vedem unde duce această linie de înaltă tensiune, spuse el. Dacă am putea să o distrugem cu puţin înainte de atac, am avea o mică şansă...

Samantha se uită în direcţia indicată.

— Excelentă idee! Haide să vedem.

Coborâră panta şi se urcară în maşină. După câteva minute, treceau prin faţa institutului. Drumul era pustiu şi şerpuia printre brazi. Linia de înaltă tensiune mergea în paralel. Timp de aproape jumătate de oră, merseră destul de încet, fără să vadă nimic altceva în afară de cablurile groase acoperite cu zăpadă. În fine, apăru o clădire din ciment, situată chiar la marginea drumului. Cablurile dispăreau înăuntru. Mai erau şi altele mult mai groase, care veneau de pe celălalt versant al muntelui.

— Este un transformator, zise Malko. Dacă am reuşi să-l aruncăm în aer, vor rămâne mult timp fără curent...

— Ne-ar lua o oră, obiectă Samantha. Ar fi mult mai simplu să dinamităm un pilon.

— Ba mai sigur e transformatorul. Le-ar lua mai multe zile ca să-l repare și ar fi în avantajul nostru...

Se întoarseră să plece. Dar Malko se dădu jos din mașină împreună cu Krisantem și dădură o roată transformatorului. Nu era nici țipenie de om...

Cei doi bărbați se urcară și plecară. Puțin mai jos, Malko zări alt drumeag, dar nu era acela pe care veniseră. Și acesta avea un indicator pe care scria Sinaia. Se angajară pe el. Astfel îi puteau evita pe muncitorii care ar fi venit să repare transformatorul...

Capitolul XVI

Alexandra ridică brusc capul. Niciodată nu îl auzea pe Okolov când intra. Avea figura gravă, dar ochii surâzători.

— Au sosit, zise el.

Alexandra simți cum inima îi bate cu putere în piept. Deci Malko venise după ea! O cuprinse o imensă bucurie, care îi pieri pe dată când întâlni privirea colonelului Okolov. Îi era frică de rus, o frică viscerală. Dar, în același timp, se simțea un pic atrasă de el.

Îi era rușine că simțea astfel, mai ales după cele petrecute. După ce o smulsese din ghearele lui Gheorghe Borș, îi aplicase acestuia pedeapsa cuvenită. După aceea, se urcaseră în Rolls și străbătuseră o porțiune din Ungaria, una din Cehoslovacia, apoi ajunseră în România, fără să se grăbească. Englezul venise după ei în Tatra neagră însoțit de alți patru civili despre care Alexandra crezuse că sunt ruși. Îl mai zărea uneori când se opreau pe drum să mănânce. În fiecare seară, Okolov întrebase mai în glumă, mai în serios:

— O cameră sau două?

Alexandra fusese obligată să răspundă pe un ton mai vesel, fiindcă era la cheremul rusului. Cu toate astea, el nu insistase. Simțise deseori cum o măsura cu privirea, cu o insistență înflăcărată și plină de disperare.

Acest joc durase o săptămână întreagă. Fiecare avea o cameră în unul dintre cele mai mari hoteluri din Sinaia. Câteodată, Alexandra nu îl vedea pe rus toată ziua. Atunci rămânea în cameră sau se plimba prin pădure. Întotdeauna era însoțită de doi civili. Boris Okolov o făcuse atentă încă din prima seară:

— Nu încerca să fugi. Să nu te temi de nimic. Altfel, va fi tare neplăcut.

În rest, fusese adorabil. Într-o seară, băuseră chiar o sticlă de șampanie. Un muzicant cu vioara venise să cânte lângă ei, iar Okolov îi sărutase mâna. Îi era rușine să recunoască că îi venise greu să și-o retragă. Nu știa ce jocuri face și ce voia de fapt. Nu îi pusese niciodată vreo întrebare referitoare la activitatea lui Malko. Ea nu se gândise o clipă să încerce să fugă de acolo. La ce bun? Era prinsă într-un joc mortal care o depășea și simțea că Okolov nu voia să-i facă rău.

În acest hotel din Sinaia, se simțea aproape ca în vacanță. În afară de faptul că era veșnic supravegheată și ruptă de lume. Până în ziua în care Boris Okolov o anunțase:

— Au ajuns la Budapesta... Vor rămâne acolo trei sau patru zile. Au destul timp să mă caute...

Alexandra făcuse ochii mari.

— Cum de sunteți atât de sigur?

Rusul îi zâmbi amuzat:

— Sunt profesioniști, micuțo. Iar contesa Adler este neîntrecută. Cred că mă urăște...

Alexandra își mușcă buzele de furie.

— Este cu el...

Ea încerca să-și ascundă deznădejdea, deși intrase într-un joc extrem de crud, ale cărui reguli nu le cunoștea. Boris Okolov își frecă mâinile, cu chipul de nepătruns. Pe Alexandra o impresiona forța care se degaja din trupul lui zvelt. La aproape șaizeci de ani ai lui, era drept ca bradul și subțirel. El se deosebea de ceilalți ruși pe care îi cunoscuse la ambasada din Viena, greoi și urât îmbrăcați, cu toate că suferea de niște dureri ciudate care îl obligau să se întindă în pat și îl încovoiau pur și simplu. Dar nu vorbea niciodată despre ele și nu se plângea nimănui.

— Îți fac o propunere, micuțo, spuse deodată Boris Okolov.

Alexandra se uita pe fereastră la brazi. Rusul vorbea rar, cu ochii fixați pe chipul ei.

— Peste trei zile, prințul tău va fi aici. Dacă vreau eu. Dacă nu, moare fără măcar să-și dea seama ce i se întâmplă. Îi las pe români s-o facă...

— Ce doriți?

Alexandra susținu cu curaj privirea rusului, deși cunoștea deja răspunsul. Dar în ochii lui se citea o imensă deznădejde, un soi de nostalgie cum numai la slavi poți întâlni.

— Ceea ce o să-ți spun acum, micuțo, este un mare secret, începuse Okolov.

Trecuseră patru zile. Patru zile în care Alexandra ar fi preferat să le alunge fără urmă, să le uite definitiv. Cu toate astea, nu reușea să-l urască pe Boris Okolov. Parcă Malko ar fi târât-o intenționat în această aventură. Tot ce s-a întâmplat a fost numai din vina lui.

* * *

Acum Malko se găsea la câteva sute de metri de ea.

— Unde este?

Boris Okolov făcu un gest vag.

— La Sinaia. Crede că sunt la institut.

Deodată Alexandra observă că devine palid și își încleștează maxilarele, iar ochii se împăienjenesc.

— Vă e rău? îl întrebă ea.

El se forță să-i zâmbească.

— *Nicevo*, ești frumoasă.

Era prima dată când recunoștea că are dureri. Ea știa că suferința era mare. Într-o noapte, ea se trezise și îl surprinsese stând în pat, apăsându-și abdomenul cu mâinile, cu gura căscată și respirând scurt. Îndată ce își dăduse seama că s-a trezit, se năpustise asupra ei de parcă ar fi vrut să-și dovedească lui că era mai tare decât durerea. Ea nu avusese curajul să riposteze.

— Ce aveți de gând să faceți? îl întrebă ea.

— Ceea ce am stabilit.

Privirile lor se întâlniră. Era atât de aproape de ea, dar în același timp, atât de departe. Nu va uita niciodată aceste patru zile petrecute în Carpați.

— Vă mulțumesc, șopti ea.

Rusul ridică uşor din umeri şi ieşi din cameră. Se întorcea la Institutul de Medicină. Alexandra se apropie de fereastră. Jos, mulţimea veselă se zbenguia prin zăpadă. Poate că îl va vedea pe Malko trecând. Nici măcar nu putea să-l strige.

* * *

Se auzea numai zumzetul condensatoarelor care se reîncărcau neîncetat. Era ca un zgomot de fond liniştitor, mici pocnete seci şi clare, dar deloc ameninţătoare, asemănătoare acelora care se aud tot mereu la fotograf.

Cu toate astea, Gheorghe Borş murea de frică. Acum nu mai era legat de înfricoşătorul balansoar al doctorului Vibescu, nu mai era închis în cuşcă laolaltă cu şobolanii. Dimpotrivă, încăperea unde se afla era spaţioasă şi curată, cu pereţii vopsiţi în alb. Singurul colţ care îl neliniştea era acela ocupat pe jumătate cu aparatură medicală sofisticată. În aer plutea un miros uşor de dezinfectant. Englezul nu ştia la ce folosea aparatura. Recunoscuse un aparat pentru radiologie, dar nu era sigur.

Se ridică. Nu se prea putea ţine pe picioare. Torţionarii lui nu îl ţinuseră unsprezece zile, însă câteva ore fuseseră de ajuns să se învârtă cu o viteză de 6,5 G. La început, colonelul Okolov îi explicase că hipergravitaţia provoca o îmbătrânire artificială a ţesuturilor, iar că atunci când îl vor elibera, „Ghedeon" va fi un bătrânel venerabil. Englezul începea să creadă în această teorie. Mişcările erau mai lente, suferea de dureri de cap insuportabile, îi curgea sânge din nas. Uneori, mai simţea junghiuri în globii oculari, iar cea mai mică geană de lumină îl deranja. Dacă ar fi examinat centimetru cu centimetru, nu s-ar putea găsi nici cea mai mică urmă de tortură pe suprafaţa corpului...

Legat cu cătuşele de o bară metalică, el era total neputincios. Un lucru îl intriga. Încercase să strige, dar nu reuşi să scoată decât un sunet mat, straniu, ca şi cum pereţii ar fi fost făcuţi dintr-un material izolant fonic sau dublaţi cu plumb. Gheorghe Borş observă că aerisirea se făcea printr-o

deschizătură pătrată cu grilaj, aflată în tavan, de fapt singura deschidere din această încăpere în afară de uşă. Temperatura era plăcută, dată probabil de aerul condiţionat. Intrigat la culme, încerca să ghicească la ce putea servi aparatura complicată. Era o masă de operaţii. Deodată auzi o cheie învârtindu-se în broască şi apăru silueta zveltă a lui Boris Okolov. Venise singur. Avea în mâna dreaptă o servietă grea din piele neagră.

— Îmi cer scuze, drăguţă, am întârziat puţin, spuse el cu amabilitate.

În urma lui veniră doctorul Vibescu şi doi bărbaţi în halate albe care semănau mai mult a ucigaşi decât a cadre medicale. Se apropiară de el, îl scoaseră cătuşele şi îl ridicară în picioare. Boris Okolov îi zâmbi, liniştindu-l. Englezul observă că era supt la faţă şi avea pungi sub ochi. Părea epuizat.

— Dezbracă-te, drăguţă..., îi ordonă el cu calm.

Pentru prima oară, „Ghedeon" remarcă un tic în colţul gurii care, uneori, se crispa brusc. Îl ascultă, dar era încordat şi neliniştit şi i se făcu ruşine de pielea lui prea albă şi de straturile de grăsime. Rusul îl examină cu un ochi critic.

— Ar cam trebui să faci sport, drăguţă...

Discutau ca doi vechi prieteni în vestiarul unui teren de tenis. Toate acestea i se păreau ireale. Gheorghe Borş se întreba dacă avea timp să fugă până la uşă. Dar infirmierii erau cu siguranţă înarmaţi. Nu îşi dădea seama de ce se încăpăţâna să-i ţină piept colonelului din KGB. Probabil că se transformase într-un reflex condiţionat. Pe nesimţite, se afunda în acest univers al ororii. Ştia foarte bine că dăduse greş şi că nu va găsi înţelegere la şefii lui din MI 5. Se bătea cu încăpăţânare pentru ceva ce nu mai exista. Atâta vreme cât nu ceda încă, Boris Okolov va avea nevoie de el. Viu, bineînţeles.

.— Întinde-te acolo.

Rusul îi arătase masa. Pe Gheorghe Borş îl cuprinse o panică oarbă. Oare ce mai voiau să-i facă? se gândi el cu disperare. Cei doi infirmieri îl încadrară şi îl ajutară să se întindă pe masă, apoi îl legară strâns cu chingile din piele. Gheorghe Borş se zgribuli la atingerea cu metalul, apoi închise ochii. Când îi deschise, colonelul Okolov stătea aplecat peste

el. Observă că umflătura de pe frunte se mărise mai mult și că rusul o atingea deseori cu nervozitate, de parcă l-ar durea sau i-ar aminti de lucruri neplăcute. Privită de aproape, figura rusului îi arăta vârsta, cu cearcăne sub ochi și cele două riduri adânci care îi încadrau gura.

Chipul rusului deveni grav. Infirmierii și doctorul Vibescu dispăruseră. Zumzetul condensatoarelor i se păru deodată asurzitor.

— Ce vreți să-mi faceți?

Impulsul de a-l întreba fusese mai puternic decât el. Era furios că dăduse dovadă de slăbiciune în fața adversarului său. Boris Okolov clătină din cap.

— Nu trebuie să-ți fie frică. Știi ceva despre bomba cu cobalt?

Gheorghe Borș încerca cu disperare să-și aducă aminte de cunoștințele lui medicale. Auzise vorbindu-se vag despre bombele cu cobalt, știa că sunt periculoase, dar nimic mai mult.

— Este o bombă cu cobalt? îl întrebă el.

— Da. Îți voi explica cum funcționează. Înăuntru se află cobalt radioactiv, învelit ermetic într-un strat de plumb. Înainte să iradiezi, trebuie să deschizi o ferestruică în înveliș, apoi... corpul este bombardat în întregime cu raze Gamma care distrug celulele canceroase. În mod normal, tratamentul durează câteva minute. Dacă ești expus mai mult timp iradierii cu cobalt radioactiv, vei muri repede sau vei suferi de tulburări foarte grave...

Boris Okolov era așezat pe un taburet înalt și părea foarte destins. În fața lui se afla un pupitru plin cu beculețe divers colorate și cu butoane de comandă. Rusul se aplecă și apăsă mai multe dintre acestea. Imediat, unele beculețe roșii și verzi se aprinseră, iar altele doar clipeau.

— Uite că începe, îl anunță rusul. Dar să nu-ți fie teamă că nu vei simți nimic. Cel puțin deocamdată.

Zumzetul condensatoarelor făcu loc unui bâzâit ce se auzea din aparat. Gheorghe Borș se uita cu groază la vârful fixat deasupra stomacului ca o armă. Nu simțea și nu vedea nimic. Privirea înnebunită se opri pe chipul calm al colonelului Okolov. Încercă să se miște, însă chingile nu îi dădeau voie.

Când pe fața lui se citi îngrijorarea, rusul se aplecă deasupra lui. Se uită la ceasul de la mână.

— Ești expus de trei minute, spuse el rar. În oricare alt spital, razele ar fi oprite, iar tu te-ai îmbrăca...

Gheorghe Borș nu răspunse, mut de groază. În ochii negri ai colonelului Okolov nu se putea citi nimic. Erau inexpresivi.

— Numai că tu ne te afli într-un spital. Ești la doctorul Vibescu, care ascultă orbește de ordinele mele. Eu i-am ordonat să lase bomaba în funcțiune timp de trei ore. Va fi de ajuns.

Tăcu o clipă ca să-l lase pe englez să-i înțeleagă vorbele, apoi continuă:

— Să-ți explic ce se întâmplă. După trei ore, nu vei simți absolut nimic. Poate un pic de oboseală, fiindcă ai stat mult întins pe această masă... În schimb, peste o săptămână, vei începe să ai grețuri. Este inutil să te întrebi din ce cauză. Cobaltul e de vină. Concomitent, îți vei pierde pofta de mâncare, vei avea hemoragii interne, care nu vor putea fi oprite. Poate îți va cădea și părul, dar nu este obligatoriu... Riști să paralizezi, dar nici asta nu e sigur. Dar în mod cert, până la primăvară vei muri. Nimeni nu va putea face nimic pentru tine... De altfel, vei putea să te îngrijești, deoarece vei fi în Anglia. Îți jur că peste trei ore, poți să pleci la București.

Gheorghe Borș căuta cu disperare să înghită, dar avea gura uscată. Rusul îl înșela din nou. Se auzea bâzâitul persistent al motorului care orienta bomba. Nu putea fi adevărat...

— Ești un monstru, făcu Ghedeon.

Boris Okolov clătină din cap.

— Ba nu, sunt tare grăbit.

Gheorghe Borș se uita la rus când cu groază, când cu admirație. În secunda asta, era sigur că adversarul lui spunea adevărul. Ochii rusului nu mințeau. Această tortură albă, fără suferință, fără zgomot și fără furie, era mai rea decât toate relele.

Fără să vrea, se uită la ceasul de la mâna rusului. Trecuseră deja zece minute. Ce repede trece timpul! Încercă să-și imagineze propria moarte, dar nu reuși. Murea de

nerăbdare să-l întrebe pe Okolov ce se va întâmpla după o oră. Dar era un comportament copilăresc... Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, rusul spuse cu amabilitate:

— Poate vrei să știi ce vei simți după o oră? Îți jur că nu știu. Poate că te vei rămâne bolnav tot restul vieții. Știi că nu sunt medic... Ah, dar știu un lucru! Peste o oră, vei fi complet neputincios. Dar ce-ți pasă ție de asta, dacă vei fi în viață...

În capul lui Ghedeon, gândurile se învălmășeau. Nu auzise niciodată de un asemenea supliciu: inodor, incolor, fără dureri, dar mortal. Singur își alesese soarta... Care era adevărul? Oare ar fi suportat mai ușor plutonul de execuție? Își dădu subit seama că era cuprins de o aprigă dorință de viață, să revadă Londra, să facă dragoste. Corpul Alexandrei îi bântui gândul și își mușcă buzele. Era de neconceput, era o prostie.

— Ce vreți de la mine?

— Nu cine știe ce, făcu Boris Okolov. Luă servieta, o deschise și scoase două obiecte. Un text bătut la mașină și un tampon cu sugativă. Îi puse teancul de hârtii sub nas.

— Este mărturia ta. Numele real, cel al șefilor tăi, istoricul legăturilor tale cu Poreski, tot ce ți-a spus. Îți cer un lucru foarte ușor. Să semnezi în josul fiecărei pagini și să pui amprenta arătătorului de la mâna stângă...

Gheorghe Borș nu mai suporta. Nu era un agent „de acțiune", ci un manipulator, obișnuit cu subtilitățile psihologice, nu cu lupta cu oamenii, cum era Okolov. Totul se ducea de râpă. Dar mai ales, nu voia să moară...

— Voi semna, se auzi el spunând. Dar oprește bomba repede, altminteri nu spun mimic.

— Ai dreptate, drăguță, făcu Okolov.

Se întoarse spre pupitru. Lui Gheorghe Borș îi veni brusc o idee. Dacă era o glumă sinistră? Okolov era în stare de așa ceva.

— Poți să-mi dovedești că sunt într-adevăr bombardat cu raze Gamma? îl întrebă el.

Boris Okolov dădu din cap.

— Crezi că sunt copil...

Se ridică și se duse să ia de pe masă o cutie neagră și pătrată pe care o puse în fața englezului.

— Ai auzit de detectorul Geiger?

Auzise. De altfel, numele era scris și pe cutie. Boris Okolov o puse pe abdomenul lui Ghedeon și apăsă pe un buton. Imediat se auzi un țiuit, iar acul se dusese mult în dreapta cadranului, în porțiunea roșie, deasupra căreia scria: „Lethal zone". [1]

— Ești mulțumit?

Gheorghe Borș nu răspunse. Se spulberase și ultima speranță. Okolov opri aparatul. De-abia acum i se părea englezului că i se face rău, că simte cum particulele de cobalt îi distrug celulele...

— Grăbește-te, îl imploră el, cuprins de o panică subită.

— Chiar te-ai hotărât să semnezi?

O explozie surdă în depărtare îl opri de Gheorghe Borș să continue. O speranță nebună îi alungă spaima. Dacă au venit să-l elibereze? Dar nu prea vedea cum ar putea să aterizeze în inima Carpaților parașutiștii Majestății sale. Era absurd.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Okolov ridică din umeri și clătină din cap.

— Cred că aruncă în aer copacii. Ce fac, îl opresc?

Ghedeon închise ochii.

— Da.

---

1. Zonă mortală (n.a.)

Capitolul XVII

Krisantem trase cablul și se îndepărtă în goană. Era fericit că apucase să folosească explozibilul pe care îl plimbase prin toată România și care o costase viața pe Elvira. Regreta sincer că nu stătea nimeni în construcția unde se afla transformatorul. După ce numără până la zece, el se culcă în zăpadă. Încărcătura pe care o amplasase avea să distrugă conductorii de mare putere și o parte din transformator. Mai numără încă zece secunde și începu să se îngrijoreze cu adevărat când zăpada fu spulberată în spatele brazilor. Unda de șoc ajunse la el imediat, scuturându-l și făcându-i să vibreze timpanele. Se ridică imediat și plecă alergând spre drum. Malko și Samantha îl așteptau în mașină la o sută de metri de Institutul de Medicină. Acum românii rămăseseră fără curent și probabil fără telefon... În orice caz, toate dispozitivele de detecție și aparatele de radio nu mai puteau fi utilizate...

Samantha ascundea un pistol-mitralieră Uzi sub haina din astrahan. Cu căciula din blană, semăna cu un partizan din cel de-al doilea război mondial. Malko avea grenade peste tot și pistolul extraplat băgat în curea. Era hotărâtă să-l folosească dacă era cazul. Alexandra se găsea cu siguranță acolo unde era și Okolov. Dar se întreba mereu cum de îi lăsaseră Serviciile Secrete române să ajungă până aici... Era un mister care nu va fi elucidat decât atunci când îl va găsi pe colonelul rus...

Krisantem apăru plin de zăpadă și se prăbuși pe scaunul din față. Malko demară imediat. Conducea Volkswagenul de parcă ar fi fost un Ferrari. Nu se întâlniseră cu nimeni pe drum, iar după o jumătate de oră, el încetini. Poarta cu grilaj a institutului se afla la o sută de metri mai încolo. Volkswagenul ajunse lângă ea în mai puțin de un minut.

Malko se gândea la un singur lucru: Alexandra se găsea dincolo de zidurile cenușii, foarte aproape de el... Sări primul din mașină și fugi către poarta institutului. În curte nu era nimeni.

* * *

O bătrânică se uită la el cu uimire. Străbătea un culoar lung și trist cu miros de dezinfectant, sprijinită într-un baston. Țipă atunci când Krisantem apăru în spatele lui Malko. Nici fără armă nu părea el prea inofensiv, darămite cu o mitralieră în mână. Samantha se proțăpi în fața bătrânei.

— Vorbiți nemțește?

Bătrânica se uită la ea cu ochii ei albaștri de porțelan și spuse pe un ton fermecător:

— Bineînțeles că vorbesc germana. Am avut o bonă nemțoaică, cu mult timp în urmă. Pe vremea regelui...

Malko tresări. Tocmai deschisese primele trei uși. În spatele lor dădu peste trei birouri goale. Reveni lângă bătrânică și se aplecă:

— Doamnă, noi căutăm niște oameni care sunt prizonieri aici. O nemțoaică tânără blondă și un englez. Știți cumva unde sunt?

Bătrânica ridică sprâncenele mirată și izbucni într-un hohot de râs ascuțit.

— O tânără? Ați greșit! Aici sunt numai bătrâni. Eu am optzeci și doi de ani... Toate prietenele mele sunt de aceeași vârstă cu mine. Altfel, nu am fi aici... Numai infirmierele sunt tinere...

— Îl cunoașteți pe colonelul Okolov?

— Okolov?

Ea îl arătă pe Malko cu bastonul.

— Făcea parte din casa regală, nu-i așa? Cel care a murit iarna trecută. Era și mai bătrân ca mine și aproape orb. Altminteri, un om încântător, extrem de încântător. Îmi săruta mâna în fiecare dimineață...

Brusc bătrânica păru să-și dea seama că erau înarmați cu toții.

— Cine sunteți? îi întrebă ea. Sunteți de la poliție?

Malko scutură din cap.

— Suntem străini. Am venit după oamenii care sunt ținuți prizonieri aici.

Femeia țipă.

— Dumnezeule! Sunteți din Armata Vlassof. Ce minunat! Ați venit, în sfârșit! O să ne scăpați de comuniști.

Ea se agăță de brațul lui Malko.

— Luați-mă cu dumneavoastră!

El îi îndepărtă cu blândețe mâna zbârcită care îl ținea de braț.

— Ne vom întoarce, îi promise el. Acum trebuie să-i găsim pe oamenii pe care îi căutăm.

Părăsind-o pe bătrânică, plecă alergând pe culoar și deschise toate ușile. Dar nu erau decât niște camere mizerabile. În unele nu era nimeni, iar în altele, doar bătrâni care nu reacționau în nici un fel când îl vedeau pe Malko.

Cei trei ajunseră astfel la capătul coridorului. Deodată de pe scara ce ducea la primul etaj apăru o infirmieră în halat alb care țipă când îl văzu pe Krisantem ieșind dintr-o încăpere cu pistolul-mitralieră în mână. Turcul făcu un salt și îi puse țeava armei în abdomen.

— Dacă spui ceva, îți descarc tot încărcătorul în burtă...

Vorbise în turcește, însă femeia rămase lipită de zid, mută de groază. Era o fată plinuță și brunetă, cu figură de țărancă, cu buze groase și ciorapi din bumbac.

— Unde este colonelul Okolov? o întrebă Malko în română.

Ea înghiți în sec.

— Nu-l cunosc... Ce doriți? Sunteți de la poliție? Aici sunt numai bătrâni...

— Și sus?

— Și sus...

Krisantem apăsă mai tare țeava armei, iar ea țipă. Malko stătea pe gânduri nedumerit. Fata părea de bună-credință. Într-adevăr, se aflau într-un azil de bătrâni.

— Cu ce vă ocupați aici? o întrebă el.

— Îi îngrijim pe bătrâni, zise fata. Le aplicăm cele mai noi tratamente.

— Cine este șeful?

— Doctorul Vibescu.

— Ce este în clădirea cealaltă?

— Este laboratorul de cercetări și centrul de îngrijire a bolnavilor de cancer, dar nu aveți voie să intrați dacă nu faceți parte din administrație. Poarta este încuiată cu cheia.

— Aveți cheia?

Ea ezită, apoi spuse:

— Este în biroul din fund.

— Conduceți-ne acolo.

Krisantem o și luase de braț. După ce străbătură biroul, se pomeniră în fața grilajului despărțitor pe care îl văzuseră de afară. Fata tremura când introducea cheia în broască.

— Eu nu am voie să merg acolo, gemu ea. De ce nu i-ați telefonat doctorului Vibescu înainte să veniți? Ar fi fost bucuros să vă ajute.

Imediat ce grilajul a fost deschis, intrară în grabă. Dar și aici, la parter nu erau decât birouri goale și săli de conferință. La capătul coridorului, era o scară care cobora la subsol.

— Unde duce? o întrebă Malko.

— La laborator.

Malko ațintì privirea aurie în ochii bietei infirmiere.

— Puteți să vă vedeți de treabă, dar nu spuneți nimănui că ne-ați văzut.

Fata plecă îngrozită, alergând pe culoar, convinsă că avusese de-a face cu polițiști. Urmat de Samantha și de Krisantem, Malko începu să coboare scara ce ducea la subsol. Lumina electrică nu funcționa și aprinse o lanternă. Explozia își atinsese scopul. Mirosul de șobolani îi pătrunse imediat în nări. Înaintă pe întuneric și cu inima strânsă. Acest episod îi amintea foarte bine de micul japonez nebun din Mexic [1] și de ororile sale. Oare ce va găsi aici? Când deschise prima ușă, găsi numai șobolani. Erau cu sutele în cuști cu etichete.

Cea de-a doua încăpere era un laborator de disecție în care domnea o duhoare de putreziciune, deși înăuntru era foarte frig. De aici, se trecea în alte birouri goale. Malko începu să se

1. Aluzie la SAS — Operațiunea Apocalips (n.a.)

îngrijoreze când se deschise o ușă în celălalt capăt al coridorului și apăru un bărbat în halat alb. Înainta spre Malko cu figura dură, părând că nu a observat armele.

— Eu sunt doctorul Vibescu, spuse el. Cine sunteți și ce căutați aici? Vă aflați într-o clinică de stat.

Malko îl apucă de gulerul halatului.

— Iar eu sunt prințul Malko Linge și vă zbor creierii dacă nu îmi spuneți în treizeci de secunde unde este colonelul Okolov!

— Colonelul Okolov?

Românul se uita la Malko cu răceală.

— A plecat. Astăzi nu mai vine, dar mâine va fi aici... Ce vreți de la el?

— Să-l găsesc pe el și pe cele două persoane pe care le ține prizoniere.

Atunci, Malko îi arătă o ușă pe care era desenat un cap de mort.

— Ce este aici?

Vibescu nu se tulbură.

— Aparatură pentru cercetare.

— Deschideți!

— Nu am cheia.

— Cine o are?

— Medicul șef al institutului. Azi lipsește.

Krisantem traversă culoarul dintr-un singur pas, lipi țeava pistolului-mitralieră de broască și trase o rafală. Împușcăturile zguduiră pereții și coridorul îngust. Încuietoarea se făcu țăndări și ușa se întredeschise.

— Nu aveți acest drept. Cine sunteți?

— Așa nu am dreptul nici să vă trag un glonț în cap, făcu Malko, dar o voi face totuși...

Spuse pe un ton serios, aceste cuvinte impresionau. Doctorul Vibescu se îndepărtă mormăind.

— Aici este material radioactiv extrem de periculos.

Malko deschise ușa larg. Încăperea era cufundată în întuneric total. Plimbă fasciculul lanternei și văzu aparatele imense. Apoi zări masa de operație pe care se afla un om legat. Acesta nu se mișca, avea ochii închiși, parcă nici nu auzise împușcătura. Malko se apropie și puse fasciculul luminos pe chipul necunoscutului. Acesta reacționă la lumină și

deschise ochii. Lui Malko îi trebuiră câteva minute ca să-l recunoască pe Gheorghe Borş.

Sau mai degrabă, fantoma lui Gheorghe Borş. Faţa îi îmbătrânise cu douăzeci de ani în câteva zile, avea pungi mari sub ochi, tenul galben ca ceara, privirea stinsă. Nu părea să-l fi recunoscut pe Malko, dar, când întoarse capul, îl zări pe doctorul Vibescu şi începu să urle imediat.

— El este asasinul!

Românul făcu un salt înapoi, dar se lovi de mitraliera Samanthei.

— Nu plecaţi, doctore, făcu ea cu răceală, mai avem nevoie de dumneavoastră...

Malko desfăcea cu nerăbdare chingile care îl imobilizau pe Gheorghe Borş de masa de operaţie. Englezul abia se ţinea pe picioare.

* * *

Gheorghe Borş bolborosea cuvinte fără noimă. Strigă la ei ca un isteric:

— Salvaţi-vă, nu mai rămâneţi aici că muriţi!...

Malko se uită prin încăpere fără să înţeleagă. Nu văzu decât aparatura electrică sofisticată, silenţioasă şi inertă. Se întoarse către doctorul Vibescu. Acesta era verde la faţă, descompus, cu broboane mari de sudoare pe frunte.

— Nu ştiu ce vrea să spună, bâigui el. Nu-l cunosc.

Gheorghe Borş urla în continuare:

— El m-a torturat, este un monstru, un asasin.

Izbucni într-un hohot de plâns.

— Cobaltul... Voi muri.

Malko văzu aparatul imens şi înţelese pe dată. Îndreptă pistolul spre doctorul Vibescu:

— Este o bombă cu cobalt?

Medicul român nu răspunse. Gheorghe Borş plângea cu sughiţuri.

— Sunt terminat. Stau aici de câteva ore.

Clătina din cap ca un apucat.

— Nu o să muriţi, spuse Malko. Vă vom îngriji. Dacă vom reuşi să scăpăm de aici.

— Am vorbit, izbucni deodată englezul. Am spus tot ca să nu mor. Am și semnat.

Englezul se năpusti brusc asupra Samanthei și îi smulse mitraliera. Malko nu avu timp să intervină. Uzi se auzi pocnind de mai multe ori. Doctorul Vibescu se clătină cu gura deschisă. Gheorghe Borș trăgea în continuare până când doctorul se prăbuși. Apoi se întoarse spre Malko cu o privire de nebun.

— Am un comision pentru dumneavoastră, zise el cu voce slabă. El vă așteaptă în cabana lui de la capătul drumului care urcă spre mânăstire.

— Care el?

— Colonelul Okolov.

Lui Malko îi veni greu să întrebe.

— Și Alexandra?

Un surâs ciudat apăru în colțul gurii lui Gheorghe Borș. Tristețea lui Malko îl încânta. Cel puțin nu era singurul care suferea. Însă pentru el nu se mai putea face nimic. Întoarse mitraliera spre el și își apăsă țeava în piept, chiar în dreptul inimii.

— Duceți-vă și omorâți-l, scrâșni el.

Apăsă pe trăgaci și mitraliera începu să scuipe foc. Sub șocul gloanțelor, Gheorghe Borș se prăbuși pe spate, cu pieptul plin de sânge. Arma căzu pe mozaic, iar ultimele două gloanțe se înfipseră în perete. Un miros acru de praf de pușcă plutea în încăpere, iar lui Malko îi țiuiau încă urechile din cauza zgomotului.

Gheorghe Borș se stingea grotesc și jalnic, cu ochii deschiși și mâinile încleștate pe piept. Malko se așeză pe vine lângă el. Englezul bâiguia ceva. Îi luă mâna lui Malko și i-o strânse.

— Nu voiam să mor, murmură el...

Imediat privirea lui deveni revulsivă.

Capitolul XVIII

Brazii formau două ziduri întunecate de o parte și de alta a drumului înzăpezit. Sinaia se găsea la un kilometru mai jos, iar de acolo, începea pustiul. Malko nu avea cum să se înșele, căci era un singur drum care urca prin stânga mânăstirii.

Dar, cu cât avansa mai mult pe acest drumeag numai cu serpentine, neliniștea lui sporea. Colonelul Okolov îi aștepta. Firește că ar fi fost mai înțelept să facă cale întoarsă și să încerce să fugă peste graniță, decât să se arunce direct în gura lupului. Însă nici Malko și nici Samantha nu aveau de gând să facă acest lucru.

Deodată, la o sută de metri în fața mașinii, apăru o siluetă. Era un bărbat îmbrăcat bătrânește, cu o barbă lungă și ghete înalte, trăgând după el un buștean legat cu o frânghie. Parcă era un personaj din basmele lui Andersen. Malko frână brusc, iar Volkswagenul se puse de-a curmezișul în mijlocul drumului. Bărbatul, înfofolit într-un soi de pelerină îmblănită și închisă la culoare, îi privea cu curiozitate.

Malko demară fără să-l întrebe nimic. Acesta nu era un țăran bătrân din Carpați care ar putea să le dea informații despre colonelul Boris Okolov. Imediat după ceea, drumeagul devenise mai abrupt, iar Volkswagenul începu să se târască. Malko clocotea de furie. Nu întâlniseră nici o răscruce, iar cabana lui Boris Okolov se găsea undeva în fața lor împreună cu Alexandra. Numai să nu îi fi atras din nou în vreo cursă.

Ieșind dintr-un viraj brusc, nu le văzu pe cele două siluete care stăteau în mijlocul drumului decât în ultima clipă. Erau doi

milițieni cu caschetele pe cap și cu mitralierele de fabricație cehoslovacă îndreptate către mașina lor. Malko avu intenția să accelereze, însă vehiculul patină și se opri de-a curmezișul drumului. Krisantem pusese deja mâna pe Astra lui. Malko văzu cum țevile mitralierelor se ridică. Nu puteau să reziste unui asalt, căci milițienii aveau tot timpul să le ciuruiască Volkswagenul. O avertiză pe Samantha, care își scoase Beretta.

— Nu face nici un gest, căci ne vor împușca.

El opri motorul liniștit și coborî din mașină cu gesturi lente. În acel moment, zări mai mulți milițieni ascunși după brazi. Primii doi înaintară spre el, iar unul dintre ei i se adresă în nemțește:

— Urmați-mă, domnul colonel vă așteaptă. Singur, adăugă el, când văzu că Samantha deschide portiera și se pregătește să se dea jos din mașină.

În spate, Krisantem stătea pe gânduri. Malko se aplecă și îi spuse:

— Elko, tu rămâi aici!

Malko îl urmă pe milițian care o luă pe o potecă, iar zăpada scârtâia sub pașii lui și piscurile Carpaților se înălțau în zare. Acum se simțea foarte liniștit. Știa că Okolov aranjase în așa fel lucrurile, încât să ajungă direct la el. În concluzie, nu voia să-l ucidă.

Pistolul extraplat îi atârna degeaba la centură, căci milițianul din urma lui ținea degetul pe trăgaciul mitralierei. Okolov conducea jocul după regulile lui. Ce făcuse cu Alexandra?

Merseră astfel vreo zece minute, fără să scoată o vorbă. În afară de scârțâitul zăpezii sub pașii lor, era o liniște absolută. Brusc, apăru dintre brazi o construcție din beton, cam neobișnuită în acest peisaj bucolic, cu o antenă imensă pe acoperiș, plină și ea de zăpadă. Porțiunea din față fusese curățată de zăpadă, iar trei șenilete staționau acolo.

Doi ofițeri cu caschete pe cap, ușor de recunoscut după stelele de pe umeri, se postară în fața lui Malko. Fără un cuvânt, îl controlară rapid și conștiincios. Unul dintre ei îi luă pistolul extraplat, îl examină, apoi îl puse în buzunar. Îi spuse în românește să-l urmeze. Străbătură un holișor și intrară pe un

coridor. Ofițerul se opri în fața unei uși, ciocăni, o deschise și îl lăsă pe Malko să intre primul.

* * *

La început, Malko dădu cu ochii de Alexandra. Încăperea era cufundată în semiîntuneric și numai tânăra se afla în bătaia lumii unei lămpi. Stătea pe un scaun, îmbrăcată într-un pulover gri, cu pantaloni și cu cizme înalte roșcate, pe care nu le mai văzuse până acum. Nu era machiată, iar părul blond era strâns în coc. Își fixă privirea asupra lui Malko și trase cu nervozitate un fum din țigară, nu spuse nimic, dar se aruncă în brațele lui. Rămaseră îmbrățișați în mijlocul încăperii.

— Ia loc, drăguță.

Inimitabilul accent al colonelului Okolov îl făcu pe Malko să tresară. Când se depărtă puțin de Alexandra, îl zări pe rus. Okolov stătea într-un fotoliu adânc, retras în penumbră, înfășurat într-un halat de casă din mătase vișinie. Părul negru era lins și dat pe spate, dar nu rămăsese decât o umbră. Fața parcă se topise și obrajii erau subți. Gura părea prea mare, iar ochii negri se duseseră în fundul capului. Însă pe Malko îl izbi mai ales tenul: livid, gălbui, cu pete cenușii. O umflătură îi întindea pielea de pe frunte, chiar deasupra ochiului stâng, precum o cocoașă. Jos lângă fotoliu, zăceau o sticlă de votcă și mai multe pahărețe, puse pe o tavă din argint.

Rusul se juca cu un obiect de cauciuc negru legat la o butelie din metal, așezată pe podea. În timp ce Malko se uita la el, Okolov își acoperi gura și nasul cu acel obiect. Atunci realiză el că era o mască de oxigen. Se lăsă pe spate, ca și cum ar fi fost singur. Privirea pătrunzătoare altădată, acum se stinsese, iar Malko observă că gâtul i se subțiase. Bărbia lui Boris Okolov tremură ușor, încleștându-se de durere, apoi își scoase masca de oxigen.

— Ai venit, în sfârșit, drăguță. Te-am așteptat ca să pot muri.

Îi vorbea aproape părintește, dar vocea suna spart și abia se auzea. Corzile vocale parcă fuseseră arse cu acid. Malko își întoarse privirea spre Alexandra. Văzu cu uimire că ochii îi înotau în lacrimi.

— Este adevărat, zise ea cu voce stinsă.

Malko nu mai știa ce să creadă. Nu se gândise niciodată că îl va găsi pe colonelul rus în asemenea împrejurări... Cu toate astea, era mai prudent ca niciodată.

Se găseau într-o țară neprietenă, în fața unui ofițer din KGB, la sute de kilometri depărtare de orice ajutor. Și pe deasupra, total neputincios. Se aștepta în fiecare clipă să se deschidă ușa și să i-o smulgă pe Alexandra. Okolov parcă îi citise gândul și spuse încetișor:

— Nu te teme, Alexandra pleacă cu tine.

Malko reținu că folosise prenumele și gelozia luă locul fricii. Alexandra era de aproximativ două săptămâni împreună cu rusul. Oare ce fusese între ei?

— De ce m-ați lăsat să vin până aici? îl întrebă Malko. Ce doriți?

Okolov reuși să zâmbească, iar ochii mai căpătară puțină vioiciune. După fiecare frază însă, își punea masca de oxigen.

— Ți-o dau înapoi pe Alexandra... e liberă.

— De ce ați luat-o cu dumneavoastră?

Malko își dădu seama imediat că se comportă ca un licean. Rusul zâmbi fără răutate și se întoarse spre ea.

— Spune-i, colonelul Okolov a fost un gentleman perfect cu tine, *golubcika*...

Alexandra lăsă capul în jos și spuse într-un suflu:

— Este adevărat.

O tutuia, deci. De fapt, vorbea cu toată lumea la fel... Malko realiză un lucru și era cotropit de un singur gând: să rămână cât mai repede singur cu Alexandra ca s-o întrebe ce s-a petrecut în realitate între ea și rus. Malko știa destulă rusă ca să priceapă semnificația cuvântului *golubcika*, adică „porumbițo"... Okolov continuă cu aceeași voce stranie:

— Drăguțule, datorită Alexandrei am petrecut o săptămână minunată, ultima mea săptămână...Îți mulțumesc, dar pe viitor, să o păzești mai bine. Eu am avut grijă de tine, altfel, nu mai ajungeai aici. Să bem în cinstea revederii noastre! Alexandra, dă-ne de băut!

Malko se uita cu atenţie la rus ca să vadă dacă nu-şi bătea cumva joc de el. Dar părea extrem de serios, puţin distant, dar fără să fie ironic. Nu mai înţelegea nimic. Tânăra nemţoaică umplu trei păhăruţe, unul i-l întinse lui Malko, iar altul lui Boris Okolov. Malko ezita. Nu vedea de ce ar bea cu Okolov. Rusul continuă:

— Trebuie să bei cu mine, puişor, ca să respectăm protocolul. Nu vreau să beau singur.

Dădu pe gât votca, iar cei doi făcură la fel.

— Încă de la Bucureşti au încercat să ne omoare, protestă Malko. Dacă asta vă e protecţia...

Boris Okolov ridică mâna.

— Au fost românii, drăguţă. Nu sunt în ţara mea. Nu le-a plăcut ce aţi făcut la Bucureşti... Nu trebuia să omorâţi femei... Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti cum îi atacaseră camioanele.

— O să dau ordin ca oamenii ăia să fie pedepsiţi, spuse rusul. Nu-mi place să nu fiu ascultat.

Malko înţelesese în sfârşit de ce românii încercaseră să-l suprime în mod „clandestin". În caz că aveau succes, i-ar fi prezentat toate astea colonelului Okolov ca pe un simplu accident...

— Gheorghe Borş s-a sinucis, spuse Malko. L-aţi torturat într-o manieră îngrozitoare.

Boris Okolov respiră adânc din masca cu oxigen.

— Gheorghe Borş era o mizerie absolută. Şi total neinteresant. Nu a înţeles că eu sunt mai puternic. Nu poţi să lupţi cu un om care va muri. Cu-atât mai mult când acesta este colonelul Okolov. Dar asta nu mai are nici o importanţă. Mi-am îndeplinit misiunea. Mărturiile micuţului Ghedeon sunt deja în drum spre Moscova. Procesul colonelului Poreski poate să înceapă. Acum avem dovezi indiscutabile. Pot să mor liniştit.

— De ce trebuie să muriţi?

Rusul se uită la el cu o privire ironică.

— Pentru că nici măcar savanţii socialişti nu au reuşit să descopere leacul împotriva cancerului generalizat...

Văzând expresia de pe chipul lui Malko, zâmbi:

— Mă chinui de zece ani. Dar voi muri peste câteva zile. Ar putea să mai prelungească puțin, dar am obosit deja. Să bem pentru moartea mea!

Ridică paharul gol, iar Alexandra luă sticla cu votcă. Mai băură un rând. Imediat, Boris Okolov sughiță și îi veni să verse.

— Astea sunt antimitoticele, zise el. Sunt mai păcătoase decât cancerul. Dar fără ele, aș fi murit acum trei luni.

— De asta nu v-a fost frică să vă duceți în Occident, spuse Malko. Ați înșelat pe toată lumea...

Timp de câteva secunde, rusul se învioră ca înainte.

— Eu sunt cel mai tare, drăguță, crede-mă. Mi-au oferit ocazia să-mi petrec ultimele luni la Soci, în Crimeea. Dar ce să caut eu acolo? Nici măcar femei frumoase nu sunt. Toate sunt niște scursori... Aș fi murit de plictiseală înainte să mor de cancer. Atunci, am cerut să mai fac un ultim serviciu. Trădătorul și canalia de Vladimir Sergheievici Poțeski să fie judecat și condamnat...

Boris Okolov se întrerupse ca să-și mai tragă sufletul, cu capul dat pe spate și masca lipită de gură și de nas. Rămase astfel câteva secunde, fără să spună nimic, livid, cu ochii dați peste cap. Când își reveni, în încăpere plutea un miros grețos, de parcă ar fi făcut pe el. Întinse în tăcere paharul înspre Alexandra. Ea umplu repede cele trei pahare.

— Beau în cinstea Alexandrei Alexandrovna, spuse Okolov.

Își goli paharul și îl puse la loc pe tavă. Se terminase cu toasturile.

— Plecați, le zise el deodată cu strania lui voce spartă.

Mâinile slabe se încleștară mânerele fotoliului. Alexandra se apropie brusc de el și îi șterse fruntea. El îi luă mâna și o duse la buze. Malko se uita la rus cuprins de milă, în ciuda voinței lui. Pur și simplu își servise patria până la ultima suflare. Numai cel din urmă dușman avea ultimul cuvânt.

Lăsând jos masca de oxigen, Boris Okolov apăsă pe un buzer independent pe care îl avea pe genunchi. În mai puțin de un minut, ușa se deschise și apărură cei doi ofițeri care îl aduseseră pe Malko. Rusul li se adresă imediat în limba lui, iar cei doi îl ascultară cu respect. Malko realiză deodată că purtau uniforme rusești. Se afla într-o bază sovietică.

Cei doi bărbați îl salutară, se întoarseră și ieșiră din încăpere. De data asta, colonelul Okolov fu nevoit să stea aproape cinci minute cu masca de oxigen la nas. După aceea vorbi:

— Ești liber, drăguță, îi spuse el lui Malko. Este cadoul meu de adio. Dar nu răspund pentru faptele tovarășilor români, nici ale celorlalți, din Ungaria sau din altă parte. Pentru Alexandra nu sunt probleme. Ea are voie să ia un avion de la București. Numai o sută douăzeci și șapte de kilometri dus. Cu trenul nu e mult.

Alexandra nu își lua privirea de la rus, iar Malko văzu că are ochii înlăcrimați. Îl năpădi atunci un val de gelozie și o luă pe tânără de mână.

— La revedere, colonele Okolov, îi spuse el.

Rusul zâmbi, arătându-și dinții strălucitori, dar falși.

— Poți să-mi spui generale, drăguță... Am fost deja avansat. (Oftă uitându-se la Alexandra.) Ce viață frumoasă am dus...

* * *

Malko și Alexandra mergeau grăbindu-se pe poteca înzăpezită, cu cei doi milițieni în fața lor. "Cabana" dispăruse între brazi ca o fantasmă. Ofițerul nu îi înapoiase pistolul lui Malko. Acesta nu știa cum să-i spună Alexandrei ceea ce avea de spus. Tânăra nu scosese un cuvânt de când plecaseră de la Boris Okolov. Malko începu:

— Ai știut că este bolnav?

— Mi-a spus imediat ce am ajuns la București. Se aștepta să moară în fiecare zi, suferea teribil și avea hemoragie. Ai remarcat umflătura din frunte? Este o metastază. A apărut brusc. A suferit tot timpul. Cu toate astea, s-a purtat atât de frumos cu mine, atât de atent, și îmi repeta întruna că eu îi luminez ultimele zile ale vieții.

Malko se opri și veni în fața Alexandrei.

— Ești nebună! Okolov este unul dintre cei mai periculoși ofițeri din KGB. Nu a dat niciodată nimic fără să primească

ceva în schimb. Sunt sigur că ne mai întinde o cursă. A avut cu certitudine un motiv să mă facă să vin până aici. L-a torturat într-un mod îngrozitor pe sărmanul Gheorghe Borș. Va urma execuția colonelului Poreski...

— Puțin îmi pasă, se răsti Alexandra.

Avea ochii plini de lacrimi. Un val de gelozie îi strânse stomacul lui Malko.

— Parcă ai fi îndrăgostită de el, izbucni el cu amărăciune. Ai făcut dragoste cu el?

Întrebarea ieșise singură pe gură, fără să vrea. Brusc, o dori pe Alexandra ca și cum ea nu ar fi fost niciodată a lui. Vru să o tragă spre el, dar ea îl respinse. Vocea era rece și seacă.

— Nu mă mai întreba nimic. Nu îți voi răspunde. Nu am nimic să-mi reproșez.

El o sărută, dar gura ei rămase de gheață. Atunci porniră din nou la drum ținându-se de mână. Milițienii îi așteptară, apoi plecară și ei cu pași egali. Pe Malko atitudinea Alexandrei îl chinuia, dar nu îndrăznea să mai spună nimic. Figura suptă a rusului îl obseda. Pentru prima dată ura un dușman din breasla lui.

În sfârșit, drumul se zări printre brazi. Volkswagenul era înconjurat de patru milițieni. Krisantem și Samantha nu se mișcaseră de acolo. Văzând-o pe contesa Adler, figura Alexandrei se întunecă și eliberă mâna lui Malko. Acesta se întoarse spre pădurea de brazi. Se întrebă brusc dacă nu cumva colonelul Okolov nu-i jucase vreo festă și dacă nu îi vor lichida aici.

— Ești sigură că este bolnav? o întrebă el.

Alexandra se întoarse spre el clocotind de furie.

— Ești josnic! Chiar ieri a venit un medic rus să-l examineze. Nu mai este nimic de făcut, nici nu știe cum de a reușit să ajungă până aici... Era cât pe ce să moară la tine, a avut o hemoragie puternică...

Așa se explica starea ciudată pe care o avusese Okolov la Liezen. Atunci de ce colonelul din KGB nu l-a atras în Rusia? Deși nu ocupa decât o funcție modestă în ierarhia oficială a

CIA, capturarea lui Malko ar fi fost totuși o lovitură pentru americani. Iar colonelul Okolov nu prea făcea daruri.

Unul dintre milițieni dădu un ordin scurt. Ceilalți care păzeau Volkswagenul se îndepărtară. Unul dintre ei îl salută pe Malko și plecară în șir indian pe cărare. Erau liberi. Samantha sări imediat din mașină și se repezi la Malko.

— Ce se întâmplă? Unde este Okolov?

— Să plecăm repede de aici, zise Malko. Discutăm după aceea.

Samantha bătu din picior.

— Îți bați joc de mine? Unde este Okolov?

Malko îi arătă milițienii cu pistoale-mitralieră.

— Dacă ridici un deget, te ciopârțesc numaidecât... Colcăie pe-aici. Oricum Okolov e pe moarte. L-am văzut. Mai are de trăit doar câteva zile. Cancer. Haide, îți explic eu.

Samantha ezita, ignorând-o complet pe Alexandra, apoi se urcă în mașină, în spate. Alexandra se sui lângă Malko fără să scoată o vorbă, cu figura întunecată. Nici ea nu o băga în seamă pe Samantha.

— Unde mergem? întrebă contesa Adler.

— La gara din Sinaia, spuse Malko.

El îi povesti cum decursese întrevederea cu Okolov în timp ce coborau drumul plin de zăpadă. Nemțoaica zise nemulțumită:

— Nemernic bătrân. Nu vom scăpa de el. Îl cunosc eu. Oamenii lui ne așteaptă pe aici pe undeva și ne vor lichida în mod discret. Vrea doar să știe locurile pe unde vei trece, ca să nu scape nimic... Trebuia să-l strângi de gât!

Alexandra se întoarse furioasă:

— Taci din gură, că altfel o să mergi pe jos...

Ochii cenușii ai Alexandrei scăpărau de ură. Malko crezu că va sări la beregata Samanthei. Aceasta răspunse cu ironie:

— Este evident că prietenul nostru Okolov știe cum să se poarte cu femeile. Ar fi trebuit să-ți faci carnet de partid...

Alexandra nu îi răspunse. După cinci minute, ajunseră în micuța gară din Sinaia. Calea ferată mergea paralel cu albia râului. Tânăra coborî, iar Malko o conduse.

Când ajunseră în fața micuței clădiri pătrate, Alexandra se opri și veni înaintea lui Malko. Ezită câteva clipe, apoi se aruncă în brațele lui. Îl strânse cât putu de tare, lipită de el.

— Fii atent. Aș vrea să vin cu tine, îi șopti ea.

— Nu vorbi prostii. Ajung și eu în curând.

Ea îl sărută cu furie, apoi o luă la goană. Malko se uita în urma ei cum dispare în micuța gară și i se strânse sufletul. S-ar putea să nu o mai vadă niciodată.

De la Sinaia până la Liezen, drumul era lung și periculos. Dacă Boris Okolov murea, românii și aliații lor din Pactul de la Varșovia nu mai aveau nici un motiv să-l cruțe pe Malko.

Capitolul XIX

După ce trecură de Köszeg, drumul era ca o panglică dreaptă, pustie și sinistră, mărginit de nesfârșite păduri de brazi, acoperite cu o mantie de zăpadă. Frontiera austro-ungară se afla la mai puțin de douăzeci de kilometri. Malko opri Volkswagenul la marginea drumului. Răsuci cheia în contact și își sprijini capul de spătarul scaunului. Nu dormise de două zile.

Plecaseră din Sinaia cu treizeci și șase de ore în urmă, mergând numai pe autostrăzi. De atunci, căutau să meargă pe bâjbâite spre vest, pe drumuri pustii și înzăpezite ce străbăteau Carpații, sperând să scape de poliția română și de cea maghiară care probabil supravegheau drumurile. Trecuseră frontiera româno-ungară aproape fără să-și dea seama, pe un drum de pădure, paralel cu drumul național E 60 care traversa localitatea Borș. Un paznic de frontieră somnoros le făcu semn să treacă atunci când văzu că au număr românesc și nici măcar nu catadicsi să iasă din gheretă. Samantha plecase cu o seară înainte, când se intersectară cu aurostrada Pitești-Sibiu.

— Nu am chef să mă trezesc într-un lagăr de muncă pentru tot restul zilelor, i se confesase ea lui Malko. Ești nebun dacă te gândești că Okolov te va lăsa să pleci din România. Își bate joc de tine și de data asta. Adio!

Trântise portiera și se pierduse în întuneric, plecând pe jos. Fără un cuvânt, Krisantem veni pe scaunul din față. Cât timp făcuseră plinul, turcul ținu mitraliera pe genunchi. Malko alesese o benzinărie mai izolată. Însă benzinarul nu le dădu nici o atenție.

După treizeci și șase de ore de condus neîntrerupt pe aceste drumuri care, prin unele locuri, nu erau decât niște poteci acoperite cu polei, Malko era istovit. Dormiseră numai trei ore în mașină, lăsând motorul să meargă ca să nu moară de frig. Erau minus douăzeci de grade. Când ajunseră într-un sat, Krisantem cumpărase cârnați, pâine și bere...

CIA le semnalase ca posibil punct de trecere regiunea Köszeg. Paznicii de frontieră tolerau o contrabandă importantă între Ungaria și Austria și mai trăgeau din când în când câte un foc de armă. Merita să încerce... Acum aveau de străbătut regiunea Köszeg, să abandoneze mașina și să o ia spre frontieră prin pădure. Malko studiase harta cu foarte mare atenție și se hotărâse să urmeze o cale ferată dezafectată care trecea peste graniță. Asta le-ar putea fi ca un reper.

Mai odihnit, Malko deschise ochii. Aceste câteva clipe de repaus îi priiseră. Se întoarse spre Krisantem.

— Plecăm?

— Da, mormăi turcul pe jumătate adormit.

Malko demară și acceleră. Krisantem luă pistolul-mitralieră de sub scaun și îl armă. Malko se gândea numai la Alexandra. Ajunsese deja în Austria, dacă Boris Okolov nu îl minţise. Dar era mai mult ca sigur că rusul nu îl minţise. Cel puţin în privinţa ei. Îi mai simţea încă greutatea trupului lipit de el, când o sărutase în gara din Sinaia. În acel puţin timp, toate grijile se spulberaseră din cauza dorinţei care îi mai încălzea încă pântecele... Dar Alexandra era departe, într-o altă lume, iar Köszeg, numai la doisprezece kilometri...

* * *

În clipa în care se afundau în pădurea de brazi, Malko se întrebă dacă Samantha nu avusese dreptate când plecase. Trecuseră prin Borș fără probleme. Volkswagenul era ascuns la capătul unei cărări. Nu le mai rămăsese decât să treacă graniţa. Malko ezita. Era prea frumos. Rusul era prea viclean ca să-i facă acest cadou. Prinderea sau moartea lui Malko ar reprezenta o victorie pentru Serviciile din Est, iar colonelul Okolov voise în mod vădit să aducă un serviciu ţării până la

ultima suflare. Malko fu copleşit de amărăciune. Îşi ratase complet misiunea şi colonelul Vladimir Sergheievici Poreski va fi împuşcat din cauza lui. Se întreba dacă Boris Okolov murise deja. Sau dacă mai trăia, trăgea în continuare firele marionetelor sale... Exista o singură cale să afle acest lucru.

— Să mergem, îi spuse el lui Krisantem.

Turcul era rebegit de frig, adus de spate, ca un motan muiat în apa îngheţată. Se afundară în pădure fără să scoată o vorbă, mergând prin zăpadă până aproape de genunchi. Brazii erau nemişcaţi, singurul zgomot fiind al zăpezii care scârţâia sub paşii lor. Luase fiecare câte un pistol-mitralieră cu două încărcătoare, lăsând restul în Volkswagen.

Pe drum se auzi un zgomot de motor, iar Malko se întoarse. Zări printre arbori o Tatra neagră ce se îndrepta cu viteză normală spre frontieră. Avea doi bărbaţi la bord. Erau atât de puţine autovehicule particulare, încât Malko se întreba dacă nu cumva fuseseră urmăriţi. Dacă Samantha avusese dreptate? Colonelul Okolov s-ar bucura să cunoască punctul prin care vor trece. Ar fi prins doi iepuri dintr-o lovitură. Firește, în maniera lui. De aceea aranjase să nu îi însoţească şi Alexandra... „Chemarea cărnii", se gândi Malko ros de gelozie. Corpul ei trecu prin faţa ochilor şi o rămurică îi biciui obrazul. I se părea absolut imposibil să nu se fi petrecut chiar nimic între cei doi în acest răstimp de două săptămâni... În ciuda simptomelor lui, la Liezen, fusese totuşi în stare să-i aducă un omagiu Yasminei... Krisantem îl bătu pe umăr, smulgându-l din gândurile negre.

— Atenţie!

Se mişcase ceva în faţa lor, prin mărăcinişul acoperit cu zăpadă. Cei doi bărbaţi se ghemuiră la pământ şi îşi scoaseră armele. După un minut, care i se păru nesfârşit, Malko se ridică încetişor şi se uită în direcţia suspectă. Zări o formă imobilă şi întunecată. După un timp îşi dădu seama că era un cerb imens care adulmeca aerul.

Îl trase pe turc de mânecă şi o luară din loc, iar cerbul se îndepărtă greoi. Krisantem îl urmări cu privirea bănuitor, şi nu mică i-ar fi mirarea dacă superbul animal s-ar duce să-i pârască. Într-o ţară comunistă trebuia să se teamă şi de umbra lui.

Malko își aminti de întoarcerea lui furtunoasă din Cehoslovacia, cu câțiva ani în urmă. Dar atunci, Krisantem îl aștepta în partea cealaltă și erau ajutați de cehi. Acum, se găseau singuri în această pădure ostilă și înghețată. În timp ce înainta, Malko încerca să ghicească ce capcană îi mai întinsese colonelul Okolov. Se opri iarăși, iar Krisantem făcu imediat la fel.

Auziră clar niște foșnete în spatele lor, undeva în dreapta... Era tot cerbul acela sau poate altul. Malko își aminti de mașina pe care o zărise. Teama îi tăie răsuflarea. Erau urmăriți! Capcana fusese bine ticluită. Dacă s-ar fi întors din drum, i-ar fi prins militarii din Poliția Politică. Dacă își continuau drumul, se aruncau direct în brațele pazei de frontieră.

Malko începu să meargă. Nu aveau de ales. Lui Krisantem îi era din ce în ce mai frig. Turcul ar fi făcut orice ca să scape de zăpadă și de ger. Treptat, treptat, se lăsa întunericul. Ramurile copacilor încărcate de omăt le biciuiau fără milă obrajii la cea mai mică neatenție și nu își mai simțeau nici picioarele înghețate tun. Deodată, Malko zări o ridicătură de pământ perpendiculară pe poteca pe care veneau. Iuți pașii și urcă taluzul pe bâjbâite. Imediat simți sub picior o șină de tren, ascunsă sub zăpadă. De altfel, tunelul drept care despărțea pădurea nu îl înșela. Ajunseseră chiar pe calea ferată dezafectată care ducea dincolo de graniță. Însă, între ei și libertate, se afla cel puțin un post de pază a frontierei.

Granița trebuia să fie la vreo trei kilometri. Pericolul începea pe ultima sută de metri. După opinia celor din CIA, pericolul era limitat. Foarte mulți fugari o luaseră pe acest drum și nu fuseseră prinși. Paznicii îi confundaseră cu obișnuiții contrabandiști pentru care închideau ochii. Dar astea nu erau decât zvonuri... Malko se gândi la biblioteca lui primitoare din castel. Acum Alexandra trebuie să fie acolo.

— Am ajuns la capăt, îi spuse el lui Krisantem. Dacă totul merge bine, în câteva ore, vom fi în Ungaria.

Nu mai spuse ce se va întâmpla dacă se va termina rău, dar știau amândoi foarte bine. Cortina de Fier și fâșiile de

frontieră din țările estice erau deseori presărate de cruci din lemn, semnul încercărilor ratate de a trece clandestin granița. Turcul își asigură pistolul Astra din centură și începu să păşească din traversă în traversă. Nu prea avea încredere în mitraliere.

* * *

Malko înota prin zăpadă până la brâu. Încet, încet, frigul îi pătrunsese în oase. Încerca din răsputeri să-și domolească clănțănitul dinților. Alături de el, Krisantem era vânăt. Turcul încerca zadarnic să-și încălzească degetele. Dacă ar fi fost nevoiți să se lupte, nu ar fi fost în stare să țină arma în mână și să o folosească. De altfel, încerca degeaba să tragă culasa ca să o armeze. Din cauza gerului, metalul parcă era sudat.

Undeva înaintea lor se afla „Zidul". Nu era unul din sârmă ghimpată ca în Cehoslovacia, ci un zid adevărat care tăia calea ferată, ca și cum cineva s-ar fi distrat să înalțe acest obstacol neașteptat peste șine. Era un zid înalt de aproximativ cincisprezece picioare, cu sârmă ghimpată deasupra, care se afunda în pădure, de fiecare parte a căii ferate.

Malko îl observa de vreo douăzeci de minute. La un kilometru mai departe, părăsiseră șinele și se afundară în pădure, ocolind primul post de grăniceri, pe partea ungară. După aceea, o luară pe un drumeag ce mergea paralel cu calea ferată. În depărtare, zăriră niște luminițe gălbui. Deși era vorba de niște dușmani, pădurea întunecată îi ascundea foarte bine. Dincolo de graniță, un tren șuiera îndelung din gara care închidea drumul.

Malko se străduia să străpungă întunericul. Cu siguranță că existau foișoare pentru paza acestui zid. Trebuia să le descopere. Pe de altă parte, ca să se ducă la ele reprezenta un pericol de moarte. Trebuia deci să se lase în voia soartei.

Două voci izbucniră nu departe de ei. Malko și Krisantem se ghemuiră la pământ. Ca să fie reperați prin mărăcinișul des, ar fi trebuit ca cineva să treacă la un metru de ei. Vocile se apropiau din ce în ce mai mult. În penumbră, distinseră doi

oameni care discutau în timp ce înaintau cu pași leniți. Una dintre poteci trecea chiar prin dreptul lor.

Așteptară cinci minute înainte să se ridice. Malko avea impresia că e un sloi de gheață. Cel puțin Krisantem nici nu mai putea să vorbească. Se scuturară de zăpada care se strânsese pe ei și se îndreptară spre potecă. Când ajunseră într-un spațiu deschis, lui Malko îi veni să strige de bucurie. Acum se afundau și mai mult în stratul de omăt. Ajunseseră la „Zid"! Silueta lui mai întunecată decât pădurea mergea paralel cu poteca, aproximativ zece metri. Cei doi bărbați se afundară în pădurea dintre potecă și zid. Însă, numai după câteva minute de mers, vegetația dispăru brusc. Pe o distanță de trei metri de-a lungul zidului, fusese distrusă ca să creeze un povârniș care forma o altă potecă destul de largă, pe unde putea trece lejer un vehicul. Malko și Krisantem o traversară dintr-un salt și se lipiră de pietrele reci, cercetând obstacolul. Se lăsase din nou liniștea. Malko îi arătă sârma ghimpată care se vedea deasupra zidului pe fondul cerului senin.

— Cu siguranță că este străbătută de curent electric...

Asta însemna că riscau să rămână agățați ca niște paiațe dezarticulate sus pe creasta zidului.

— Urcă-te pe umerii mei, îi șuflă Malko lui Krisantem. Trebuie să ajungem sus ca să trecem peste sârmă...

Krisantem îi făcu semn din cap că „nu".

— Dumneavoastră vă urcați, eu sunt prea greu.

Malko nu insistă. Turcul îl împingea deja în sus și încerca să se sprijine cu picioarele de scobiturile din zid, dar aluneca pe pietrele acoperite cu o pojghiță de gheață. După aceea, fără să-și dea seama, se pomeni încălecându-l pe turc. Încet, încet, reuși să pună picioarele pe umerii lui și să se ridice lipindu-se de zid. Se străduí să se întindă cât putea de mult, însă vârful degetelor se găsea la un metru de marginea zidului. Iar deasupra se înălța înspăimântătoarea sârmă ghimpată.

Îl simțea pe Krisantem tremurând sub greutatea lui. Sări pe pământul înghețat și simți un șoc dureros în coloana vertebrală. I se păruse că făcuse un zgomot infernal.

— Este prea înalt, îi zise el gâfâind turcului. Trebuie să încercăm în altă parte...

Krisantem scutură din cap.

— Este prea periculos. Trebuie să agățăm ceva de sârmă și să ne cățărăm.

— Și dacă au curent electric?

Turcul își și desfăcuse centura de la brâu.

— Cureaua mea e din piele. Nu se va întâmpla nimic.

De data asta se cățără turcul pe umerii lui Malko. Acesta crezu că se prăbușește sub greutatea lui.

Prins de zid cu mâna stângă, precum un păianjen, Krisantem aruncă centura cu catarama în sus. Aceasta trecu peste primele trei rânduri de sârmă ghimpată, iar Malko o legănă până prinse și celălalt capăt al curelei. Trase puțin în jos ca să verifice dacă ținea. Sârma groasă se îndoi destul de mult. Krisantem începu să se cațere și apăsa mai puțin pe umerii lui Malko. Înainta centimetru cu centimetru. Deodată se auzi o pârâitură seacă, iar Malko era cât pe ce să cadă sub greutatea lui Krisantem. Unul dintre punctele în care era fixată sârma cedase, iar firele se lăsară în jos cu vreo douăzeci de centimetri. Însă Krisantem o luă imediat de la început. De data asta, dintr-un singur avânt, ajunse cu mâna dreaptă pe creasta zidului. Se luptă câteva clipe cu răceala de gheață a pietrelor, apoi se agăță mai bine. Turcul gâfâia atât de tare, încât trebuie să se fi auzit la câțiva kilometri...

În sfârșit luă un picior de pe umărul lui Malko. Cu obrazul lipit de piatra rece, Krisantem cercetă sârmele ucigașe. Între zid și ele era un spațiu gol de vreo jumătate de metru. Suficient ca să treacă târându-se pe burtă, cu condiția să nu facă nici o mișcare bruscă... Prima risca să fie și ultima.

În fine, turcul reuși să pună piciorul pe marginea zidului, apoi, cu un ultim efort, se sui pe el culcat pe burtă. Rândurile de sârmă ghimpată se aflau la zece centimetri deasupra lui. Cu foarte mare băgare de seamă, trase cureaua, atent să nu atingă firele cu catarama, apoi lăsă capătul să atârne spre Malko. Turcul încălecă zidul ținându-se strâns cu mâna dreaptă de partea dinspre unguri. Malko înfășură cureaua în jurul încheieturii și începu să se cațere.

I se păru că stătea spânzurat de zidul înghețat de ore întregi, fără măcar să se gândească la patrulele de grăniceri care l-ar putea surprinde. Îi era atât de frig, încât îi venea să urle.

Când îl prinse pe Krisantem de mână, îi veni pur și simplu să strige de bucurie. Krisantem lăsă piciorul drept în cealaltă parte a zidului, răsucindu-se pe burtă și prinzându-l din zbor pe Malko de mână. În același timp, el se lăsă pe partea cealaltă. Mai greu decât „stăpână-său", Krisantem îl atrase de partea maghiară. Nici unul dintre ei nu simțise zgârieturile pietrelor.

Malko aproape că reușise să se cațere pe zid când se auzi primul strigăt. Venea de undeva din dreapta. Imediat după aceea, se mai auzi încă unul și o lumină apăru de dincolo de copaci. Trebuie să le fi găsit urmele prin zăpadă.

— Repede, strigă Malko. Repede!

Krisantem se grăbi, dar corpul se balansă ca o pendulă și căzu greoi la pământ împreună cu Malko pe care îl ținea strâns de mâini, exact în momentul în care se aprindea un proiector care inundă zidul cu o lumină puternică, la vreo sută de metri de locul prin care trecuseră cei doi.

După căzătură, turcul rămase năucit câteva clipe. Se ridică și vru să escaladeze zidul. Însă suprafața aceasta era mai netedă decât prima.

* * *

Malko se lupta cu disperare ca să se cațere, cu un picior atârnând în gol. Auzea cum oamenii alergau prin pădure. Intră în panică, văzându-se deja prins de jandarmi, dus la închisoare și condamnat la moarte. În acest mód, capcana întinsă de colonelul Okolov funcționase cum nu se poate mai bine. Au fost urmăriți și așteptați. Era stilul rusului să-i lase să spere până în ultimul moment. Krisantem îl încurajă de pe partea cealaltă a zidului:

— Repede. Alteța voastră, că sosesc!

Cu un efort supraomenesc, Malko făcu un salt și se pomeni culcat pe zid. Fasciculul proiectorului se îndrepta încet spre el, măturând creasta zidului cu o lumină orbitoare. Tot din partea aceea, se auzeau și alte strigăte. Al doilea proiector se aprinse în dreapta lui.

O rafală de armă automată pocni, împrăștiind frunzele de deasupra capului său. Mitraliera lui rămăsese jos. La ce bun să

riposteze? Vocea plină de îngrijorare a lui Krisantem urcă până la el.

— Săriți repede!

Malko se grăbi cât putu. Se târî și, ca să se smulgă de acolo, fu obligat să încalece zidul și să se ridice puțin. Imediat, simți o usturime înfiorătoare în spate și se opri locului. Se agățase de o sârmă.

Se încordă, așteptând descărcarea electrică ce avea să-l ucidă. Autosugestionându-se, chiar crezu că simte furnicături în buricele degetelor. Dar nu se întâmplă nimic. Malko nu simțea decât vârfurile ascuțite înfipte în spate. Îi venea să strige de bucurie.

Sârma nu era străbătută de curent electric; nu se știe din ce motive. Era ca și scăpat. Uitase complet de proiector. Lumina orbitoare îl izbi direct în față, deranjându-i vederea. Clipi din ochi, zbătându-se ca un crab aruncat de maree pe o stâncă. Se prinse iarăși în sârma ghimpată. Din instinct își băgă capul între umeri. Proiectorul continua să lumineze zidul, ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Malko se pomeni în întuneric, prea surprins ca să înțeleagă.

Sub lumina reflectoarelor, apăru brusc în noapte un foișor. Malko îl vedea ca în miezul zilei. Era construcția specifică Cortinei de Fier: o platformă susținută de niște scânduri sprijinită pe o schelă. Doi oameni stăteau de o parte și de alta a unei mitraliere. Vedea clar banda pusă în armă, care era îndreptată în direcția lui, dar nu trăgea.

O fracțiune de secundă, simți o frică viscerală. Avu senzația că gloanțele îi sfârtecau fața și îi pătrundeau în corp. De la distanța respectivă, nici un copil nu putea rata ținta.

Malko aterizase deja în partea cealaltă. Mitraliera dispăruse de parcă fusese ascunsă sub o trapă. Malko plonjă în mâini exact peste Krisantem și se rostogoliră amândoi pe pământ. În același moment, mitraliera începu să tragă, rupând sârma ghimpată în locul unde stătuse cu o secundă mai devreme.

Rămase năucit pe solul înghețat. Inima îi bătea cu putere în piept și avea impresia că nu se poate mișca. Krisantem îl zgâlțâi și îi pipăi toate încheieturile.

— Alteță, sunteți rănit?

— Nu, nu am pățit nimic.

Malko se ridică. Nu era rănit, ci numai lucid și amărât. Victoria lui Boris Sergheievici Okolov era mai deplină decât își imaginase. Colonelul din KGB tocmai îi făcuse cadou libertatea. Darul lui de despărțire. Malko și Krisantem reușiseră să escaladeze zidul fiindcă asta fusese dorința lui. De aceea nu era străbătură sârma de curent electric... Și nu îi descoperiseră patrulele de grăniceri... Dar mai cu seamă, de aceea reușiseră să străbată România și Ungaria fără să aibă neplăceri... Tot din aceeași cauză nu trăseseră nici mitralierele.

Malko își dăduse seama numai când văzu armele tăcute. Diverse servicii din Est foloseau din când în când acest procedeu ca să introducă un agent în Vest. Făceau mult zgomot, dar aveau foarte mare grijă să nu îl rănească. Iar el ajungea acolo ca un erou scăpat de tirania comunistă. Dar cu siguranță era prima dată când un agent american beneficia de acest lucru...

Krisantem se uita în jurul lui cu îngrijorare. La urme urmelor, se găseau acum în Austria, adică în Vest.

— Nu-ți face griji, nu mai suntem în pericol, îl liniști Malko. Puteam foarte bine să luăm avionul.

O luară din loc încetișor, îndepărtându-se de zid. Strigătele și focurile de arme se mai auzeau încă în spatele lor ca un spectacol bine regizat. Oare cărui fapt îi datora viața și libertatea? Oare putea să dea ochii cu ceilalți fără să roșească? Era oare cel din urmă dar de la un om care se știa condamnat sau recunoștința unui amant copleșit?

Capitolul XX

Un murmur de bună dispoziție anima salonul cel mare al castelului din Liezen. Vreo douăzeci de prieteni sosiți de la Viena răspunseseră invitației lui Malko și a Alexandrei. Tânăra era la fel de frumoasă, îmbrăcată cu o rochie lungă din mătase divers colorată care costase o mică avere.

Malko se apropie de ea și îi sărută mâna. Trei violoniști interpretau cu antren cântece ungurești și fură nevoiți să se refugieze în bibliotecă să găsească puțină liniște. Alexandra se apropie de Malko și îi atinse buzele cu ale sale. Nu purta nimic pe sub rochie, iar pieptul ieșea orgolios în evidență. Ea îi susținu privirea aurie cu un surâs nedefinit. Malko nu se mai putu abține:

— Ce s-a întâmplat între tine și colonelul Okolov?

Îi pusese această întrebare a mia oară. Trecuse o lună de la întoarcerea lui Malko. Așa cum prevăzuse, o găsise la castelul lui din Liezen. Însă relația dintre ei nu mai era aceeași...

Cu toate astea, colonelul Boris Sergheievici Okolov, promovat la rangul de general, murise deja. Vestea fusese publicată în presa sovietică, ce amintise de cariera lui. Dar acest lucru nu îl afectase pe Malko. Discutaseră nopți în șir, despre răpirea Alexandrei. Malko îi povestise de sute de ori același amănunt, repetând cuvânt cu cuvânt discuțiile cu Boris Okolov. Însă, când îi punea întrebări mai precise, Alexandra se închidea în ea ca o scoică. Ca și cum ar fi existat un pact secret între ea și rus. Sătulă de toată povestea, Alexandra îi aruncase într-una din zile:

— Știi de ce te-a lăsat Boris să pleci? Mi-a spus-o chiar el într-o zi. S-a gândit că tipii din CIA nu vor crede niciodată că ai reușit să ieși din România fără ajutor. Vor presupune deci că ai trădat... Și că, într-o bună zi, vei deveni agent dublu...

În acea seară, Alexandra se întorsese furioasă acasă la ea. Malko se gândise toată noaptea la ceea ce îi spusese. S-ar putea să existe plângeri ale autorităților române la adresa lui. În acest caz, cei din Est vor veni în căutarea lui.

Spusese tot adevărul celor de la CIA, ascunzând doar faptul că Okolov îl lăsase să fugă. Dar, corelând această purtare blândă cu prezența Alexandrei... Era o lovitură prea dură dată mândriei lui.

Nu știa dacă îl crezuseră. În meseria lui, nu dezvăluia niciodată adevăratele gânduri. Viitorul i-o va spune. Firește, povestea Alexandrei rămânea în picioare. Însă rămânea o mică îndoială care nu se va șterge niciodată. Alexandra îi zâmbi cu ironie.

— Ți-am spus doar că nu am nimic să-mi reproșez. Nu te mai gândi la povestea asta. Sunt aici și acest lucru ar trebui să-ți ajungă. Toți prietenii tăi te invidiază.

Un zgomot de motor îl făcu pe Malko să întoarcă capul. Un Mercedes masiv și negru urca rampa care ducea la ușa de la intrare. Conducea un bărbat. Malko se miră. Nu mai aștepta pe nimeni. O părăsi pe Alexandra și străbătu în grabă salonul. Krisantem ajunsese deja la ușă. Era în uniforma lui albă, ușor adus de spate din cauza bătrânului său pistol Astra strecurat la centură, pentru orice eventualitate. Era ocupat cu primirea musafirului.

O mână fină de femeie îl prinse pe Malko de braț, iar o voce proaspătă îi șopti la ureche:

— Nu prea vă mai vedem prin Viena, dragă prințe. Ar trebui să veniți mai des.

Malko se întoarse și o descoperi pe baroana Fursten, îmbrăcată într-o blană a casei de modă Valentino, de un galben strălucitor. Și ea își aruncase toate sutienele la gunoi. Însă gurile rele cleveteau că nu se oprise aici. Era una dintre cele mai frumoase femei din Viena și provenea dintr-o familie

nobilă. Dar și o pradă ușoară, cu condiția să-i placă și ei. Iar pe Malko îl plăcea mult de tot. Acesta se gândea cu umor la reacția Alexandrei și la rana invizibilă de care suferea de când îl cunoscuse pe Okolov. Zâmbi.

— Am foarte multe lucruri de făcut, plus o logodnică extrem de geloasă.

Tânăra baroană făcu o mutrișoară fermecătoare, dar dezamăgită. Își jurase să facă dragoste cu Malko, fie și numai o singură dată, căci se zvoneau atâtea lucruri despre el în Viena. Spre exemplu, că era un om periculos, care se juca cu moartea.

Pur și simplu era doar un om torturat de această micuță râie de Alexandra care nu îi ajungea nici la degetul mic din punctul de vedere al viței nobile. În cercul în care se învârtea baroana Fursten, în care fidelitatea nu mai era întâlnită decât în arborele ei genealogic, constituia un șoc extraordinar.

Răsucindu-se pe vârfuri plină de eleganță, ea se îndepărtă de Malko. În această seară, îi mai reținuseră atenția încă două persoane. Era ferm hotărâtă să nu plece singură la volanul mașinii ei Bentley.

* * *

Malko deschise ușa mare a salonului. Străinul coborâse din Mercedes, iar Malko îl recunoscuse pe un angajat al Ambasadei americane din Viena. Nu era semn bun. De când suferise eșecul în afacerea Okolov, era pedepsit. Nu mai primise nici o misiune. Oare era provizoriu sau definitiv? Nu avea de unde să știe.

Americanul îi înmână un plic lui Malko.

— Un mesaj pentru dumneavoastră. Nu trebuie să răspundeți.

Se urcă imediat în Mercedes și coborî lent rampa, apoi dispăru. Malko se întoarse în salon. Nu îndrăznea să deschidă plicul. Nu putea fi decât o veste proastă. Brusc simți pe cineva în spatele lui. Era Alexandra.

— Ce s-a întâmplat?

Alexandra stătea agățată de brațul lui, iar el deschise repede plicul. Tânăra asistase la scena cu baroana Fursten și nu mai avea încredere în el.

— Ai primit vești de la scumpa ta Samantha? îl întrebă ea cu ironie.

Malko nu mai primise nici o veste de când o lăsase pe tânăra aventurieră pe drumul spre Pitești, în România. Și nici nu mai spera să mai primească vreodată. Despături foaia de hârtie pe care o găsise în plic. Era un singur rând scris de mână și fără semnătură:

„Colonelul Poreski a fost împușcat în dimineața asta la ora șapte, la poligonul Khodimka."

Era inutil să se întrebe de unde venea acest mesaj. Celor din CIA le plăcea la nebunie să le amintească oamenilor ca Malko de eșecurile lor. Acesta mototoli hârtia și o aruncă într-o scrumieră. I se întâmplase rareori să cunoască un eșec atât de usturător ca afacerea Okolov/Poreski. Ca să nu mai pună la socoteală oribila dilemă dacă va muri sau nu. Vocea stinsă a Alexandrei îl făcu să tresară:

— Nu a fost din vina ta, iubițel.

El nu îi răspunse și coborî în bibliotecă. Dar găsi acolo vreo șase musafiri. Cineva pusese un disc cu melodii rusești și câteva perechi dansau vesele. Zărindu-l pe Malko, baroana Fursten începu un dans tătar care îi dezgolea picioarele până sus, datorită rochiei cu despicătura foarte adâncă. Malko își turnă un pahar cu votcă, apoi se întoarse în salon. O tânără austriacă, brunetă ca o italiancă, îl acostă pe Malko:

— Sper că nu a fost o veste proastă, nu-i așa?

Malko dădu din cap:

— Ba da.

Cuprins de o inspirație subită, el coborî, intră în bibliotecă și opri magnetofonul. Oaspeții lui se opriră din dansat surprinși. Malko ridică paharul cu votcă.

— Aș dori să țin un toast, îi anunță el. În cinstea unui om care tocmai a murit.

În general, austriecii sunt romantici. Bărbații umplură paharele însoțitoarelor și pe ale lor, apoi așteptară. Luată prin surprindere de liniștea bruscă, Alexandra veni lângă Malko. Acesta ridică paharul și începu:

— Beau în amintirea colonelului Vladimir Simeonovici Poreski, împuşcat astăzi de ruşi.

Emoţionaţi de acest toast neobişnuit, ridicară cu toţii paharele şi băură. După un timp, unul dintre oaspeţi remarcă:

— Nu este vorba de acel ofiţer rus care a fost convins să facă spionaj cu câtva timp în urmă? Am citit în ziare despre el. Credeam că a fost executat mai demult...

Baroana Fursten îl fixa insistent, cu o expresie aproape incendiară. Din cauza acestor lucruri misterioase voia neapărat să se culce cu Malko. Alexandra îi surprinse privirea şi strânse buzele. Înviorată din cauza băuturii, baroana întrebă:

— Dragă prinţe, pentru ce mai bem acum?

Malko nu apucă să-i răspundă. Alexandra îşi umpluse deja paharul. Toată lumea o imită, inclusiv Malko. Ştia la ce să se aştepte din partea ei. Alexandra ridică paharul cât mai sus:

— Beau în amintirea generalului Boris Sergheievici Okolov, spuse ea cu voce limpede, în cinstea căruia ne-am adunat toţi astăzi, aici.

Ea apăsă pe cuvântul „toţi". Malko se înroşi. Îi venea să o strângă de gât. Ea îi aruncă o privire sfidătoare şi sclipitoare, rămânând cu paharul gol în mână. Puţin cam miraţi, oaspeţii închinară la rândul lor. Lui Malko votca îi lăsă un gust amar în cerul gurii. Baroana Fursten se apropie de el, arzând de curiozitate.

— Cine este acest general?

Alexandra răspunse repede înaintea lui Malko:

— Un spion rus.

Apoi ieşi ţanţoşă din bibliotecă. Malko o urmări cu privirea, ros de gelozie. Nu va putea în veci să-l uite pe colonelul Boris Okolov.